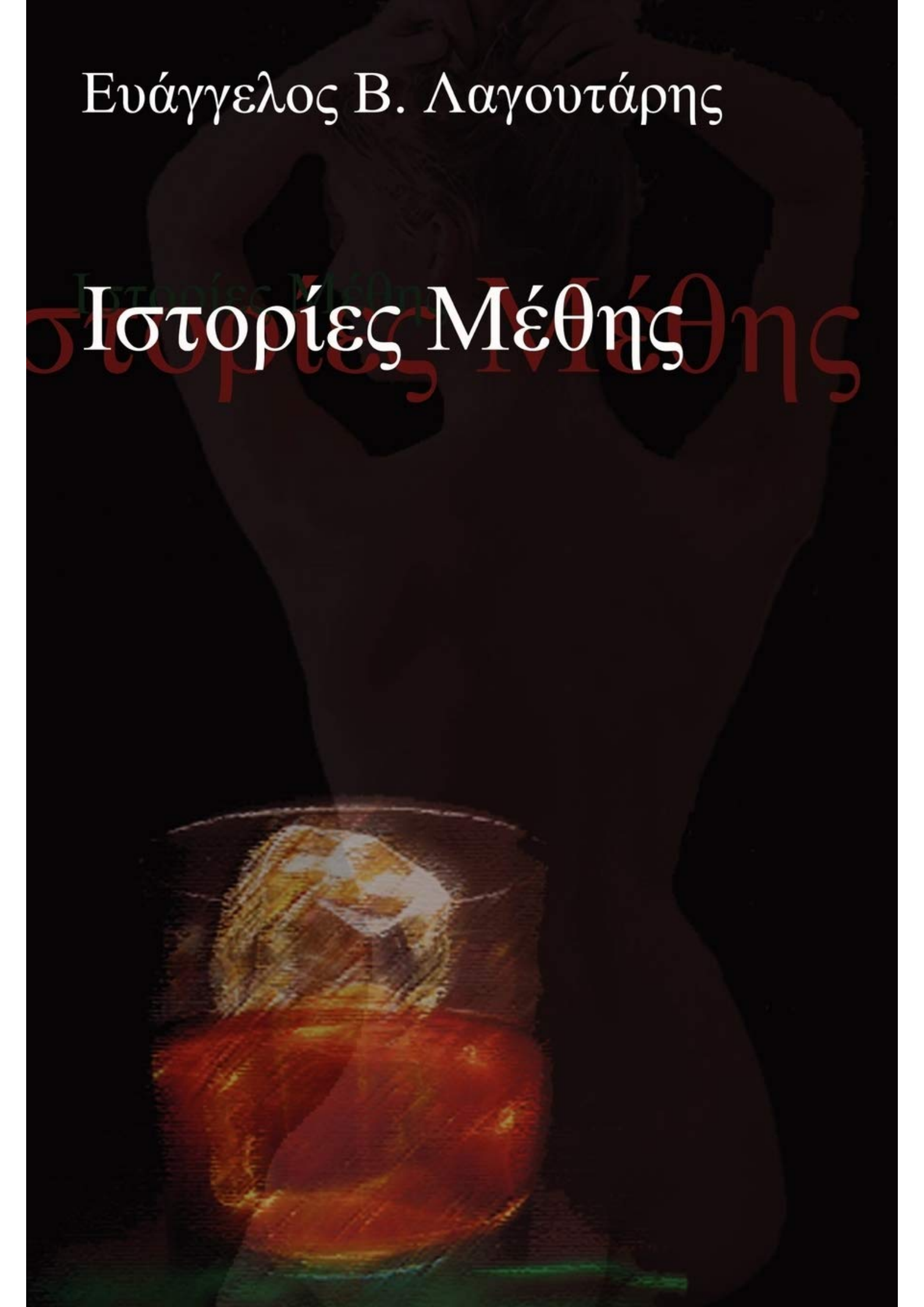


Ευάγγελος Β. Λαγουτάρης

Ιστορίες Μέθης



Ευάγγελος Β. Λαγουτάρης

Ιστορίες Μέθης

το γλυκό φως της Αστάρτης
μπαμ!
η πορεία
ο γάμος
γλυκά που σκοτώνουν

Ιστορίες Μέθης

Istories Methis

Copyright © Ευάγγελος Β. Λαγουτάρης, 2003

www.mikresistories.com

mail@evlagoutaris.com

Δεύτερη Έκδοση | Νοέμβριος 2010

ISBN: 978-1-4461-7788-4

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

στην οικογένειά μου

Το γλυκό Φως της Αστάρτης

σ' Αυτό που δεν ήρθε ποτέ

Η Αστάρτη ήταν επτά χρόνια μεγαλύτερη από μένα. Πλησίαζε τα 29. Όταν την γνώρισα δούλευε σε ένα μπαράκι στα Εξάρχεια. Ξέρεις, ένα απ' αυτά που είναι και γαμώ τα μέρη, αλλά παίζουν μια άθλια μουσική που κανείς δε γουστάρει – εκτός από κάνα δυο φρικιά – αλλά όλοι περιέργως πάμε και κάνουμε ότι κουνιόμαστε – ανεβοκατεβάζουμε για την ακρίβεια το κεφάλι – γιατί εκεί πάει και η μπαργούμαν – αφού δουλεύει εκεί πού αλλού να πάει; – και οι κολλητές της που πίνουν τσάμπα και κάνουν και την πλάκα τους με τον κάθε επίδοξο εραστή που για να τους πιάσει κουβέντα θα κεράσει δυο ποτά και τρεις γύρες σφηνάκια και μ' ένα περίεργο τρόπο, αυτές δε θα πάθουν τίποτα – γιατί γυναίκες είναι και «Αχ, δεν το μπορώ το ποτό, με χτυπάει κατευθείαν και ζαλίζομαι και ...χάνω τον έλεγχο» – ενώ ο «Αυτό ακριβώς θέλω» μαλάκας εκτός από κουβαρντάς θα προσπαθήσει ως γνήσιος ανήρ να το παίξει και γερό ποτήρι και μετά από λίγο εκτός του ότι θα έχει αδειάσει το πορτοφόλι του θα είναι και σε λιώμα-πίτα-χάλια-μαζέψτεμε κατάσταση. Βρε, μπας και παίρνουν ποσοστά από το τζίρο του μαγαζιού οι τύπισσες;

Τη μέρα που πήγα στο μπαράκι, είχα μόλις γυρίσει με άδεια από το πρώτο μέρος της θητείας μου στο Τριεθνές. Ναι, εκεί μου έλαχε να πάω· τέρμα Θεού. Θα μου πεις «Άλλοι περνάν ολόκληρη τη ζωή τους εκεί, εσύ για ένα εξάμηνο δε μπορείς να πας;» και θα 'χεις και δίκιο. Έλα όμως που αυτοί δεν είναι φαντάροι. Κι ούτε τους το επέβαλε κανείς να πάνε. Και που κάτι βύσματα κάνουν παραμεθόριο δέκα χιλιόμετρα από το σπίτι τους, στο

Χαϊδάρι. Τέλος πάντων! Τα θυμήθηκα πάλι και συγχύστηκα. Έχω πετάξει και τη διήγηση αλλού γι' αλλού...

Που λες, γυρνάω μετά από δύομισι μήνες απουσίας στην πρωτεύουσα και αποφασίζω να το γλεντήσω μέχρι πρωίας. Θα 'παιρνα τους κολλητούς μου και θα πηγαίναμε στο καλύτερο ρεμπετάδικο της Αθήνας για να τα σπάσουμε! Ο ένας βέβαια ήταν φαντάρος στη Σάμο και θα απουσίαζε, αλλά η υπόλοιπη παλιοπαρέα – τρεις κι εγώ – θα αναβίωνε τις παλιές ένδοξες ημέρες. Παίρνω τηλέφωνο τον πρώτο, του λέω τα σχέδιά μου για το βράδυ και τον ρωτάω τι ώρα να περάσω να τον πάρω με το αυτοκίνητο. Αυτός πάλι, μου λέει ότι θα δουλεύει μέχρι αργά τ' απόγευμα και μετά θα είναι πτώμα και καλά να περάσουμε οι υπόλοιποι. Ξενερώνω, αλλά δεν το δείχνω. Το παίζω άνετος και του λέω κι ένα «Δεν πειράζει φιλαράκο, άλλη φορά» για να μην αισθανθεί άσχημα. Παίρνω βαθιά ανάσα και τηλεφωνώ στον δεύτερο. Του λέω τα ίδια που είπα και πριν με τη βεβαιότητα ότι δε θα πει κι αυτός τα «Μα... μου... » που μου είπε ο άλλος. Και δεν τα είπε. Είπε χειρότερα. Είχε τσακωθεί λέει, με την γκόμενά του και θα έπρεπε να τη βρει για να μιλήσουνε. Και «Sorry ρε φίλε που σε κρεμάω, αλλά καλά να περάσετε» και «πιείτε κι ένα ποτηράκι και για μένα» και τα γνωστά κουραφέξαλα... Νευράκια-τσαταλάκια – που 'λεγε και μια γκόμενα σε μια απ' αυτές τις προϊστορικές σειρές (ούτε τη γκόμενα, ούτε τη σειρά θυμάμαι τώρα, αλλά μάλλον δεν παίζει και κανένα ρόλο) – λοιπόν, του κλείνω το τηλέφωνο και του εύχομαι – αφού είχα κατεβάσει το ακουστικό – να χωρίσει από την καρακάξα το συντομότερο δυνατό. Παίρνω τηλέφωνο και την τρίτη ελπίδα, έτοιμος να του αραδιάσω τα καλύτερά μου επιχειρήματα για να τον κάνω να έρθει... Αμ, δε! Μετά από δύο χτυπήματα στο κινητό του, μου πατάει απόρριψη. Ξαναδοκιμάζω... «Ο συνδρομητής πρώην φίλος που καλέσατε έχει το τηλέφωνό του κλειστό».

Μου το 'κλεισε στα μούτρα ο μαλάκας! Συγγνώμη για το υβρεολόγιο, αλλά με πνίγει το δίκιο. Άδικο έχω; Δικαιολογημένα δε φωνάζω; Αλλά ποιος θα με δικαιώσει εμένα; Τες πα, συνεχίζω την ιστορία...

Πώς θα σου φαινόταν δυόμισι μήνες να πήξεις, να ζεις χειρότερα κι από σκυλί – γιατί το σκυλί δεν το τρέχει κανείς μέρα-νύχτα, ούτε βαράει σκοπιά «γερμανικό» με -6 βαθμούς και το χιόνι ως το γόνατο – και την πρώτη ημέρα της ελευθερίας σου οι κολλητοί σου να σε φτύνουν; Να σε πουλάνε... Μια λέξη υπάρχει: Σκατά!

Sorry και πάλι για το λεξιλόγιο που χρησιμοποιώ, αλλά δεν υπάρχει λέξη στον κόσμο που να εκφράζει καλύτερα το σημείο της ψυχολογικής κατάπτωσης στο οποίο είχα φτάσει.

Ντύνομαι, που λες, το μηδαμινό ενθουσιασμό που μου είχε απομείνει, χαρτζιλικώνομαι από τον πατέρα μου – είχα να του ζητήσω λεφτά από τη δευτέρα λυκείου, αλλά ό,τι είχα βγάλει απ' τη δουλειά τόσα χρόνια τα 'φαγα μέσα σε τέσσερις μήνες φανταρiliκιού («Στο Τριεθνές;» θα μου πεις, «Μάλιστα, στο Τριεθνές!») – παίρνω τα κλειδιά του και το Soundtrack από το Lost Highway και ξεκινάω... Εγώ και το τζίπ του πατέρα μου σε Χαμένες Λεωφόρους. Το γουστάρω πολύ αυτό το CD. Βέβαια, εσύ θα με ρωτήσεις που κολλάει το «Perfect Drug» με το «Μάγκες Πιάστε Τα Γιοφύρια» που έλεγα πριν, αλλά θα σε αφήσω με την απορία... Έτσι, για να μην τα εξηγώ και όλα.

Στα Εξάρχεια οδηγήθηκα ασυνείδητα, χωρίς να το σκεφτώ. Ίσως επειδή από μικρός εκεί ξημεροβραδιαζόμουνα. Έκανα κάτι ολόήμερες περιπλανήσεις στην πλατεία απίστευτες... Καφεδάκι, μετά πέντ' έξι σουβλάκια (έτσι με ριγανούλα και λεμονάκι και να βουτάς το ψωμί και...

κοίτα δω, πείνασα πάλι!), μετά καμιά μπύρα για να ξεδιψάσουμε και grand finale άλλοτε σε ροκάδικο και άλλοτε σε ρεμπετάδικο, ανάλογα με τα κέφια.

Εκείνη τη μέρα δεν πείναγα πολύ. Έφαγα όμως μια κρέπα μέχρι να κάνω το γύρο της πλατείας για να κόψω κίνηση. Όλες οι γνώριμες φάτσες ήταν εκεί, να δένουν με το σκηνικό, απαράλλαχτες. Προσπαθώ να θυμηθώ την πλατεία χωρίς κάποιον απ' αυτούς, αλλά δεν τα καταφέρνω. Λες και υπάρχουν εκεί από καταβολής κόσμου. Δε μιλάω σε κανέναν τους. Δεν τους γουστάρω. Τόσα χρόνια γυρνάμε εδώ με τα παιδιά κι όμως δεν είχαμε ποτέ συναναστροφές με κανέναν από δαύτους. Τα παιδιά; Πφφ... Φίλοι να σου πετύχουν!

Είχα βαρεθεί πια να γυρνάω στην πλατεία κι έτσι γλίστρησα στα σοκάκια παρατηρώντας ανθρώπους και πράγματα γύρω μου. Το σκουπιδιάρικο που δεν μπορούσε να πάρει τη στροφή, το πορτοκαλί χρώμα από το φανό του στους σκοτεινούς τοίχους των πολυκατοικιών, δυο φίλες που περπατάγανε γελώντας, τα αυτοκίνητα που είχαν κλείσει το πεζοδρόμιο, τα μικρά παράθυρα των υπογείων στην άκρη του δρόμου, τη βιτρίνα του κλειδαράδικου και το τηλέφωνο με τα πολλά τριάρια, το αμάξι που πέρασε για πέμπτη φορά από μπροστά μου ψάχνοντας για parking, τη δυνατή βροχή που άρχισε ξαφνικά... Βροχή; Καιρός να χωθώ σε κάνα μπαρ. Δεν υπάρχει πιο εκνευριστικό πράγμα από το να περπατάς στα πεζοδρόμια της Αθήνας με βροχή... λες και όλες οι κουρνέλες της πόλης σε βάζουν στο μάτι... Πλατς από δω, πλουτς από 'κει, γίνεσαι χάλια. Ξέρω εδώ κοντά ένα μπαράκι. Θα πάω εκεί. Έχω χρόνια να πάω βέβαια, βάζει και απαράδεκτη μουσική, αλλά τέτοια ώρα, τέτοια λόγια...

Το μαγαζί ήταν άδειο. Εγώ κι άλλες δυο παρέες. Ένα ζευγάρι και δυο άντρες. Χμ... Δυο ζευγάρια. Δευτέρα βράδυ, πάλι καλά να λες. Η μουσική μάλλον δεν είχε βελτιωθεί καθόλου. Να μη σου πω ότι έπαιζε και τα ίδια κομμάτια... Κάθισα στη μπάρα. Πού αλλού; Το θέμα είναι ότι δεν έβλεπα προσωπικό. Κάποιον να μου χαμογελάσει και να μου δώσει το ποτό μου... Πολλά ζητάω; Εντάξει, μόνο να μου χαμογελάσει έστω... Το 'χα μεγάλη ανάγκη αυτό το χαμόγελο. Ειδικά σήμερα. Ένα χαμόγελο. Ας ήταν κι απ' τον Φρανκενστάιν. Και το πήρα! Και δεν ήταν από τον Φράνκνυ! Καμία σχέση.

Η γκόμενα είχε απίστευτα πανέμορφο χαμόγελο. Ένα κατάσπρο λαμπερό χαμόγελο σε κόκκινο περιτύλιγμα, όχι αυτό το έντονο κόκκινο που βάζουν μερικές και γίνονται σαν τα τραβέλια της Συγγρού, ένα πιο μωβέ, ένα, πώς να στο πω; Ποτέ δεν ήμουν καλός με τα χρώματα. Και το κατάσπρο χαμόγελο δεν ήταν σαν αυτό το σπαστικό των διαφημίσεων που στο μοστράρει ο άλλος και θες να του χώσεις μια μπουνιά να του καταστρέψεις την οδοντοστοιχία. Όχι ήταν σαν το διάφανο άσπρο χρώμα που 'χει η ψυχή της γυναίκας όταν την ερωτεύεσαι (ή που έτσι θέλεις να νομίζεις, μέχρι μετά από λίγο καιρό να προσγειωθείς στη γη από μόνος σου ή να σε προσγειώσει αυτή απότομα με καμιά κουτσουκέλα της). Κι ήταν τόσο μαύρα ντυμένη... μου αρέσει υπερβολικά αυτό το μαύρο ντύσιμο. Και τα μαλλιά της... Αχ, τα μαλλιά της... μαύρα με κόκκινες ανταύγειες... Με τρέλαινε... Βέβαια, τώρα που το σκέφτομαι πιο ψύχραιμα, αν κάποιος μου 'λεγε αυτές τις κουβέντες περί μαύρου και κόκκινου και ομορφιάς θα τον έστελνα κατευθείαν στον ψυχίατρο... Ή στον εξορκιστή. Μήπως να το κοιτάξω;

«Καλησπέρα», μου είπε.

«Καλησπέρα», ψέλλισα.

«Θα πάρεις κάτι;» με ρώτησε.

Τι να πάρω; Τι να της απαντήσω; Μια ρετσίνα! Όχι, λάθος κατάσταση, λάθος μαγαζί, λάθος ποτό, γενικά λάθος. Ένα ούισκυ! Όχι, πολύ κλασσικό, άσε που θα βρωμάω μετά. Α, όλα κι όλα... Άλλοι όταν πάνε να κάνουν καμάκι δε βάζουν τζατζίκι στην πίτα... Εγώ, δεν πίνω και ούισκυ... Πού να κάνω καμάκι; Μα δεν κατάλαβες ακόμα;

Πρέπει να πω κάτι ξεχωριστό, αλλά θα χρονίσουμε μέχρι να το βρω...

«Ένα Ντράι Μαρτίνι», πέταξα την απaráδεκτη επιλογή.

«Κουνημένο ή ανακατεμένο;», μου την είπε διακριτικά με ένα ψιλοειρωνικό χαμογελάκι.

«Ε;», κόλλησα σαν καλός караγκιόζης.

Δεν ήξερα τι να της απαντήσω, έγινα κατακόκκινος σαν παντζάρι και είχα πάρει την πιο ηλίθια έκφραση που μπορεί να πάρει άνθρωπος.

Ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί!

Που είναι ο Μετροπόντικας όταν τον χρειάζεσαι;

«Κύριε Μποντ», συνέχισε σαδιστικά, «ξέρετε, μας τελειώσανε οι ελιές...».

Ήμουν έτοιμος να πάθω εγκεφαλικό, δεν το έβλεπε;

«...και το τελευταίο μας ποτήρι για Μαρτίνι, το δανείσαμε στο Χίλτον, που 'χαν έλλειψη...»

Δε με λυπόταν;

«...να σας δώσω όμως λίγο νεράκι; Δε φαίνεστε καλά.»

Το έβλεπε. Και δε με λυπόταν. Καθόλου.

Καθώς με έσφαζε με το βαμβάκι, ετοίμαζε άλλα δύο ποτά για το ζευγαράκι απέναντι... κι ενώ εγώ χανόμουνα αβοήθητος, εκείνη με κοίταζε κατάματα με τα βαθυπράσινα μάτια της – σου είπα για τα μάτια της; πανέμορφα... – και συνέχιζε να μου χαμογελάει, μ' ένα χαμόγελο

που δεν ήξερα αν ήταν γλυκό, πικρό, ειρωνικό ή κοροϊδευτικό... Πνιγόμενα... Κάτι να πω... Όχι πάντως Ντράι Μαρτίνι... Όχι, ποτέ!

Με μια αυτόματη κίνηση, αρπάζω το ποτό που είχε μπροστά της και το κατεβάζω με μιας. Έμεινε να με κοιτάει με το στόμα ανοιχτό.

«Αυτό βάλε μου!», ανέκτησα τη μιλιά μου. «Τζιν».

Συνέχισε να με κοιτάει.

«Χωρίς πάγο και λεμόνι».

Άφησα το ποτήρι μπροστά της να το ξαναγεμίσει.

Ξαφνικά είχα επανέλθει. Ξέχνα τα παντζάρια και τα εγκεφαλικά.

Ξανά κύριος του εαυτού μου!

«Σκέτο;», μου κάνει.

«Σκέτο!», της κάνω.

Έκαιγε όλο το στόμα μου, αλλά σιγά μην της το ‘δειχνα. Το ξαναγέμισε και μου το ‘δωσε.

«Ορίστε».

Ήπια μια δυνατή γουλιά για να της δείξω ότι δεν κολλάω.

«Πας καλά παιδί μου;», μου είπε. «Αυτό σκέτο είναι δηλητήριο.

Πώς το πίνεις;».

«Θέμα συνήθειας είναι», το ‘παιξα μέγας. Ποιας συνήθειας; Είχα να πω τζιν κάνα χρόνο. Κι όποτε κι αν είχα πειε ήτανε τίγκα στο τόνικ.

Ξαφνικά θυμήθηκε τα ποτά.

«Έρχομαι», μου ‘κανε και πήγε να σερβίρει.

Με είχε πεθάνει το στόμα μου. Έπρεπε να βρω κάτι να μετριάσω το κάψιμο, αλλά τι;

– Και μέσα σ’ όλα η μουσική είχε δυναμώσει και τώρα ήταν πιο χάλια από ποτέ! –

Το βρήκα! Σφηνάκια! Θα την έβαζα να φτιάξει κάνα δροσιστικό σφηνάκι για να συνέλθω κάπως. Να δεις πως λεγόταν αυτό που είχα πει τις προάλλες... Α, ναι!

«Λοιπόν», της κάνω καθώς γύρισε, «θα βάλεις δυο σφηνάκια. Ένα για μένα κι ένα για σένα...»

«Α, όχι», μου ανταπαντάει. «Μετά εσύ. Τώρα θα κεράσω εγώ σφηνάκια...»

«Μα...»

«Δεν έχει Μα». «Κι αφού αντέχεις τα δυνατά ποτά... για να δούμε πόσο παλικάρι είσαι...»

Με ζώσανε τα φίδια.

Πήρε δυο σφηνάκια κι άρχισε να αραδιάζει τέσσερα-πέντε διαφορετικά ποτά – πώς χωρέσανε τόσα ποτά σ' ένα τόσο δα ποτηράκι; – και στο τέλος...

«Οχιά έχεις πει ποτέ;», με ρώτησε.

«Όχι», της απάντησα.

«Τώρα θα πεις», μου δήλωσε.

Και πιάνει που λες το μπουκαλάκι και ρίχνει από αυτό το κόκκινο και στα δυο σφηνάκια.

«Τι είναι αυτό;», απόρησα.

«Ταμπάσκο», μου εξήγησε.

Ταμπάσκο; Ταμπάσκο; Να με στείλει στον άλλο κόσμο θέλει; Τζιν και σφηνάκι με ταμπάσκο! Μπουρλότο θα γίνει το στόμα μου! Αλλά πώς να πεις όχι; Τι να πεις; Δε θέλω; Δεν μπορώ; Δεν το αντέχω;

«Γεια μας», με τσουγκράει.

«Γεια μας», τη τσουγκράω κι εγώ κι αρχίζω να λέω το «Πάτερ Ημών» μπας και με λυπηθεί ο Πανάγαθος και μου δώσει δύναμη, ή κάνει το τζιν νερό, ή μου εξασφαλίσει κρεβάτι στο Λαϊκό για μετά που θα μου

κάνουν πλύση στομάχου. Γιατί αν σκεφτείς ότι μόλις κάθισα κι είχα κιόλας πει όλα αυτά... Να μη τη βγάλουμε και σε κανένα ράντζο νυχτιάτικα... Δε λείει...

Το καταπίνω λοιπόν, με μιας και της δίνω το ποτήρι σα να μην τρέχει τίποτα. Νερό! Κάποιος χριστιανός να μου δώσει λίγο νερό!

«Μήπως θες κάνα ποτήρι νερό;», μου κάνει αδιάφορα.

«Όχι, ευχαριστώ!», απαντάω, άνετος και καλά!

«Φανταράκι;», ρωτάει.

«Φαίνεται;», ρωτάω.

«Καραμπάμ!», απαντάει. «Με τέτοιο μαλλί.»

Δεν το σχολιάζω. Δίκιο έχει. Αλλά, σάμπως εγώ το διάλεξα το μαλλί;

«Πόσο χρονών είσαι; Δεκαοχτώ; Δεκαεννιά;», αναρωτιέται φωναχτά.

«Σιγά μην είμαι και δεκαπέντε!».

«Πόσο;».

«Στα 23!».

«Άντε;».

Σα να άλλαξε ύφος ή μου φάνηκε;

«Δε σου φαίνεται», με κομπλιμεντάρει.

Δεν τη ρωτάω πόσο είναι εκείνη. Από τακτ.

«Εμένα πόσο με κάνεις;».

Είχε αράξει στον πάγκο και μου έκανε ανάκριση. Την είχε καταβρεί!

«Ξέρω 'γω;». Δεν ήξερα. «Είκοσι τέσσερα; Είκοσι πέντε;»

Πάντα λέμε πιο κάτω απ' ότι πιστεύουμε, αλλά όχι και πολύ για να μη νιώσουμε ηλίθιοι αν πέσουμε πολύ έξω! Ένα-δυο χρόνια το πολύ.

Μου χαμογελάει, παίρνει άλλο ένα ποτήρι, το γεμίζει τζιν και μου το δίνει.

«Κερασμένο από μένα», μου λέει.

«Γιατί;».

«Γιατί, έτσι θέλω. Τι γιατί;»

«Το βρήκα;».

«Ποιο;».

«Την ηλικία».

«Τέσσερα-πέντε χρόνια, έξω...».

«Δηλαδή;».

«Είκοσι εννιά, στα τριάντα».

Ούτε κατά διάνοια... Με δούλευε;

«Κοφ' τη πλάκα...».

Δεν την πίστεψα.

«Τι θες; Ταυτότητα;».

Την πίστεψα.

Ήπια μια γουλιά από το τζιν. Αυτή τη φορά δε με έκαψε τόσο. Μάλλον το συνήθισα. Έβαλα τα γέλια. Με κοίταξε απορημένη.

«Γιατί γελάς;»

Την κοίταξα κι εγώ.

«Είσαι εφτά χρόνια μεγαλύτερή μου!».

Με ξανακοίταξε. Κατάματα.

«Ε, και;».

Δίστασα.

«Σκόπευα να σου τα ρίξω...»

Τι μ' έπιασε; Κρίση ελικοκρίνειας; Τζιν μου 'βαλε να πιω ή ορό της αλήθειας;

«Και;».

Το βλέμμα της διαπερνούσε τα μάτια μου κι έφτανε κάπου βαθύτερα... Δεν ξέρω που. Στην ψυχή μου; Στην καρδιά μου;

«Τι και;», κόλλησα.

«Και;», δε με βοήθησε.

«Τι δουλειά έχει μια γυναίκα σαν κι εσένα με μένα;».

Μαλακία;

Χειρότερο πέσιμο σε γυναίκα δεν έχω κάνει στη ζωή μου!

Ξενέρωσε.

«Έχεις δίκιο», με σκότωσε.

Κατέβασα το κεφάλι και γύρισα στο ποτό μου. Εκείνη πήρε δύο τασάκια και πήγε στις δυο παρέες να τα αλλάξει.

Ήπια το μισό τζιν που μου 'χε μείνει μονορούφι και πήρα το άλλο που με είχε κεράσει. Γράπωσα ένα από τα λεμόνια που 'χε στο μπαρ για γαρνιτούρα και το 'ριξα μέσα στο ποτήρι μου.

Όταν γύρισε παραξενεύτηκε.

«Μπα... Λεμόνι; Πώς κι έτσι;».

«Έτσι». Τι να της πω; Αφού δεν υπήρχε λόγος. Έτσι.

Πήρε δυο ποτήρια που 'χε φέρει κι άρχισε να τα πλένει.

«Πώς σε λένε;», τη ρώτησα.

«Εσύ πώς θα με βάφτιζες;», με ρώτησε.

«Πρέπει πάντα να με βάζεις να μαντεύω;», διαμαρτυρήθηκα.

«Έχει πιο πολύ ενδιαφέρον έτσι», μ' έπεισε.

Δεν το σκέφτηκα για πολύ. Σχεδόν την είχα από πριν έτοιμη την απάντηση.

«Αστάρτη».

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

«Μαρία», εξήγησε.

«Πού είναι η Μαρία; Ποια είναι η Αστάρτη;», συλλάβισα το στίχο.

«Ακριβώς», ήρθε πάλι κοντά μου.

«Ξύλινα Σπαθιά...», σκέφτηκα δυνατά. «Μη μου πεις ότι το γράψανε για σένα...»

Με κοίταξε πάλι στα μάτια.

«Τσου!».

«Ωραία, θα γράψω τότε εγώ...».

«Μπα», έκανε πειραχτικά. «Είσαι και καλλιτέχνης;».

«Όχι», απάντησα γεμάτος αυτοπεποίθηση. «Αλλά για σένα θα γίνω».

«Για μένα; Γιατί;»

«Όταν έχεις κάτι όμορφο, δεν αξίζει να το θαυμάζεις; Να το υμνείς;».

Πώς άρχισα να λέω τέτοια; Δεν ξέρω; Το τζιν; Η οχιά; Θα σε γελάσω...

«Για κάτσε λίγο», πήγε να μου κόψει τη φόρα. «Εμένα δε μ' έχεις».

«Προς το παρόν όχι!».

Ξαφνιάστηκε. Εδώ που τα λέμε ξαφνιάστηκα κι εγώ μ' αυτά που ξεστόμιζα.

«Τι έγινε πιτσιρίκο; Ανακτήσαμε τη χαμένη αυτοπεποίθηση;».

«Δεν τη χάσαμε ποτέ. Απλά πιο πριν είχε κρυφτεί».

Είχα χάσει πλέον τον έλεγχο. Ούτε καταλάβαινα πια τι ακριβώς έλεγα. Απλά, γούσταρα τις ατάκες που πέταγα. Και μάλλον γούσταρε κι αυτή.

«Πιτσιρίκο...», έσκυψε κοντά μου. Πέντε εκατοστά από το πρόσωπό μου. «Μ' αρέσεις...».

Με φίλησε απαλά στο στόμα.

Μετά, χωρίς να απομακρύνει το πρόσωπό της από το δικό μου με ξανακοίταξε στα μάτια. Είχε τόση ομορφιά αυτό το βλέμμα...

Χαίδεψα τα μαλλιά της κι έσπρωξα ξανά το στόμα της στο δικό μου... Ένιωσα να παίρνει την ανάσα μου και να μου χαρίζει τη δική της, να μπερδεύει την ψυχή μου με την ψυχή της και μετά να μου δίνει πίσω μια άλλη ψυχή, αλλαγμένη... μια ψυχή ερωτευμένη...

Τράβηξε πάλι πίσω το πρόσωπό της και μ' άφησε να δω το φως στο δέρμα της... Χαίδεψα το μέτωπο και το μάγουλό της...

Μετά κοιταχτήκαμε και γελάσαμε κι οι δυο αμήχανα.

Τραβήχτηκε.

«Ωρα να κάνω καμιά δουλειά».

«Βάλε μου άλλο ένα», της είπα πίνοντας πάλι μονορούφι το τζιν που μου 'χε μείνει.

«Μήπως το παράκανες;», προσπάθησε να με νουθετήσει.

«Άλλο ένα», επέμεινα.

Μου το 'βαλε. Έβαλε και για τον εαυτό της ένα.

«Άσπρο πάτο», μου 'πε.

«Άσπρο πάτο».

Δύο άσπροι πάτοι!

«Αστάρτη...».

«Μμμ...».

Κούρνιασε πάνω μου.

«Τι λες να υπάρχει στην άλλη άκρη του ουρανού;».

«Πού;».

«Εκεί που τελειώνει το σύμπαν, ο ουρανός... Τι λες να υπάρχει;».

Ήταν πέρυσι την Πρωτοχρονιά. Κάναμε αλλαγή μαζί στο σπίτι της. Οι δυο μας. Είχαμε ξαπλώσει γυμνοί στο κρεβάτι και κοιτάζαμε τ' αστέρια απ' το τζάμι στη σκεπή. Είχε καταπληκτικό σπίτι. Κάτι σαν σοφίτα, αλλά πολύ πιο νοικοκυρεμένο, πιο ζεστό. Με θέα στην Ακρόπολη και ταβάνι με ξύλινη επένδυση. Και στο ταβάνι ένα τζάμι, ένα παράθυρο στον ουρανό! Να βλέπεις τα αστέρια το βράδυ, να μπαίνει ο ήλιος το πρωί.

«Ξέρω 'γω; Τοίχος, ουρανός, σκοτάδι... Οτιδήποτε!».

«Σκοτάδι; Και γιατί να μην υπάρχει φως;».

«Βασικά, νομίζω ότι όλο αυτό δεν είναι πραγματικό. Ότι είναι μια fiction. Ένα περιτύλιγμα του κόσμου μας. Φαντάζεσαι να ξέραμε ότι υπήρχε η άκρη του κόσμου; Ότι δεν υπάρχει παραπέρα; Ή φαντάζεσαι να είχαμε αντί για ουρανό ταβάνι; Θα παθαίναμε κλειστοφοβία. Θα τρελαινόμασταν. Ενώ τώρα... Σου λέει ο άλλος ότι υπάρχει ένα αστέρι 2 εκατομμύρια έτη φωτός μακριά! Κι εσύ χάνεις τη μιλιά σου. Τι να πεις;»

Δε μου 'κανε πλάκα. Τα πίστευε όσα έλεγε. Είχε ξαπλώσει το γυμνό κορμί της ανάσκελα πάνω μου, έτσι που η πλάτη της ακουμπούσε στο στήθος μου και το κεφάλι της στον ώμο μου. Παρατηρούσα τις σκίες που σχηματίζονταν στο σώμα της από το φως στο γραφείο της που είχαμε ξεχάσει ανοιχτό. Ήταν πανέμορφη. Όχι επειδή ήταν γκόμενά μου. Απλά, ήταν πανέμορφη. Αντικειμενικά.

«Εσύ τι λες να υπάρχει;».

«Στο τέλος του ουρανού; Δεν ξέρω... ο Θεός, ίσως...».

«Πολύ πρωτόγονη άποψη! Από πού μας ήρθες; Από την εποχή του χαλκού;».

«Ίσως. Τι άλλο να πιστέψω όμως; Ότι υπάρχει ένας τοίχος; Και μετά τι;».

«Μπορεί άλλα σύμπαντα... Αν η Γη δεν είναι ο μόνος πλανήτης και αν το ηλιακό μας σύστημα δεν είναι το μόνο και αν ο γαλαξίας μας δεν είναι ο μόνος, γιατί το σύμπαν μας να είναι μοναδικό;».

«Μου φαίνεται πως ό,τι λες το λες μόνο και μόνο για να μου πας κόντρα. Αυτά που λες τώρα δεν κολλάνε με όσα έλεγες πριν. Δε βγάζεις κάνα βιβλίο με τις αμπελοφιλοσοφίες σου να τα κονομήσεις, να δούμε κι εμείς άσπρη μέρα;».

Είχα θιχτεί. Δε συμμεριζόταν τα πιστεύω μου. Και το είχε καταλάβει. Και όπως πάντα άρχισε να με τσιγκλάει.

«Τι μωρέ; Πειράχτηκε το αγοράκι μου;».

Είχε γυρίσει μπρούμυτα κι είχε πάρει εκείνο το χαμόγελο που με σκότωνε. Άρχισε να με φιλάει. Μα είναι δυνατόν; Έβλεπα αστράκια από τα φιλιά της; Πολύχρωμα αστράκια που κατακλύζανε τον ουρανό!

Τι χαζός που ήμουν! Είχε αλλάξει η χρονιά. Βεγγαλικά ήταν.

Ευτυχισμένο το 2003.

Συνέχισα να τη φιλάω και να χαϊδεύω το γυμνό της δέρμα. Πόσο λείο ήταν... Πόσο απαλό... Και να σκεφτείς ότι ήταν ήδη 31. Δηλαδή στα 22 της πώς ήταν;

Όταν χωρίστηκαν τα χείλη μας τη φίλησα στα μάτια.

«Καλή χρονιά», της είπα.

«Καλή χρονιά», μου απάντησε και με φίλησε πεταχτά στο στόμα.

«Στα μάτια λένε, χωρισμός είν' τα φιλιά».

Δεν απάντησα. Την κοίταξα παραξενευμένος.

«Μην τα φιλάς τα μάτια μου... Μην τα φιλάς τα μάτια μου...», συνέχισε.

«Τι λες;», δεν μπορούσα να καταλάβω.

«Αχ, αγόρι μου... Εσύ λες ότι ακούς παλιά λαϊκά τραγούδια, εγώ όμως τα ξέρω».

Κι άρχισε να το σιγοτραγουδάει... Δεν το 'χα ξανακούσει.

Της χάιδεψα τα μαλλιά. Είχε γυρίσει πάλι ανάσκελα.

«Τα πιστεύεις αυτά;», τη ρώτησα.

«Δεν ξέρω πια τι να πιστέψω και τι όχι».

«Εγώ πάλι, όχι», είπα με βεβαιότητα.

«Μπράβο το μωρό μου!», με κορόιδεψε.

Δεν της έδωσα σημασία. Έσκυψα και πήρα τη σαμπάνια και δυο ποτήρια από το κομοδίνο.

«Ωρα να την πιούμε, ε;».

«Επιτέλους», ενθουσιάστηκε.

Άρχισα να κουνάω το μπουκάλι με δύναμη...

«Να μείνει και λίγο για να πιούμε. Μη γίνει όλο αφρός», διαμαρτυρήθηκε.

«Έννοια σου», την καθυσόχασα.

Έβγαλα το σύρμα και ο φελλός πετάχτηκε με ένα εκκωφαντικό θόρυβο. Σαμπάνια άρχισε να χύνεται παντού. Στο πάτωμα, στα σεντόνια, στο σώμα μου, στο σώμα της... Κυρίως στο σώμα της. Την είχα κάνει χάλια! Ε, έμεινε λίγη και για τα ποτήρια.

Χαμογέλαγε σαν μικρό κοριτσάκι.

Την αγαπούσα αυτή τη γυναίκα.

Ήταν όμορφη, γλυκιά, έξυπνη, άνετη, με αγαπούσε... Με αγαπούσε;

Χμμ... Όσο γι' αυτό, είχα τις κλασσικές ανασφάλειές μου.

Έβαλα τη σαμπάνια στα ποτήρια. Πριν της δώσω το δικό της, την τράβηξα πιο κοντά μου. Έτσι που οι αναπνοές μας να αγκαλιάζονται. Έτσι που να μη χωράει τίποτ' άλλο ανάμεσά μας παρά η αλήθεια.

«Μ' αγαπάς;», τη ρώτησα.

Άλλες φορές ίσως να θύμωνε με την ερώτηση αυτή. Τώρα όμως όχι.

«Πάρα πολύ!», φώναξε. Το φώναξε μ' όλη της τη ψυχή.

«Πάρα πολύ!».

Τώρα πια ήξερα.

Της έδωσα να πει απ' τη σαμπάνια μου. Ήπια απ' τη δική της. Ήμουν μεθυσμένος από ευτυχία. Κι αυτή το ίδιο. Ήμουν σίγουρος.

«Μαρία...».

Την ξάφνιασα. Είχα να τη φωνάξω με το όνομά της πολύ καιρό. Όταν με έπιαναν τα σοβαρά μου ή όταν τσακωνόμασταν την έλεγα έτσι.

«Μαρία;», έδειξε την απορία της.

Είχα απλώσει το χέρι μου και είχα πάρει κάτι από την άκρη του κρεβατιού.

«Τι έχεις στο χέρι σου;», με ρώτησε.

«Μαρία, θες να αρραβωνιαστούμε;», άνοιξα το χέρι μου κι έβγαλα ένα μονόπετρο δαχτυλίδι.

Την έστειλα. Σίγουρα δεν το περίμενε. Ίσως γιατί δεν πίστευε ότι θα σοβάρενε έτσι η σχέση μας. Ίσως γιατί κανείς πια δεν αρραβωνιάζεται. Όλοι παν σε γάμο. Κατευθείαν. Ίσως... Δεν ξέρω. Πάντως σίγουρα την ξάφνιασα. Κι ήταν η πρώτη φορά που η Αστάρτη ήταν μπροστά μου και δεν ήξερε τι να κάνει, τι να πει.

Πήρα το δαχτυλίδι και της το πέρασα στο δάχτυλο.

Της πήγαινε πάρα πολύ. Ήταν βέβαια ωραίο και το δαχτυλίδι. Αλήθεια.

Περίμενα την απάντησή της, αλλά δεν έβγαζε μιλιά. Τα 'χε χάσει.

Κανονικά, κάποιος άλλος στη θέση μου θα αγχωνόταν μπας και τον απορρίψει, αλλά εγώ άρχισα να το διασκεδάζω. Που τη βρήκα τέτοια σιγουριά αλήθεια;

Με κοίταξε γεμάτη απορία.

«Θες να με αρραβωνιαστείς;».

«Ναι».

«Εμένα; Γιατί;»

«Τι γιατί; Γιατί σ' αγαπάω».

«Το θες; Πραγματικά;».

«Ναι, σου λέω!».

«Δε σε πειράζει;».

Ξέφυγε. Άρχισε να με ρωτάει ανοησίες.

«Τι να με πειράζει κορίτσι μου; Αφού σου το ζητάω».

«Είμαι επτά χρόνια μεγαλύτερή σου!».

«Ε, και;».

«Είμαι γριά!».

Η αυτοπεποίθησή της είχε φτάσει στο ναδίρ.

«Σου το ζητάω, σε αγαπάω και δεν είσαι γριά. Το θέμα είναι, εσύ θες;».

«Μα...».

«Τι μα, κούκλα μου; Εσύ θες;».

Ήταν εντελώς χαμένη. Στο διάστημα. Στον κόσμο της.

«Θέλω», έκανε δειλά.

Τρελάθηκα. Ήθελα να σηκωθώ και να χορεύω σαν τον

Ουραγκοτάγκο μετά τη νίκη. Ήθελα ν' αρχίσω να τρέχω σαν το Βέγγο

σε κρίση. Ήθελα να κατεβάσω τον ουρανό με τ' άστρα και να της τον προσφέρω. Ήθελα να την πάρω αγκαλιά και να τη φιλήσω...

Αυτό έκανα τελικά. Κι ήταν τόσο γλυκό το φιλί της αυτό. Σαν ώριμη φράουλα βουτηγμένη στη ζάχαρη.

Άρχισαν να κυλάνε δάκρυα στα μάτια της.

Τελικά η Αστάρτη ήταν πολύ διαφορετική απ' ό,τι άφηγε να φαίνεται. Πολύ πιο φωτεινή. Πλημμυρισμένη από αυτό το ήπιο φως που σε γαληνεύει και σε ταξιδεύει... Τελικά αυτό είχα αγαπήσει. Το γλυκό της Φως.

Έχεις φτάσει ποτέ στο σημείο να θες τόσο πολύ ν' ακούσεις μια ζεστή γυναικεία φωνή που να καταλήγεις να τηλεφωνείς στο 141; Αλλά και πάλι να μη σου κάνει τίποτα, γιατί δεν είναι η Δική της...

Έχουν περάσει έξι μήνες.

«Θέλω ένα παιδί», μου είπε.

«Άσε μας ρε Μαρία», την έκοψα. «Για παιδιά είμαστε τώρα;».

«Είμαι 32 χρονών», επέμεινε.

«Κι εγώ 25. Τι να κάνουμε τώρα;».

Ήμουν τόσο εκνευρισμένος που σχεδόν δεν της έδινα σημασία. Απαντούσα αυτόματα. Χωρίς να σκέφτομαι τι λέω. Ούτε καλά-καλά τι μου έλεγε εκείνη.

«Μπορείς να μου πεις πού είναι αυτή η παλιοδισκέτα;», τη ρώτησα.

«Δεν ξέρω», αδιαφόρησε.

«Δεν ξέρεις. Μπορείς να με βοηθήσεις σε παρακαλώ;», έκανα ανυπόμονα.

«Έχω μεγαλώσει. Θέλω ένα παιδί», επέστρεψε στο θέμα της.

«Κι εγώ μια δισκέτα», παρέμεινα στο δικό μου.

«Χέσε μας μωρέ!». Σηκώθηκε και πήγε στον υπολογιστή. Πάτησε το κουμπί του drive της δισκέτας και την έβγαλε.

«Αυτή είναι;», μου την έδειξε.

«Ναι», την άρπαξα απ' τα χέρια της.

«Εκεί ψάχνουν πρώτα».

Δεν της απάντησα. Έβαλα τη δισκέτα στην τσάντα μου, πήρα το παλτό μου κι έκανα να φύγω.

«Θέλω ένα παιδί, σου λέω!», μου φώναξε.

«Δεν έχω ώρα τώρα. Του χρόνου!».

Πέταξα τη μαλακία μου κι έκλεισα την πόρτα πίσω μου δυνατά.

Είχε τρεις μέρες να πάει στο μπαρ. Εγώ πάλι ξημεροβραδιαζόμουνα στο γραφείο. Είχε πέσει πολλή δουλειά. Πήγαινα από τα άγρια χαράματα κι έφευγα τα άγρια μεσάνυχτα. Δε μου άρεσε που την άφηνα μόνη της, άρρωστη στο σπίτι, αλλά τώρα ήταν που έπρεπε να δείξω την αξία μου στο αφεντικό. Τώρα στα δύσκολα. Γύρναγα πτώμα στο σπίτι και έκανα ότι την περιποιόμουν. Για λίγο. Μετά από δύο-τρία τέταρτα έπεφτα νεκρός στο κρεβάτι. Το πρωί σηκώνόμουν από τις πέντε σαν ζόμπι και της έφτιαχνα τσάι και ζεστό γάλα. Μέχρι να φύγω, τα είχε πει και τα είχε ξεράσει κιόλας (με το συμπάθιο). Το Σάββατο θα την πήγαινα στο γιατρό. Το 'χα αποφασίσει. Θα την πήγαινα νωρίτερα αν μπορούσα, αλλά ήταν βλέπεις κι η δουλειά...

Πήρα το γιατρό κι έκλεισα ραντεβού για τις 9 το πρωί. Το προηγούμενο βράδυ σχόλασα στις 3 μετά τα μεσάνυχτα. Όταν έφτασα στο σπίτι ήμουνα ράκος. Έτοιμος να καταρρεύσω. Ήλπιζα ότι θα κοιμόταν κι έτσι δε θα 'πρεπε να της κρατήσω συντροφιά. Ατύχησα όμως. Ήταν ξύπνια. Και με περίμενε. Μ' ένα ύφος «θέλω να μιλήσουμε».

«Θέλω να μιλήσουμε», με επιβεβαίωσε.

«Τώρα;», προσπάθησα να τ' αποφύγω.

«Τώρα». Μάταιος κόπος.

Άφησα την τσάντα μου κι άρχισα να βγάζω τα ρούχα μου.

«Σ' ακούω», έδωσα το έναυσμα.

«Έλα κάτσε, πρώτα», μου το 'δωσε πίσω.

Τι να το κάνω; Δεν το ήθελα.

«Ξεκίνα και θα κάτσω», της το 'κανα πάσα.

«Είναι σοβαρό», έκανε παιχνίδι.

«Πες μου...», της έβγαλα σέντρα.

«Είμαι έγκυος».

Γκολ. Σε κενή εστία. Με τον τερματοφύλακα φαρδύ-πλατύ στο χορτάρι. Προσπαθούσα να βγάλω τις κάλτσες μου όταν το είπε κι έχασα την ισορροπία μου.

«Τι είσαι;», ζήτησα επιβεβαίωση.

Η μπάλα ήταν μες στα δίχτυα κι εγώ αναρωτιόμουν αν είχα παραισθήσεις.

«Έγκυος».

Σηκώθηκα.

«Είναι σίγουρο αυτό;». Μπας και ήταν οφσάιντ; «Έκανες τεστ;».

«Το πρωί».

«Ξανάκανες;». Το ριπλέι τι έδειξε; «Μήπως ήταν χαλασμένο;».

«Είχα πάρει δύο. Και το δεύτερο θετικό ήταν».

«Δίδυμα δηλαδή;». Χάθηκε η μπάλα.

«Τι λες παιδί μου; Σοβαρένσου!», προσπάθησε να με συνεφέρει.

«Είμαι έγκυος. Αυτό μόνο. Μπορείς να το καταλάβεις;».

«Πόσων μηνών;», συνέχισα τις ανόητες ερωτήσεις.

«Δεν ξέρω!», είχε αρχίσει να θυμώνει. «Δεν ξέρω!», είχε αρχίσει να φωνάζει. «Ένα τεστ έκανα μόνο, δεν πήγα σε γιατρό. Δεν ξέρω!». Και είχε θυμώσει και φώναζε.

«Καλά, καλά, ηρέμησε...», προσπάθησα να την καλμάρω.

«Πώς να ηρεμήσω μ' αυτά που μου λες;», προσπάθησε να καλμάρει.

«Είναι σίγουρα δικό μου;».

Φάουλ. Λάθος. Απαράδεκτο. Ασυγχώρητο. Αισχρό. Κατακριτέο. Απάνθρωπο. Εγκληματικό. Ναι, το ξέρω. Αν όλα αυτά τα επίθετα μπορούσαν να χωρέσουν σε τέσσερις λέξεις, θα 'ταν σίγουρα η φράση που ξεστόμισα.

«Φύγε!», μου πετούσε ό,τι έβρισκε μπροστά της.

«Φύγε, ρε πούστη!». Μαξιλάρια. Ποτήρια. Κουτάλια. Βιβλία. Το τελευταίο τεύχος από το περιοδικό «Το Μωρό Μας». Καλά, τότε πρόλαβε και το πήρε; Το πορτατίφ. Το κινητό της. Τις παντόφλες μου. Τη ζώνη μου. Η αγκράφα με βρήκε στο μάγουλο. Βλέπεις εδώ την ουλή; Ακόμα την έχω. Φώναζε, έκλαιγε, έβριζε, χτυπιόταν...

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε προσβάλω, δε σκέφτηκα ότι... μου ξέφυγε...» Προσπαθούσα να αρθρώσω δυο-τρεις λέξεις που να σχηματίζουν μια αξιόλογη συγγνώμη, αλλά δεν τα κατάφερνα.

«Τι δε σκέφτηκες ρε; Τι σου ξέφυγε;», συνέχισε να μου εκτοξεύει αντικείμενα και ύβρεις. «Όταν τελείωσες μέσα χωρίς προφυλακτικό σου ξέφυγε, όχι τώρα!».

Είχε όντως επιχειρήματα. Κι εγώ κανένα. Πώς τα σκάτωσα πάλι έτσι; Πώς την ηρεμούν τώρα; Είναι και έγκυος, θα πάθει τίποτα...

Τη λύση την έδωσε το βάζο που προσγειώθηκε στο μέτωπό μου, ακριβώς στο Δόξα Πατρί, σωριάζοντάς με στο πάτωμα.

«Μωράκι μου; Αγάπη μου; Είσαι καλά;».

Μέχρι να καταλάβω τι γινόταν, εκείνη είχε φτάσει από πάνω μου και μου χάιδευε το κεφάλι.

«Συγγνώμη μωρό μου...».

Την κοίταξα απορημένος.

«Πονάς;».

Πονούσα.

«Ε, λίγο...».

Έως πολύ.

«Ωχου μωρέ, να το φιλήσω...».

Έσκυψε και με φίλησε σαν το μωράκι που έπαθε βαβά και το κάνουν μάκρια να το περάσει... Τελικά – όπως θα έλεγε και ο φίλτατος Οβελίξ – είναι τρελές αυτές οι γυναίκες!

Με βοήθησε να σηκωθώ και με έβαλε στο κρεβάτι. Μου ‘φερε και πάγο να βάλω στο κεφάλι. Κάπου ενδιάμεσα πήγε και στην τουαλέτα να κάνει εμετό, για να μην ξεχνιόμαστε, και μετά κάθισε δίπλα μου.

«Είσαι καλύτερα;».

«Αρκετά».

«Συγγνώμη μωρέ...».

«Μη ζητάς εσύ συγγνώμη», τη σταμάτησα. «Αν κάποιος πρέπει να ζητήσει συγχώρεση, αυτός είμαι εγώ».

Δε μου απάντησε. Ήρθε και ξάπλωσε στην αγαπημένη της θέση, επάνω μου, ανάσκελα, με την πλάτη της στο στήθος μου και το κεφάλι της στον δεξί μου ώμο.

«Ήταν ξαφνικό, ε;», με ρώτησε.

«Αν ήταν λέει...». Τι ξαφνικό; Κατραπακιά μου ‘ρθε.

Πήρε το χέρι μου και άρχισε να το χαϊδεύει.

«Έχεις πολύ μικρά δάχτυλα... Δε θα ‘κανες για πιανίστας. Δε θα ‘θελα το παιδί να πάρει τα δικά σου χέρια. Καλύτερα τα δικά μου... Ε; Τι λες;».

Περίμενε απάντηση. Δεν είχα. Δεν ήθελα. Δεν ήθελα δάχτυλα, δεν ήθελα χέρια, δεν ήθελα παιδί...

«Μαρία...».

«Τι είναι;».

Κόμπιασα.

«Δεν το θέλω το παιδί».

Δεν αντέδρασε. Αλλά πάγωσε. Το ‘νιωσα. Ένα κρύο ρίγος διαπέρασε το κορμί της και ήρθε και στο δικό μου, σαν ηλεκτρισμός. Αλλά δε σταμάτησα. Συνέχισα...

«Είμαι πολύ μικρός για παιδί. Μόλις μπήκα στη δουλειά. Κι ο μισθός μου... Δε φτάνει...».

Δε μιλούσε. Κοιτούσε το ρολόι του τοίχου απέναντι κι απ' τα μάτια της κυλούσανε μικρά καυτά ρυάκια.

«Αν περιμέναμε δυο-τρία χρόνια, πιστεύω ότι θα 'ταν καλύτερα...».

Σταμάτησα. Δεν είχα τι άλλο να πω. Έμεινα να την κοιτάω.

«Πίστευα ότι ήσουν πιο αγωνιστής», έσπασε τη σιωπή.

«Κι εγώ πίστευα πως ήσουν πιο πρακτική», αντέτεινα.

«Δεν είσαι εσύ», μου είπε. «Εσύ ήσουν πιο ρομαντικός, πιο ιδεαλιστής, πιο θρήσκος. Πώς μπορείς τώρα, στα δύσκολα, να το βάζεις στα πόδια και να μου ζητάς να κάνω έκτρωση;».

Ήξερα ότι σε ένα βαθμό είχε δίκιο. Αλλά ήξερα ακόμα ότι και τα δικά μου επιχειρήματα ήταν σωστά. Πώς να κάνω παιδί στα 25 μου με ένα μισθό που δε μου 'φτανε καλά-καλά να συντηρήσω τον εαυτό μου;

«Τις προάλλες μου 'χες πει ότι ήθελες παιδί...».

«Κι εσύ ότι ήθελες δισκέτα», μ' έκοψε. «Και στην έδωσα».

«Τι θες να πεις; Ότι επειδή μου 'δωσες μια δισκέτα, πρέπει εγώ να δεχτώ το παιδί;», αρπάχτηκα πάali από το πουθενά.

«Μπορείς να ηρεμήσεις;», προσπάθησε να με βάλει στη θέση μου.

Με είχε σαλτάρει αυτή η κατάσταση. Πέταγα το γάντι μου για καυγά.

«Ηθελα να πω...», έκανα πιο ήρεμα, «αν...».

«Μη χαλιέσαι», μ' έκοψε πάλι, «λογικά, ό,τι έγινε, έγινε πολύ πριν από αυτή τη συζήτηση».

Πώς κατάφερνε σχεδόν πάντα και διάβαζε τη σκέψη μου; Ώρες-ώρες με φόβιζε αυτό. Όπως με φόβιζε τώρα η ιδέα του να γίνω πατέρας από τόσο μικρός.

«Δεν έχω χρόνο...», ψιθύρισε και γύρισε από την άλλη πλευρά. Έκρυψε το πρόσωπό της με τις παλάμες της και άρχισε να κλαίει,

προσπαθώντας μάταια να πνίξει τα αναφιλητά που έκαναν το κορμί της να σπαρταράει.

Δεν ξέρω για πόση ώρα έκλαιγε.

Ήμουν κουρασμένος και με πήρε γρήγορα ο ύπνος.

Το πρωί πήρα το γιατρό τηλέφωνο και του εξήγησα πώς είχε η κατάσταση. Προσφέρθηκε να μου δώσει το τηλέφωνο ενός φίλου του γυναικολόγου, αλλά του εξήγησα ότι θα πηγαίναμε στο γιατρό της Μαρίας.

Το ραντεβού το 'χε κλείσει η Μαρία για τη μία το μεσημέρι. Ήμασταν έξω από το ιατρείο ακριβώς την ώρα του ραντεβού.

Ντιν-ντον στο κουδούνι εμείς.

Ντίζ η πόρτα σε μας.

Χαδάκι στην πόρτα εμείς.

Ανοίγει η πόρτα σε μας.

Και βλέπω μπροστά μου στο καθιστικό καμιά δεκαπενταριά άτομα να περιμένουν τη σειρά τους! Μπα, λέω από μέσα μου, αυτοί θα είναι για αργότερα... Εμείς έχουμε τώρα ραντεβού. Αμ, δε...

«Καλησπέρα», λέμε στην ξανθιά κοπελίτσα που καθόταν στο γραφείο, δίπλα στην έξοδο.

«Καλησπέρα», μας λέει κι αυτή.

«Ε...», κολλάει η Αστάρτη. «Είχαμε ραντεβού στις μία!».

«Ναι, βέβαια...», απαντάει με αδιάφορο ενδιαφέρον η πιτσιρίκα.

«Το όνομά σας;».

«Πούλιου».

«Μάλιστα κυρία Πούλιου. Αν θέλετε, παρακαλώ καθίστε και περιμένετε τη σειρά σας... Θα σας φωνάξω».

Αν δε θέλουμε δηλαδή να περιμένουμε, θα περάσουμε κατευθείαν μέσα;

«Όλους αυτούς θα περιμένουμε;», τη ρώτησα ψιθυριστά.

«Προφανώς», μου απάντησε ψιθυριστά.

«Καλά, αφού εμείς έχουμε ραντεβού μια η ώρα!», διαμαρτυρήθηκα χαμηλόφωνα.

«Σταμάτα να κάνεις σαν παιδάκι», με συμβούλεψε χαμηλόφωνα. «Τώρα πια, θα έχεις παιδάκι. Δεν κάνει να είσαι κι εσύ». Το χιούμορ μας μάρανε. Και μάλιστα το κακόγουστο χιούμορ.

«Συγγνώμη», ρωτάω τη διπλανή μου. «Τι ώρα έχετε ραντεβού;».

«Στις εντεκάμιση», μου απαντάει με ύφος δυστυχισμένης.

Εντεκάμιση; Ε, δικαιολογείται το ύφος. Κι εγώ μάλλον κατά τις δυόμιση – που θα περιμένω μέχρι εκείνη την ώρα, δεν υπάρχει περίπτωση να μην περιμένω – κάπως έτσι θα είμαι.

Ήθελα να ‘ξερα, τόσα λεφτά βγάζουν αυτοί οι γιατροί, πρέπει σώνει και καλά να βάζουν τον κόσμο να περιμένει; Δε μπορούν να οργανωθούν λίγο; Σου δίνω κύριέ μου τόσα λεφτά. Δε μπορείς να με προσέξεις λιγουλάκι; Να μην περιμένω τρεις ώρες για μια εξέταση δέκα λεπτών; Αλλά, ξέρω εγώ γιατί το κάνουν... Οι παλιές συνήθειες δεν ξεχνιούνται... Τόσα χρόνια στο Ι.Κ.Α., πριν τα ‘κονομήσουν και φτιάξουν δικό τους ιατρείο, συνηθίζουν οι άνθρωποι στις ουρές. Τους έχει γίνει βίτσιο πια, να κάθονται στο γραφειάκι τους, να εξετάζουν κόσμο και να γράφουν συνταγές – και δεν ξέρω τι άλλο κάνουν – και το πλήθος απ’ έξω να περιμένει με λαχτάρα να τους δει. Και να το δουν. Γιατί, γι’ αυτό πάει ο κόσμος στο ιατρείο. Για να τον δει ο γιατρός...

Γι' αυτό περιμέναμε κι εμείς. Για να μας δει ο γιατρός. Δηλαδή όχι εμάς... Την Αστάρτη. Μόνο. Γιατί είναι γυναικολόγος. Εμένα τι να με κάνει; Αλήθεια, εγώ αν πάθω κάτι, σε τι γιατρό πρέπει να πάω; Σε ανδρολόγο; Υπάρχει άραγε τέτοια ειδικότητα; Δεν την έχω ακούσει ποτέ...

«Σταμάτα παιδί μου να χτυπάς το πόδι σου στο πάτωμα».

Ήταν η Αστάρτη που με απαλλάξε από τις γελοίες σκέψεις μου. Τελικά, μόνο από το γελοίο εαυτό μου, δε μπορεί να με απαλλάξει αυτή η κοπέλα. Κοιτάζτε κόσμε έναν άνθρωπο που του λένε να γίνει πατέρας... Πάλι καλά που δεν τραγουδούσα και το Χαρωπά Τα Δυο Μου Πόδια Θα Χτυπώ. Πώς γίνεται άραγε, μια κοπέλα σαν την Αστάρτη – που εδώ που τα λέμε, και σα γκόμενα μετρούσε αλλά και σα χαρακτήρας ήταν πρώτη – στα 32 της, να σκέφτεται να βάλει εμένα να αναθρέψω το παιδί της; Λες να είχε κάνα κουσούρι και να μην το είχα πάρει γραμμή;

Δύο και τέταρτο η ξανθοπούλα από το γραφειάκι της φώναζε τις μαγικές λεξούλες...

«Κυρία Πούλιου! Παρακαλώ, περάστε...».

Γρήγορα τους ξεπέταξε ο τύπος, ε;

Η Αστάρτη πήρε την τσάντα της και το παλτό της και πήγε προς την πόρτα που της έδειχνε η Lady Blond.

Και φυσικά την ακολούθησα κι εγώ.

«Καθίστε, κυρία μου».

Μέχρι που με είδε ο γιατρός.

«Νεαρέ μου, αν θες περίμενε έξω. Θα σε φωνάξω εγώ».

Με πέταξε έξω. Στην ψύχρα. Και μου μίλησε και στον ενικό! Γιατί παρακαλώ; Γιατί εγώ έξω; Μπας και τη δω γυμνή; Χίλιες φορές την έχω δει Mr. Doctor γυμνή!

Λες να του γυάλισε; Λες να 'ναι μουντάρης ο γιατρουδάκος;

Α, δεν τα σηκώνω εγώ κάτι τέτοια!

Είμαι Σαντορινιός εγώ! (Ο προπάππους μου δηλαδή, αλλά το ίδιο κάνει).

Και μάλιστα από τα όρη της Σαντορίνης! Από το ένδοξο Ημεροβίγλι!

Δε μας ξέρει καλά ο κύριος!

Και να μου μιλήσει στον ενικό... Ακούς εκεί... Με ξέρεις κι από χτες φιλαράκο; Έχε χάρη που σέβομαι τον ξένο κόσμο...

Κομπογιαννίτη!

«Κύριε Πούλιο...».

Χασάπη!

«Κύριε Πούλιο...».

Γιατρέ της δεκάρας!

«Κύριε Πούλιο...».

Ποιος είναι αυτός ο Πούλιος, τέλος πάντων; Ας μιλήσει. Ας σηκώσει το χέρι του. Ή το πόδι του. Ό,τι έχει διαθέσιμο.

«Με συγχωρείτε...».

Τώρα πάλι, αυτή η ξανθιά γιατί με κοιτάζει;

«Θα περάσετε μέσα;».

Εμένα έλεγε Πούλιο, τόση ώρα;

«Ναι, βέβαια».

Πατάω, ως άλλη Lara Croft, το Ctrl και κρύβω καλά τα αρχαιοκυκλαδίτικα όπλα μου. Είμαι έτοιμος να αντιμετωπίσω το ανάγωγο υποκείμενο που θέλει να λέγεται γιατρός.

«Καλησπέρα, παιδί μου».

Τι παιδί σου, βρε γερομισμπίκη;

«Καλησπέρα, γιατρέ μου».

«Κάθισε».

«Ευχαριστώ».

Η Αστάρτη είχε σηκωθεί από το ...κρεβάτι (κρεβάτι το λεν αυτό; εξεταστήριο; πώς;) και κάθισε στην πολυθρόνα απέναντί μου.

«Όπως είπα και στη Μαρία», πήρε το λόγο ο τσουρουκλεμές – αλήθεια, γιατί τον κοίταζε με τέτοια αφοσίωση η Αστάρτη; – «η εγκυμοσύνη βρίσκεται στον τρίτο μήνα κι απ' όσο μπορώ να κρίνω κυλάει φυσιολογικά».

Τι «απ' όσο μπορείς», βρε καραγκιόζη; Ή κρίνεις, ή δεν κρίνεις!

«Για να συνεχίσει όμως έτσι, θα πρέπει σιγά-σιγά να αρχίσει να προσέχει. Να μην καπνίζει, να μη σηκώνει βάρη, να μην κουράζεται...».

Τι μου λέει τώρα; Εγώ, δεν το θέλω το παιδί.

«Και πρέπει να την προσέχεις εσύ αγαπητέ μου».

«Γιατρέ», τον έκοψε η Αστάρτη. «Μπορεί να γίνει έκτρωση;».

Έκτρωση; Το είπε αυτό ή λάθος άκουσα; Πήρε την απόφαση; Έτσι, ξαφνικά; Αφού χτες...

«Θέλετε να κάνετε έκτρωση;».

Κι ο γιατρός το ίδιο άκουσε. Άρα, δεν το φαντάστηκα. Άρα, όντως δε μπορεί μια σοβαρή γυναίκα να περιμένει από μένα να γίνω πατέρας στα 25 μου. Άρα, hip hip hurrah!

«Μπορεί να γίνει;».

Δεν την άκουσα να λέει ναι. Γιατί δεν είπε ναι;

«Θεωρητικά, μπορεί να γίνει».

Ο.Κ.

«Αλλά...».

Τι «αλλά», ρε; Γιατί μας τα γυρνάς τώρα;

«Είσαι σε μια ηλικία που θα πρέπει να το σκεφτείς πολύ σοβαρά.

Μια έκτρωση τώρα, θα σε δυσκολέψει πολύ στη συνέχεια... Για όταν θα θελήσεις να ξαναμείνεις έγκυος, λέω...».

Ωπ! Εδώ είναι τα δύσκολα...

«Και πότε μπορεί να γίνει;».

Αποφασισμένη τη βλέπω. Τόσο χάλια είμαι πια για πατέρας;

«Δε θέλετε να το σκεφτείτε πρώτα;».

Δε θέλουμε. Θέλουμε;

«Όχι».

Πολύ πατριωτικά το πήρε!

«Το ‘χετε αποφασίσει λοιπόν, απ’ ότι βλέπω... Οπότε, πιστεύω ότι όσο το συντομότερο, τόσο το καλύτερο».

Πάτησε ένα πλήκτρο και μίλησε στο τηλέφωνο.

«Μου φέρνεις το πρόγραμμά μου;».

Και του το ‘φερε. Και το κοίταξε.

«Τη Δευτέρα το πρωί, στις 9.30;».

«Μεθαύριο;», ήταν η πρώτη φορά που μίλησα απ’ την ώρα που μπήκα. Κιόλας;

«Μεθαύριο».

Αυτό ήταν λοιπόν. Σε δύο μέρες το μικρό Ασταρτάκι θα ήταν παρελθόν. Ξέρω ότι εγώ ήμουν αυτός που της ζήτησα να το ρίξει... Αλλά, όπως και να το κάνεις... Αν το καλοσκεφτείς δηλαδή... Γάμησέ τα!

Από την ώρα που φύγαμε από το ιατρείο, η Αστάρτη ήταν μες στην τρελή χαρά. Ευδιάθετη, αγαπησιάρα, χαδιάρα, παιχνιδιάρα, αστεία... Δε μπορούσα να καταλάβω... Λες και μόλις είχε γεννήσει... Αναρωτιόμουν μήπως είχε αρχίσει να τα χάνει... Μήπως της έπεσε βαριά η όλη φάση...

Πού και πού – ιδίως όταν ήταν μόνη της – φαινόταν κάπως πεσμένη, αλλά από τη στιγμή που με έβλεπε, άλλαζε τελείως διάθεση.

Οι ζαλάδες και ο εμετός βέβαια, δε σταμάτησαν (ο γιατρός είπε ότι εκτός από την εγκυμοσύνη, ήταν και μια ελαφρά ίωση που επιβάρυνε την κατάσταση), αλλά σε γενικές γραμμές φαινόταν να πετάει στα σύννεφα. Μέχρι και το Μάριο, τον αδερφό της πήρε τηλέφωνο στη Σκωτία (που 'χε να του μιλήσει πέντ'-έξι μήνες), για να τον ρωτήσει τι κάνει.

Το βράδυ του Σαββάτου αποφάσισε να πάει για δουλειά.

Το πρωί της Κυριακής με ξύπνησε να πάμε στην Εκκλησία.

«Τι είναι αυτά που μου λες ρε Μαρία; Πότε πήγαμε στην Εκκλησία για να πάμε και τώρα;».

Δεν άκουγε κουβέντα. Με πήρε με το ζόρι και με πήγε. Δηλαδή, την πήγα, γιατί ούτε στο περίπου δεν ήξερε πού έπεφτε ο Ναός.

Καθόταν δίπλα μου όλη την ώρα σιωπηλή και παρακολουθούσε τη Λειτουργία. Ανάθεμά με, αν καταλάβαινε τίποτα. Ανάθεμά με κι αν καταλάβαινα κι εγώ τι σήμαιναν όλ' αυτά. Μήπως περίμενε σαν καλός Χριστιανός να αλλάξω γνώμη και να της πω να μην κάνει την έκτρωση; Μήπως περίμενε να γίνει κάνα θαύμα;

Η Αστάρτη κι εγώ, μαζί στην Εκκλησία. Δίπλα-δίπλα. Απίστευτο.

Μετά τη Λειτουργία είχε όρεξη για βολτούλα στην Πλάκα. Τι να της πω; Όχι; Ακολούθησα.

Μπορώ να πω ότι μόλις άρχισε να περνάει το συναίσθημα της έκπληξης, ένιωσα να μ' αρέσει η κατάσταση. Πήγαμε για τσάι σε

«τεϊοποτείον» και αργότερα, για φαγητό σ' ένα ταβερνάκι που τρώγαμε τις Κυριακές με τους γονείς μου, όταν πήγαίνα στο Δημοτικό.

Κι η Αστάρτη όλο μιλούσε. Μου 'λεγε πράγματα που, τρία χρόνια μαζί, δε μου 'χε αναφέρει. Για τις παιδικές της διακοπές με τον αδερφό της τα καλοκαίρια στην Σπάρτη, για τους κακούς βαθμούς και τις κοπάνες στο Λύκειο, για το τι άνθρωπος ήταν ο πατέρας της και πόσο τον αγαπούσε η μάνα της, για το γατάκι που είχε τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας της, για τη συλλογή της από καπάκια μπίρας που έχασε σε μια μετακόμιση, για το τι έγραψε η εφημερίδα για το θάνατο των δικών της, για το ποιο ήταν το πρώτο της κινητό, για το ταξίδι που θα 'θελε να κάνει κάποτε στο Πεκίνο και την Απαγορευμένη Πόλη, για το ανθρακούχο νερό που δεν αντέχει...

Μιλούσε, γέλαγε, με κοίταγε, με άγγιζε... Κι ήταν τόσο όμορφη...

Όταν γυρνάγαμε σπίτι έριξε την ιδέα να δούμε ταινία στο DVD.

«Το Αυτή Η Νύχτα Μένει, το 'χεις δει;».

«Όχι».

«Αυτό θα πάρουμε. Θα σ' αρέσει».

Υπάκουσα. Από χτες δεν έκανα τίποτε άλλο από το να υπακούω. Σ' ό,τι κι αν μου 'λεγε. Αλλά δε με πείραζε. Τη γούσταρα έτσι. Αυθόρμητη, κεφάτη, σχεδόν ευτυχισμένη. Το «σχεδόν» το βάζω λόγω της έκτρωσης. Δε γίνεται να μην τη σκεφτόταν. Και προφανώς προσπαθούσε να το κρύψει. Ακόμα, ίσως κι απ' τον ίδιο της τον εαυτό. Ναι, αυτό ήταν. Όλα αυτά γίνονταν γιατί προσπαθούσε να νιώσει ευτυχισμένη. Να ζήσει την ευτυχία. Έστω κι αν αυτή ήταν φτιαχτή, βεβιασμένη.

Κατά τις εννιά έβαλε ένα μαύρο, ριχτό φόρεμα που της είχα πάρει εγώ κι έφυγε για το μπαρ. Στις έντεκα είχα φτάσει κι εγώ. Το μαγαζί δεν είχε ακόμα κόσμο, πράγμα που δε με χάλαγε ιδιαίτερα. Η μουσική πάλι,

είχε βελτιωθεί κάπως. Σ' αυτό είχα βάλει το χεράκι μου κι εγώ, ως συχνός θαμώνας και – κυρίως – αρραβωνιαστικός της Αστάρτης. Αρραβωνιαστικός. Πολύ φλωρέ, δεν ακούγεται; Καλύτερα γκόμενος. Ή άντρας.

Αλήθεια, δεν υπάρχει κανείς σ' αυτό το μέρος να μου δώσει ένα ποτό; Και ένα χαμόγελο. Απαραίτητο.

«Καλησπέρα».

Ήταν η Αστάρτη. Χαμογελαστή. Και άνετη.

«Καλησπέρα».

«Θα πάρεις κάτι;». Έπαιζε.

«Εσένα». Εγώ να μην παίζω;

«Για ποια με πέρασες;», ψευτοθήχηκε. «Μετά», υποσχέθηκε.

«Ένα Ντράι Μαρτίνι», επέστρεψα στις παλιές κλασικές επιτυχίες.

Έβαλε τα γέλια.

«Ελπίζω να μη μου κοκκινίσεις πάλι».

«Κι εγώ ελπίζω το σφηνάκι που θα με κεράσεις να μην έχει ταμπάσκο...».

«Από μνημονικό, βλέπω πάμε καλά...».

«Μερικά πράγματα, δεν ξεχνιούνται».

Πήρε ένα ποτήρι και το γέμισε με τζιν. Έριξε και μια φέτα λεμόνι. Χωρίς παγάκια όμως. (Έτσι το 'πινα πια). Έβαλε και μια βότκα πορτοκάλι για τον εαυτό της.

«Στην υγεία μας», ευχήθηκε.

«Στην υγεία μας», επανέλαβα.

Αλήθεια, γιατί έπινε;

«Κάνει να πίνεις;».

«Ναι, γιατί;».

«Επειδή αύριο...».

«Δεν τρέχει τίποτα», με καθυσύχασε.

«Στο ‘πε ο γιατρός;», επέμεινα.

«Ναι μωρέ. Ηρέμησε...».

Ηρέμησα.

Σε λίγο άρχισαν να μπαίνουν οι πελάτες. Μέσα σε μια ώρα το μαγαζί είχε τιγκάρει. Όχι ότι έπαιζε και κάνα ρόλο. Ούτε εγώ τους έκανα κέφι όλους αυτούς που μαζεύονταν εκεί μέσα, ούτε εκείνοι με γουστάρανε. Είχα προσηλωθεί στο ποτό μου. Η Αστάρτη έτρεχε πανικόβλητη πέρα-δώθε. Η άλλη σερβιτόρα, η Δήμητρα, φαινόταν έτοιμη να καταρρεύσει. Σε μια φάση η υπόθεση είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Ήταν φανερό ότι είχαν πελαγώσει. Πλάκα-πλάκα, τόσο κόσμο δεν είχα ξαναδεί στο μπαρ.

«Θες βοήθεια;», της είπα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

«Μπορείς;».

«Γιατί να μην μπορώ;».

Με μιας βρέθηκα πίσω από τη μπάρα. Έτοιμος να καταπλήξω με τις μπαρμανικές μου ικανότητες.

«Πάρε τη σκούπα και το φαράσι από κει και σκούπισε τα γυαλιά, απ’ τα ποτήρια που σπάσανε».

Με ξενέρωσε. Αυτή ήταν η βοήθεια που ήθελε από μένα; Να μαζεύω σπασμένα γυαλιά; Ταπεινώθηκα, αλλά αποδέχτηκα την πικρή μου μοίρα.

«Τα μάζεψα», ανάφερα την ανδραγαθία μου.

«Ε;», δεν άκουγε. Πού να ακούσει με τέτοια φασαρία;

«Τα μάζεψα!», επανέλαβα τρεις φορές πιο δυνατά.

«Ωραία!», απάντησε στην ίδια ένταση. «Σκούπισε τώρα εκείνα τα σταχτοδοχεία!».

Μου ράγιζε την καρδιά. Μετά τι; Θα ‘πλενα και τα ποτήρια;

«Όταν τελειώσεις, ξέπλυνε κι εκείνα τα ποτήρια».

Bingo!

«Και φώναξέ με να τα βάλω στο πλυντήριο!».

Τι το ‘θελα και μίλαγα; Δεν καθόμουν να πιω το ποτό μου;

Όταν τελείωσα κι απ’ τα ποτήρια η Αστάρτη έβαζε κάτι σφηνάκια.

«Έτοιμα τα ποτήρια».

«Πάρε», μου ‘δωσε ένα σφηνάκι.

«Σ’ εμάς!», είπε.

«Σ’ εμάς!».

Το ‘πια. Οχιά ήταν.

«Γιατί, κορίτσι μου; Γιατί;», έκανα παραπονιάρικα.

Γέλαγε.

«Γιατί σ’ αγαπάω. Γι’ αυτό!»

Με φίλησε κι ύστερα έτρεξε στα ποτήρια.

Ήταν πελαγωμένη, αλλά χαρούμενη.

«Μπορείς να φτιάχνεις τα ποτά;», μου ‘δωσε προαγωγή.

«Αμέ!», την άρπαξα.

«Φτιάξε μου δυο Black Russian τότε, μέχρι να γυρίσω».

«Ό,τι θέλει η Αστάρτη!», φώναξα.

Ε, ρε γλέντια!

Είχα πάρει τα πάνω μου. Τώρα έκανα τα πάντα. Έβαζα ποτά, έφτιαχνα σφηνάκια, καθάριζα δίσκους, σκούπιζα τασάκια, ξέπλενα ποτήρια... Σε μια φάση στάμπαρα και δυο παιδιά που κάνανε καραμπάμι ότι είχαν μπει από λάθος στο μαγαζί και τα κέρασα δυο σφηνάκια, δηλώνοντας Ομοιοπαθής. Είχα βάλει κι ένα τζιν για την πάρτη μου και ρούφαγα που και που.

«Σφηνάκια!», φώναξε η Αστάρτη.

«Τι σφηνάκια;», απόρησα.

«Βάλε παιδί μου δυο σφηνάκια να πιούμε! Τρία. Ένα και για τη Δήμητρα».

Χμ... Μάλιστα. Ωρα για εκδίκηση...

Αν εσύ κυρία μου πας να μας τη βγεις με την Οχιά σου, για να δούμε τι θα κάνεις με το δικό μου... Quick Death! Το ξέρεις; Σιγά μην το ξέρεις.

Έχουμε και λέμε. Τρία ποτηράκια. Λίγη Βότκα και λίγο Κουαντρώ. Ο.Κ. Λίγη Κίτρινη Τεκίλα και ...Γκαλιάνο. Γκαλιάνο έχουμε; Α, νάτο. Εκεί ψηλά. Άντε τώρα να το φτάσεις. Ω... ώπ! Το ‘πιασα. Να ‘μαστε λοιπόν. Βάζουμε και λίγο Γκαλιάνο και έτοιμα τα σφηνάκια μας.

«Άντε, παιδί μου. Αργούν τα σφηνάκια;», έκανε την ανυπόμονη.

«Σας περιμένουν».

«Για να δούμε, τι μας έφτιαξες...».

Χαμογέλαγε. Τη γούσταρα πολύ.

«Πάμε», έδωσα την εντολή.

Όταν το ‘πιαν με κοίταξαν απορημένες.

«Τι είναι αυτό;».

«Δε σ’ άρεσε;».

«Καλό ήταν».

Αυτό έλειπε.

«Δυνατό».

«Quick Death», ανακοίνωσα με στόμφο.

«Quick...;».

«Death».

Έγραψα.

«Που τα ‘μαθες αυτά τα Μαύρα πράγματα παιδί μου;», με κορόιδεψε.

«Εμπλεξα με κάποια που την έλεγαν Αστάρτη».

«Α, ναι;».

«Ναι».

Έμεινε να με κοιτάει. Αχ και να ‘ξερα τι κρυβόταν μέσα σ’ αυτό το βλέμμα... Ποιες σκέψεις, ποια θέλω, ποιοι φόβοι... Αχ, και να ‘ξερα...

Τα ποτήρια με το τζιν διαδέχονταν το ένα το άλλο, αλλά και η Αστάρτη δεν πήγαινε πίσω. Κάθε λίγο και λιγάκι της γέμιζα το ποτήρι. Σπάνια έπινε στη δουλειά. Σήμερα όμως είχε ξεπεράσει κατά πολύ κάθε όριο. Έπινε, έπινε, έπινε...

«Σταμάτα μωρό μου. Θα μεθύσεις».

«Κοίτα ποιος μιλάει!».

«Ποιος;».

«Εσύ».

Ναι, είπαμε... είχαμε πει...

«Εγώ δε δουλεύω».

«Άσε μας μωρέ!».

Με άφησε εκείνη και πήγε να σερβίρει.

Κατά τις τέσσερις η ώρα το μαγαζί είχε αδειάσει.

«Όσο θα μαζεύουμε εμείς, δεν πας τα σκουπίδια εσύ;», μου ‘πε.

Δεν είχα καν τη δύναμη να της απαντήσω. Πήρα υπάκουα τα σκουπίδια και κατευθύνθηκα προς την έξοδο. Για να πω την αλήθεια, ήταν το πιο δύσκολο πέταγμα σκουπιδιών της ζωής μου. Αλλού ήθελα να πάω εγώ, αλλού πήγαιναν τα πόδια μου. Αλλού πέταγα τα σκουπίδια, αλλού πήγαιναν αυτά. Δε μπορούσα να βρω στόχο στον κάδο με τίποτα. Τελικά, τα άφησα δίπλα του και γύρισα στο μπαρ.

Όταν μπήκα μέσα, η Αστάρτη έβαζε το παλτό της. Η Δήμητρα πάλι, μου φάνηκε ότι σκούπιζε κάτι δάκρυα απ’ τα μάτια της, αλλά μάλλον λάθος θα έκανα... Δε μπορεί... Μέχρι τώρα ήταν μια χαρά.

«Είχε κάτι η Δήμητρα;».

«Όχι. Γιατί;».

«Θα μου φάνηκε τότε...».

Το αυτοκίνητο το αφήσαμε. Δεν ήμουν σε θέση να οδηγήσω. Με τίποτα. Πήραμε ταξί.

Όταν μπήκαμε στο σπίτι έκανα να ανάψω το φως. Δε μ’ άφησε όμως. Έπιασε το χέρι μου λίγο πριν αγγίξω τον διακόπτη και το ‘φερε στο πρόσωπό της. Μετά το πήρε στο δικό της και με τράβηξε στην κρεβατοκάμαρα. Σταμάτησε δίπλα στο κρεβάτι. Γύρισε προς το μέρος μου, ταίριαξε τα χείλη της με τα δικά μου κι άρχισε να τα χαϊδεύει με τη γλώσσα της. Τα χέρια της είχαν τυλιχτεί γύρω μου. Γαντζωνόταν επάνω μου λες και ήθελε να μείνει για πάντα εκεί. Μου φίλαγε το πρόσωπο, τα μαλλιά, το λαιμό...

Την ξάπλωσα στο κρεβάτι κι άρχισα να ψάχνω με τις άκρες των δακτύλων μου κάθε χιλιοστό του κορμιού της. Σε λίγο, είχα χαθεί μέσα της. Είχα γίνει ένα μαζί της. Δεν υπήρχε ύλη. Δεν υπήρχε σώμα. Εγώ

κι αυτή. Μαζί. Ένα. Δε μπορούσα καν να ξεχωρίσω αν όλα αυτά τα «σ' αγαπώ» ήμουν εγώ που τα 'λεγα ή εκείνη. Ή και οι δύο.

Πόθος. Πάθος. Έρωτας. Ποια λέξη μπορεί άραγε να περικλύσει μέσα της όλη τη μαγεία ενός συναισθήματος; Ποια φράση μπορεί να περιγράψει αυτή τη στιγμή;

Γλυκό Φως. Μόνο αυτό μου 'ρχεται στο μυαλό. Ξέρω ότι δεν το καταλαβαίνεις κι ότι κάθε άλλο παρά να το περιγράψουν μπορούν αυτές οι δυο λέξεις, αλλά αυτός είναι ο μόνος χαρακτηρισμός που μπορώ να δώσω για το ό,τι έδωσε σε μένα η Αστάρτη. Το Δάκρυ της τότε, ο Έρωτάς της τώρα...

Γλυκό Φως που χύνεται μέσα μου. Με φωτίζει και με καίει.

Μετά η Αστάρτη κούρνιασε, σαν έμβρυο στη μήτρα. Κι εγώ τυλίχτηκα γύρω της...

Όταν ξύπνησα είχα ένα τρομερό πονοκέφαλο. Κι η Αστάρτη έλειπε. Τι ώρα ήταν; Δύο; Όχι, ρε πούστη μου! Μόνη της πήγε στην κλινική; Τι απίστευτος πονοκέφαλος είναι αυτός; Να την πάρω τηλέφωνο. Κλειστό το 'χει. Δύο η ώρα. Κανονικά πρέπει να 'χει τελειώσει. Ας ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου μπας και συνέλθω καθόλου. Καφέ. Κάποιος να μου κάνει καφέ! Αστάρτη; Πού είσαι μωρό μου; Τι είναι αυτό; Γράμμα.

Πιτσιρίκο, δεν μωόρεσα να το κάνω. Στο 'ωα, δεν έχω χρόνο για να ιδεριμένω. Τα χρήματα που μου 'δωσες για την έκτρωση γίνανε εισιτήριο. Εισιτήριο για μένα να ιδώ στη Σκωτία, στον αδερφό μου. Εισιτήριο για το να ιδί μας να έρδει στη γηή.

Καταλαβαίνω ότι ένωδες ανέτοιμος για μια τέτοια ευθύνη. Και φυσικά δε μωορούσα να σου την ειδικάλλω. Πιστεύω ότι θα 'ναι καλύτερα έτσι. Κάνουμε και οι δυο αυτό που δέλουμε. Χώρια βέβαια, αλλά δε γίνεται να τα 'χουμε όλα δικά μας.

Να ξέρεις ότι δεν ιδεριμένω από βένα τίποτα. Ούτε κηδεμονία, ούτε αναγνώριση, ούτε... Και δε δέλω καν να φάξεις να με βρεις. Δε θα ηφελούσε. Κάωστε, αν δεσ, θα τα ξαναωούμε. Οι τρεις μας. Κάωστε.

Καλή τύχη, λουιδόν. Σ' αγαπάω. Και θα ε' αγαπάω για πάντα...

η Αστάρτη σου

Την ώρα που έφευγα το απόγευμα από το γραφείο, μου ήρθε ένα μήνυμα.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ. 3,700. ΕΧΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΜΟΥ.
ΕΧΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ. ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΕΙ.

Ο αριθμός ήταν άγνωστος. Μάλλον αγγλικός. Προσπάθησα να πάρω άλλα το 'χε κιόλας κλείσει.

Κοριτσάκι. 3,700. Έχει τα μάτια της και τα δάχτυλά της. Έχει το στόμα μου. Ξέρει λοιπόν, να διαλέγει. Σαν τη μάνα της.

Να μας ζήσει, Αστάρτη. Να μας ζήσει...

Μπαμ!

Πού το 'χω βάλει; Το κέρατό μου!

Λες να μου 'πεσε;

Πού όμως; Πότε;

Διψάω. Κρυώνω.

Έχασα κι αυτό το αναθεματισμένο φλασκί.

Πώς θα τη βγάλω τώρα χωρίς κονιάκ; Κι ήταν ωραίο το άτιμο.

Λες να 'χει σε κάνα διαμέρισμα;

Κοίτα πολυτέλειες που είχανε τα γουρούνια! Κοίτα ζωή που κάνανε!

Μόνο τα χρυσά πόμολα τους λείπανε.

Τελειώσανε όμως αυτά! Ήρθε η ώρα να πληρώσουν.

Λίγο ακόμα. Λίγο ακόμα και τους φάγαμε.

Πού τα 'χουν γαμώτο τα ποτά;

Όχι εδώ, ούτε εδώ...

Να τα! Ολόκληρη κάβα!

Κονιάκ δεν έχει; Όχι; Πάω αλλού!

Ωραίο. Αυτό θα πάρω.

Λες να 'χει και τίποτα να φάω;

Μπα, μες στη μούγλα είναι το ψυγείο.

Πώς και δε γκρεμίστηκε αυτή η πολυκατοικία;

Γαζωμένη είναι από παντού.

Μόλις τελειώσω θα της βάλω φωτιά. Ας πάω τώρα στην ταράτσα.

Έχω βάλει τρία πανωφόρια και κρυώνω ακόμα.

Να ένας! Γρήγορα... Μη μου φύγεις...

Μία. Δύο. Τρεις.

Πού πήγε; Πού είναι; Τον έχασα.

Και γαμώ τα ονόματα αυτό το «Ελεύθερος Σκοπευτής».

Ελεύθερος! Κάνεις ό,τι θες.

Σκοτώνεις όποιον θες και ζει όποιος θες....

Εκτός από αυτόν τον πούστη που μου ξέφυγε νωρίτερα.

Μα, άνοιξε η γη και τον κατάπιε; Δεν καταλαβαίνω.

Μ' αρέσει να μετράω τις σφαίρες την ώρα που ρίχνω.

Έχω και ρεκόρ. Τρεις.

Ήταν ένας τύπος γύρω στα σαράντα. Πριν κάνα μήνα.

Μόλις είχε στρίψει από μία γωνιά όταν τον είδα.

Μία, δύο, τρεις... στον τόπο.

Δεν ήταν εδώ. Όχι.

Σ' ένα χωριό δέκα χιλιόμετρα από δω.

Μετά από μια βδομάδα το καταλάβαμε ολοκληρωτικά.

Ε, ρε γλέντια που κάναμε με τις ντόπιες!

Ούρλιαζαν, κλαίγανε, εκλιπαρούσαν...

Αυτά εμάς μας ανάβανε περισσότερο.

Καλά περάσαμε, δε λέω.

Τραβιέται τ' άτιμο...

Ήπια κιόλας το μισό μπουκάλι;

Πρέπει να κάνω οικονομία.

Βαριέμαι να κατεβαίνω πάλι, να ψάχνω στα διαμερίσματα.

Μία. Δύο. Μην τρέχεις μωρό μου, δε γλιτώνεις.
Τρεις. Τέσσερις. Πέντε. Έξι. Μπίνγκο!
Σου το ‘πα, δε σου το ‘πα;
Τι τρέχεις αγόρι μου; Αφού θα πεθάνεις που θα πεθάνεις.
Προς τι η βιασύνη;

Η βλακεία είναι ότι έχω χάσει το λογαριασμό.
Πριν είχα ένα σουγιαδάκι
κι έκανα μια χαρακιά στο μπράτσο μου για καθέναν τους.
Έχω δεκαεφτά χαρακιές.
Μετά όμως, έχασα το σουγιαδάκι, τέρμα οι χαρακιές.
Θα μου πεις, δε μπορούσες να τους μετράς;
Μπορούσα.
Μπερδεύτηκα όμως σε μια φάση και τα παράτησα.
Είναι πάντως κάμποσοι.

Μ’ έχει πεθάνει το στομάχι μου.
Από χθες το πρωί που ήρθα εδώ δεν έχω βάλει τίποτα στο στόμα μου.
Τι να σου κάνει το έρμο μόνο με κονιάκ;

Και τώρα βότκα. Έψαξα παντού. Πουθενά κονιάκ.
Δεν ξέρουν να πίνουν αυτοί εδώ.
Έχουν τα πάντα, εκτός από κονιάκ.
Τι ‘ν’ αυτό; Μέλι; Μέλι! Πω, πω! Την κάναμε δικέ μου!

Θυμάμαι πριν τον πόλεμο. Κάτι γλέντια!
Σε κάθε ευκαιρία στήναμε πανηγύρι.
Τρώγαμε, πίναμε, χορεύαμε... Μέρες ολόκληρες.
Μετά, μπλέξαμε με τούτα τα σκατά εδώ.

Και να 'μαι μόνος μου να γλεντάω με μέλι και βότκα.

Και με σφαίρες. Πολλές σφαίρες! Γουστάρω!

Τι κορίτσι είσαι εσύ παιδί μου;

Κοίτα στήθος! Κοίτα σώμα!

Αυτή δε θα τη φάω. Θα την αφήσω για τα γλέντια μετά.

Δε το σκοτώνεις τέτοιο μωρό. Τουλάχιστον όχι τώρα. Αργότερα...

Μπαμ; Τι μπαμ; Ωχ, τη φάγανε!

Ποιος τη σκότωσε ρε; Δεν πάμε καλά! Ποιος μαλάκας;

Καλά, αφού αυτήν την περιοχή την ελέγχω εγώ. Τι στο καλό;

Μία. Δύο. Τρεις. Τέσσερις. Πέντε. Έξι. Εφτά.

Γαμώτο! Δεν μπορώ να βρω στόχο.

Τι φωνές είναι αυτές; Ποια είναι αυτή; Πού πάει;

Στη γκόμενα. Η μάνα της θα 'ναι.

Α, δεν μπορώ τις συγκινήσεις και τα μοιρολόγια.

Μία, δύο, τρεις, τέσσερις.

Καλά είναι.

Αν σκεφτείς ότι έχω πει ένα μπουκάλι κονιάκ και μισό βότκα... καλά είναι...

Πολύ ωραίο αυτό το μέλι. Μόνο που κολλάω ολόκληρος.

Μπαμ; Τι μπαμ πάλι;

Ποιος ρίχνει; Υπάρχει άλλος σνάιπερ εδώ;

Δεν μπορώ να καταλάβω. Δε βλέπω κανέναν.

Καλύτερα όμως να φυλάγομαι.

Μπορεί να μην είναι σε ταρατάσα.

Αλλά τότε πού; Στο δημαρχείο; Το μόνο ψηλότερο κτίριο είναι αυτό.
Αν είναι στο δημαρχείο δε θα 'ναι δικός μας. Το 'χουν ακόμα αυτοί.
Αλλά τότε γιατί να σκοτώνει τους δικούς του;

Πάλι καλά που πήρα και δεύτερο μπουκάλι βότκα
γιατί τώρα δεν είναι ώρα για μετακινήσεις.

Να ένας. Δε θα του ρίξω.

Θα περιμένω να δω αν και από πού θα του ρίξουν.

Δεν πρέπει να φαίνεται ακόμα από το δημαρχείο.

Πολύ άνετα πάει ο τύπος.

Τώρα πρέπει να φαίνεται.

Μπαμ! Να τος!

Από το δημαρχείο ήταν. Από τον τελευταίο όροφο. Στο τρίτο
παράθυρο.

Λες να 'ναι δικός μας; Λες να καταλάβαμε το δημαρχείο;

Αλλά πότε; Εγώ πού ήμουν;

Τελικά, ωραία είναι και η βότκα.

Κονιάκ βέβαια δεν είναι... αλλά πίνεται ευχάριστα.

Μόνο που μάλλον έχω πιει πολύ!

Αλήθεια, εγώ ένα βάζο με μέλι δεν έφερα; Πώς γίνανε δύο;

Βρε, καλώς το παιδί. Μεγάλε σ' έχω στο χέρι!

Μπαμ; Τι μπαμ;

Τον άτιμο, πότε πρόλαβε;

Μέχρι να στοχεύσω εγώ αυτός τον είχε φάει.

Ωραίος. Αλλά ποιος να 'ναι;

Θα του κάνω σήμα.

Μία. Δύο. Τρεις.

Αν είναι δικός μας πρέπει να ρίξει τέσσερις.

Μία. Δύο. Τρεις. Τέσσερις.

Αυτό ήταν!

Δικός μας είναι.

Να σηκωθώ να τον χαιρετήσω.

Ε, μεγάλε! Εδώ είμαι!

Καλά, κουνάω χέρια πόδια, δε με βλέπει;

Γιατί δε χαιρετάει;

Α, να! Γυρνάει προς το μέρος μου.

Ωχ! Μπαμ; Τι μπαμ;

Η Πορεία

Είχε μεθύσει από χαρά. Η μικρή Ελπίδα ήταν από την Ανθούσα. Εκεί πήγαινε σχολείο. Σήμερα ήταν Σάββατο και δεν είχε αριθμητικές, λέξεις για την καρτέλα και τέτοια... Σήμερα ήταν ημέρα γιορτής!

Στο κέντρο της Αθήνας είχε κατέβει πολύς κόσμος... μπαμπάδες, μαμάδες, παππούδες, γιαγιάδες, παιδάκια... Πολλά παιδάκια... Μερικά ήταν μικρά, σαν εκείνη, αλλά τα περισσότερα ήταν πιο μεγάλα. Σαν τον ξάδερφό της τον Χάρη, που ήταν το πιο μεγάλο από τα ξαδέρφια και τώρα πήγαινε σε ένα μεγάλο σχολείο που η Ελπίδα δεν μπορούσε να θυμηθεί το όνομά του, αλλά που όλοι της λέγαν ότι όταν θα μεγάλωνε θα έπρεπε να πάει κι αυτή εκεί.

Τριγύρω της ήταν οι συμμαθητές της. Όχι όλοι, γιατί μερικοί δεν μπορούσαν να 'ρθουν. Ήταν όμως αρκετοί. Είχαν μπει στη σειρά, ο ένας δίπλα από τον άλλο και κρατούσαν ένα μεγάλο πανί που έγραφε ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ. Αυτό το είχε γράψει ο δάσκαλός τους γιατί τα παιδιά δεν ξέρανε ακόμα να κάνουν τόσο όμορφα γράμματα... Τον αγαπούσε πολύ το δάσκαλό της. Ήταν τόσο καλός με τα παιδιά και ήξερε πάρα πολλά πράγματα... Κι όταν μερικές φορές κάνανε σκανταλιές, εκείνος δε φώναζε κι ας είχε θυμώσει. Τα 'πιανε στην κουβέντα και τους μιλούσε για ώρες, για το σωστό και το λάθος, για το δίκιο και τ' άδικο.

Δίπλα από τα παιδιά ήταν οι μπαμπάδες κι οι μαμάδες και άλλος κόσμος από την Ανθούσα. Ήταν και οι δικοί της γονείς εκεί. Πόσο χαιρόταν να τους βλέπει μαζί, να περπατάνε, να μιλάνε, να γελάνε, να σοβαρεύουν... Πιο παλιά όλο τσακωνόντουσαν και κάθε φορά η Ελπίδα ένοιωθε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Τώρα όμως τα πράγματα ήταν καλύτερα... Έπιανε μερικές φορές τον αδερφό της, το Βασίλη, που όμως ήταν μικρός ακόμα – δυο χρονών – και δεν καταλάβαινε και του τα 'λεγε

όλα αυτά. Τον Βασίλη τον αφήσανε στη γιαγιά και δεν τον πήρανε μαζί, γιατί, όπως είπαμε ήταν πολύ μικρός.

Όλα αυτά περνούσαν αστραπιαία από το μυαλό της, αλλά δε σταματούσαν ούτε για μια στιγμή. Την Ελπίδα τώρα την απασχολούσε κάτι άλλο. Κάτι που της έδινε τόσο μεγάλη χαρά που δεν ήξερε αν θα την αντέξει. Το πανί το κρατούσανε δεκαπέντε παιδιά κάθε φορά. Εκείνη το είχε κρατήσει νωρίτερα και θα το κρατούσε και πιο μετά. Τα άλλα όμως παιδιά – που δεν κρατούσαν εκείνη την ώρα το πανί – πήγαιναν από πίσω πιασμένα χέρι με χέρι! Και η Ελπίδα τώρα κρατούσε το χέρι του Βαγγελάκη! Πόσο της άρεσε... Ήταν πολύ όμορφος και πολύ έξυπνος και κάνανε πολλή παρέα... Η Ελπίδα πίστευε ότι τον αγαπούσε, αλλά δεν του το 'χε πει. Άμα μεγαλώνανε όμως θα του 'λεγε στα σίγουρα να γίνει γυναίκα του. Δηλαδή, δεν ήξερε πώς ακριβώς θα του το 'λεγε, αλλά μάλλον θα του ζητούσε να της ζητήσει να γίνει γυναίκα του, γιατί κάπως έτσι κάνουν οι μεγάλοι, αλλά δεν ήταν και πολύ σίγουρη...

Όμως σημασία δεν είχαν όλα αυτά. Σημασία είχε ότι τώρα κρατιόντουσαν από το χέρι και φώναζαν μαζί με όλους τους φίλους τους ρυθμικά, «Ειρήνη, Ειρήνη». Και φώναζε και άλλος κόσμος. Πολύς κόσμος. Όχι «Ειρήνη», αλλά άλλα πράγματα που η Ελπίδα δεν καταλάβαινε ακριβώς τι σημαίνανε, αλλά μάλλον είχαν το ίδιο νόημα μ' αυτό που φώναζε εκείνη.

Τώρα ο δάσκαλός τους, είχε γυρίσει και τα ρωτούσε όλα δυνατά...

«Θέλουμε Ειρήνη;».

«Ναι!», απαντούσανε όλα με μια φωνή.

«Θέλουμε Πόλεμο;».

«Όχι!». Όχι, είπαν. Όσο πιο δυνατά μπορούσαν. Να τ' ακούσουνε όλοι αυτοί οι κακοί που κυβερνάν τον κόσμο και σκοτώνουν τα παιδιά. Όχι.

Μετά φωνάζανε πάλι ρυθμικά... «Ειρήνη, Ειρήνη».

Και να που ήρθε ξανά η σειρά της να κρατήσει το πανί. Κι είχε δίπλα της το Βαγγέλη. Και μπροστά της τον κόσμο όλο. Κι αυτόν τον κόσμο, τον

ήθελε δικό της. Χωρίς κλάματα και σκοτωμούς. Μόνο με χαρά. Και σήμερα – έστω για λίγο – όλος ο κόσμος είχε γίνει χαρά.

«Θέλουμε Ειρήνη;».

«Ναι!».

«Θέλουμε Πόλεμο;».

«Όχι!».

«Ειρήνη, Ειρήνη, Ειρήνη!».

Και ξαφνικά, ο κόσμος τριγύρω άρχισε να τα χειροκροτάει. Αυτήν και τους συμμαθητές της. Αυτά τα πιτσιρίκια που ξέκλεψαν χρόνο από τα διαβάσματα και τα παιχνίδια τους κι ήρθαν να δώσουν στους μεγάλους το χαρμόσυνο μήνυμα της ελπίδας. Κι αισθάνθηκε τόσο περήφανη! Γύρισε, κοίταξε το Βαγγέλη, του χαμογέλασε και εισέπραξε το ίδιο γλυκό χαμόγελο. Σφίξανε κι οι δυο γερά το πανί και προχωρήσανε φωνάζοντας...

«Ειρήνη, Ειρήνη».

Είχε μεθύσει από αγάπη. Τα ογδόντα τα ‘χε κλείσει προ πολλού και τώρα καθισμένος στο κρεβάτι του νοσοκομείου έκανε έναν απολογισμό της ζωής του. Και τι δεν είχε περάσει... Προσφυγιά, Κατοχή, Εμφύλιο, Χούντα, Εξορία... Και τώρα να που πρόλαβε να δει τούτον το βλογημένο καιρό της ηρεμίας. Κόντευαν τριάντα χρόνια που είχε ησυχάσει ο τόπος... Ναι, εντάξει, μπορεί και τώρα να μην ήταν εύκολα τα πράγματα για το λαό – πολλή δουλειά και λίγα λεφτά –, είχαν βελτιωθεί όμως κατά πολύ. Και δεν είχαν σκοτωμούς και τέτοια.

Ναι, η Ελλάδα ήταν καλύτερα. Ο Κόσμος όμως; Ο Κόσμος δεν είχε ησυχάσει καθόλου. Σ’ όλες τις γωνιές της γης, πόλεμοι, φτώχεια και πείνα. Και δίψα. Πολλή δίψα. Για πολύ κόσμο. Ένας στους τρεις κατοίκους του πλανήτη λέει, δεν έχει πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Το ‘χε δει σ’ ένα ντοκιμαντέρ.

Τώρα πια αυτά του είχαν μείνει. Τα ντοκιμαντέρ. Εφημερίδα δε μπορούσε να διαβάσει. Κουράζονταν τα μάτια του. Με την τηλεόραση τα πήγαινε καλύτερα, αλλά σπάνια έβρισκε πρόγραμμα που να του άρεσε. Πού και πού παρακολουθούσε παλιές ελληνικές ταινίες. Και ποδόσφαιρο. Από κει και πέρα, εκτός από ντοκιμαντέρ, έβλεπε και ειδήσεις, αλλά πολύ επιλεκτικά. Γιατί αν υπάρχει ένα πράγμα που έχει ξεφτιλιστεί στην ελληνική τηλεόραση, αυτό είναι οι ειδήσεις. Δείχνουν ό,τι θέλουν και όπως το θέλουν! Όλοι. Απλά, ο καθένας το κάνει λιγότερο ή περισσότερο χοντροκομμένα.

Ακουσθηκε φασαρία απ’ έξω. Μάλλον ερχόταν η πορεία!

«Αδελφή!». Που είναι αυτή η νοσοκόμα;

«Αδελφή!».

Μια κοντόχοντρη αλλά συμπαθητική κυρία ντυμένη στ’ άσπρα, εμφανίστηκε στην πόρτα.

«Τι θες;».

Οι τρόποι βέβαια, ποτέ δεν έλειψαν από το προσωπικό των δημόσιων νοσοκομείων.

«Έλα να με βάλεις στο παράθυρο να δω την πορεία!».

«Μισό λεπτό να βάλω την καρέκλα, μπάρμπα».

Ούτε το φιλότιμο όμως.

«Έλα, δώσ' μου το χέρι σου και στηρίξου πάνω μου».

Ήθελε τόσο να δει την πορεία. Κρατήθηκε από πάνω της κι έβαλε όλη του τη δύναμη για να φτάσει ως το παράθυρο. Και τα κατάφερε. Κάθισε στην καρέκλα και του φάνηκε σα να κάθεται Βασιλιάς στο θρόνο.

Κι ίσως να 'ταν έτσι. Πόσους αγώνες είχε κάνει αυτός στη ζωή του; Τώρα, τα παιδιά του και όλοι οι νεότεροι του έπρεπε να κάνουν κι εκείνοι – άλλους, μικρότερους – αλλά σημαντικούς. Ήταν ο Βασιλιάς τους, ο Δάσκαλός τους κι αυτοί οι υπήκοοι, οι μαθητές του.

«Θες τίποτα άλλο;», τον ρώτησε η νοσοκόμα.

«Όχι, κορίτσι μου. Ευχαριστώ».

Το νοσοκομείο ήταν πάνω ακριβώς στη Βασιλίσσης Σοφίας κι απ' το παράθυρό του θα έβλεπε τα πάντα. Πόσο ήθελε αλήθεια να μπορούσε να κατέβει κι αυτός στους δρόμους...

Η κεφαλή της πορείας είχε ήδη περάσει από μπροστά του και πήγαινε προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Και πίσω, στο βάθος, ήταν πολύς κόσμος. Πάρα πολύς. Δεν έβλεπε το τέλος της. Κι όλος ο κόσμος φώναζε. Συνθήματα. Κατά του Πολέμου... Κι ήταν γέροι και μικρά παιδιά... Κι ήταν άντρες και γυναίκες... Και νέοι, πολλοί νέοι, αγκαλιασμένοι... Κι ήταν ζευγάρια που περπατούσαν χέρι-χέρι... Κι άλλοι μονάχοι με τα χέρια γροθιά... Και σημαίες... Και πλακάτ... Κι ήταν σαν όλος αυτός ο κόσμος που κάποιοι λεν ότι μιζέριασε κι έχει κλειστεί στο καβούκι του, να θέλησε να αποδείξει το αντίθετο και βγήκε στους δρόμους να το διαδηλώσει...

Στο βάθος φαινότουσαν καπνοί. Επεισόδια ίσως. Αλλά σε λίγο σταμάτησαν.

Κι ο κόσμος συνέχιζε να 'ρχεται, να περνάει, να φωνάζει και ν' απαιτεί Ειρήνη.

Ένιωθε τόσο γεμάτος. Χρόνια είχε να δει τέτοια διαδήλωση. Τόσο μεγάλη. Τόσο έντονη. Θυμήθηκε στιγμές μεγάλες. Στιγμές χαράς μετά από χρόνια πίκρας. Στιγμές που σε κάνουν ν' αγαπάς όλον τον κόσμο. Σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε στο γέρικο πρόσωπό του.

Είχε πολύ καιρό να το νιώσει. Δεκαετίες. Μα τώρα αγαπούσε όλον τον κόσμο. Κι ήταν ευτυχισμένος γι' αυτό.

Είχε μεθύσει από δόξα. Ήταν πλέον σημαίνον πρόσωπο της κοινωνίας. Διευθυντής Ειδήσεων σε έναν από τους μεγαλύτερους τηλεοπτικούς σταθμούς της χώρας. Είχε διασυνδέσεις με πολιτικούς, επιχειρηματίες, καλλιτέχνες. Πλούσιος, διάσημος και κυρίαρχος του παιχνιδιού! Τι άλλο να ζητήσει;

Μόλις είχε τελειώσει το βραδινό δελτίο και ετοιμαζόταν να φύγει. Σήμερα θα πρέπει να σπάσανε τα μηχανάκια της θεαματικότητας! Τους κάτσανε βέβαια και γερά θέματα. Αφού, πάσχιζε μέχρι το τελευταίο λεπτό να βρει πιο από τα δύο έπρεπε να βάλει πρώτο! Στην αρχή σκέφτηκε να βάλει τα σπασμένα αυτοκίνητα στο κέντρο της πόλης – δυο δρόμους κάτω απ’ την πορεία – και τα επεισόδια που γίνανε. Μετά όμως αποφάσισε να προβάλει το άλλο, που ήταν πιο πιασάρικο.

Την πορεία να την έβαζε τρίτη ή τέταρτη; Μάλλον το «τέταρτη» παραήταν τραβηγμένο, ε; Ναι, τρίτη θα την έβαζε, αλλά θα κράταγε περισσότερο τα δύο πρώτα θέματα και θα παρουσίαζε εντονότερα τα επεισόδια! Τέλειος!

Κι αυτό ακριβώς έκανε.

Κράτησε είκοσι λεπτά το πρώτο θέμα και δέκα το ρεπορτάζ για τα επεισόδια. Την πορεία την στρίμωξε μαζί με άλλες 50 της Ελλάδας και 65 του εξωτερικού σε πέντε λεπτά. Μετά, το δελτίο τελείωσε με συνοπτικές διαδικασίες. Μια αναφορά σε ένα δυστύχημα με ελικόπτερο και δυο-τρία ρεπορτάζ καλλιτεχνικού κουτσομπολιού. Μαγεία!

Καλά, το άτομο παρέδιδε μαθήματα δημοσιογραφίας...

Του ‘χε ανέβει πολύ το ηθικό. Πήρε το χαρτοφύλακά του και το σακάκι του και βγήκε από το γραφείο.

Στο ασανσέρ σκεφτότανε τι θα έκανε μετά... Θα ‘παιρνε τη γκόμενα να παν για κάνα ποτό στο Big, ένα club πολύ trendy. Είχε κέφι για ξεσάλωμα απόψε.

Ο γάμος

Τρεις η ώρα ήταν. Τα ξημερώματα. Κοιμόμουν. Βαθιά.

Η μάνα μου όχι. Γιατί την ξύπνησε το κινητό μου που χτυπούσε δαιμονισμένα.

«Ξύπνα», μου λέει και με σκουντάει. «Τηλέφωνο».

«Ε; Ποιος;». Ποιος είμαι, που είμαι, τι κάνω;

«Ξύπνα παιδί μου και σήκωσέ το! Θα ξυπνήσεις και τον πατέρα σου», έκανε ανυπόμονα.

«Ποιος είναι», την ρώτησα καθώς μου έδινε το τηλέφωνο.

«Που να ξέρω;», δεν ήξερε. «Τζαζ γράφει».

Τζαζ; Ο Γιάννης. Ο Γιάννης ο Τζαζ.

«Έλα...», διέκοψα βίαια τα κουδουνίσματα.

«Κοιμάσαι;». Πρωτότυπη ερώτηση. Για τέτοια ώρα, πολύ πρωτότυπη.

«Δε φαίνεται;», δεν είχα όρεξη για πολλές κουβέντες.

«Τσου! Ακούγεται!».

Καλό παιδί ο Γιαννάκης, αλλά τζαζ. Πολύ τζαζ...

«Λέγε ρε...».

«Ξύπνα, ντύσου κι έλα σπίτι μου».

«Τι ν' αυτά που λες; Δουλεύω αύριο».

Έξι η ώρα έπρεπε να σηκωθώ. Κι είχα μόνο τρεις ώρες ύπνου ακόμα. Και τις σπαταλούσα στο Γιάννη.

«Ξύπνα σου λέω», επέμεινε. «Θα 'ρθουν κι οι άλλοι. Έχει να μας κάνει δηλώσεις ο ψηλός».

«Τι δηλώσεις;». Δε γινόταν να μου συμβαίνει αυτό. Τα ρεμάλια, οι φίλοι μου, αποφάσισαν να ξενοχτήσουν και σέρνουν κι εμένα. Πάντα

«τραβάτε με κι ας κλαίω» είμαι βέβαια, αλλά κάθε επόμενο πρωί το μετανιώνω πικρά.

«Βαρυσήμαντες», έκανε παίρνοντας το σοβαρό του ύφος ο συνομιλητής μου και μ' έπεισε. Πάντα μ' έπειθε το σοβαρό ύφος. Δεν ξέρω γιατί. Βίτσιο μάλλον. Αδυναμία.

«Καλά, σε μισή ώρα θα 'μαι εκεί».

Έκλεισα το τηλέφωνο, πέταξα το σεντόνι από πάνω μου και άρχισα να ψάχνω τα ρούχα μου.

«Πού πας παιδί μου;», έκανε ανήσυχη η μάνα μου.

«Στο Γιάννη», έκανα αδιάφορα ο γιος της.

«Τέτοια ώρα; Μα, δε δουλεύεις αύριο;».

«Δουλεύω. Θα πάω κατευθείαν».

Δε μίλησε. Κούνησε μόνο αποδοκιμαστικά το κεφάλι και πήγε στο δωμάτιό της.

Ντύθηκα, ξυρίστηκα, σενιαρίστηκα, πήρα το χαρτοφύλακά μου και ξεκίνησα, σκεπτόμενος τις δηλώσεις που θα μας έκανε ο ψηλός. Στις σκάλες βρήκα τον αδερφό μου που επέστρεφε από την Ιερά Αγρυπνία στον Άγιο Πριβιλέγκιο.

«Τι γίνεται μικρέ; Καλά;».

Τι ρώτησα, τώρα; Δεν τον έβλεπα; Τα πόδια του δε μπορούσε να πάρει.

«Καλά. Εσύ;».

«Φίνα».

Υπήρξα και καλύτερα.

«Ο.Κ.».

«Καληνύχτα».

«Καληνύχτα».

Καληνυχτιστήκαμε. Μου φαίνεται ότι δεν πρέπει να μιλάμε εμείς οι δύο. Αφού καταλαβαίνουμε με μια ματιά τι παίζεται, γιατί χρειάζεται να

λέμε όλες αυτές τις μαλακίες; Ένα σκέτο «Καληνύχτα», θα ήταν πολύ καλύτερο. Ε;

Την πόρτα στο σπίτι του Γιάννη μου την άνοιξε ο Τάκης.

«Άντε ρε!», με καλωσόρισε. «Άργησες».

«Τι να κάνω Τάκη μου; Μερικοί από μας δουλεύουν και θα έπρεπε τώρα να κοιμούνται», πέταξα τη μπηχτή μου. Όχι, θα τον άφηνα.

«Κοιμάσαι αύριο», μου απάντησε απτόητος. «Έλα, κι έχουν μαζευτεί όλοι».

Πάντα υπερβολικός ο Τάκης. Άμα τον άκουγες, νόμιζες ότι μέσα βρίσκονταν ορδές από ανυπόμονα άτομα που περίμεναν την αφεντομουτσουνάρα μου για ν' αρχίσουμε το meeting.

Η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Οι «όλοι», ήταν ο Τάκης, ο Γιάννης και ο ψηλός.

«Ηρθες επιτέλους;». Ήταν ο Γιάννης που μίλησε.

«Ηρθα».

«Δε μας έλεγε τίποτα μέχρι να φτάσεις.».

Άφησα το χαρτοφύλακά μου και κάθισα δίπλα στον ψηλό. Μπάμπη τον λέγανε. Bob, για τις τουρίστριες. Χαράλαμπο για όσους απεχθάνονται τις συντμήσεις των ονομάτων. (Για τους τελευταίους πρέπει να σημειώσω ότι αντίστοιχα, το βαφτιστικό του Τάκη ήταν Παναγιώτης).

«Ελπίζω να αξίζουν τον κόπο οι δηλώσεις, ε;», ρώτησα με έναν τόνο δυσπιστίας.

«Λογικά...», δε φρόντισε να με πείσει.

Σηκώθηκε, πήρε ένα ύφος ρητορικό που πιστεύω θα ζήλευε κι ο Λυσίας και μας κοίταξε στα μάτια. Όχι όλους μαζί. Έναν-έναν.

«Παλιοχαρακτήρες, φίλοι μου...»

Πάντα με συγκινούσαν αυτές οι αβρότητες του.

«...ξέρω ότι η ώρα αυτή που σας μάζεψα δεν είναι η πιο κατάλληλη για μερικούς από μας που δουλεύουμε...»

Ωστε, το ξέρεις, ε;

«...αλλά ζητάω την κατανόηση σας».

«Θα την έχεις, εκτός αν συνεχίσεις να μιλάς σ' αυτό το στυλ», τον διέκοψα απότομα.

Ναι, ξέρω, δεν έχω τρόπους. Τι να κάνουμε; Κανείς δεν είναι τέλειος.

«Μην ανησυχείτε», συνέχισε. «Δε θα σας κουράσω».

Ίσιωσε τη γραβάτα του (αλήθεια, γιατί φορούσε γραβάτα;), πήρε βαθιά ανάσα και ξανάρχισε.

«Όπως όλοι σας γνωρίζετε, εδώ και ένα εξάμηνο συνδέομαι ερωτικά με μια πολύ καλή κοπέλα, όμορφη, ευγενική, έξυπνη, χαρισματική, τσαχπίνια, νοικοκυρά, δουλευταρού...»

«Ξεκόλλα».

Ήμουνά πάλι εγώ που τον διέκοψα. Τα ξέραμε όλα αυτά. Ή μάλλον, ξέραμε ότι τα πίστευε εκείνος. Γιατί σε μερικά διαφωνούσαμε. Κάθετα. Και οι τρεις. Στο έξυπνη ας πούμε.

«Ναι, ξεκολλάω», ξεκόλλησε. «Λοιπόν, που λέτε...», κόμπιασε. «Σήμερα βγήκαμε με την Ελένη» (Ελένη την λέγανε) «και...», αγκώθηκε. «Και...», κοκκίνισε ολόκληρος. «Και...», άντε μας γκάστρωσες. «Και της ζήτησα να με παντρευτεί».

Το ξεφούρνισε. Επιτέλους.

«Το 'πα...», έκανε ανακουφισμένος, περιμένοντας τα συχαρίκια μας.

Ποια συχαρίκια μας; Δεν υπήρχαν. Γενικότερα δεν υπήρχαν κινήσεις.

Αγκωθήκαμε. Κοκκίνισαμε ολόκληροι. Και οι τρεις. Αυτό σίγουρα δεν το περιμέναμε. Προσωπικά πίστευα ότι πιο πιθανό ήταν να μου έλεγε ότι θα πάει διακοπές στο φεγγάρι παρά ότι θα παντρευτεί την Ελένη. Δε

λέω, ωραία κοπέλα ήταν. Μάλλον τον αγαπούσε κιόλας. Αλλά, μήπως βιαζόταν;

«Θα παντρευτείς;», βρήκα τη μιλιά μου.

«Ναι».

«Γιατί;», την βρήκε και ο Γιάννης.

«Τι γιατί; Γιατί, έτσι κάνει ο κόσμος. Παντρεύεται».

«Μήπως βιάζεσαι;», ήταν η σειρά του Τάκη.

«Αν βιάζομαι; Όχι», είπε κατηγορηματικά. «Δυο μήνες το σκεφτόμουν».

Δυο μήνες; Δηλαδή από τον τέταρτο μήνα που ήταν μαζί της! Τι του ‘κανε; Μάγια; Δεν ήταν έτσι αυτός. Ήταν πολύ πιο χαλαρός με τις γυναίκες...

«Ρε Μπάμπη, τι έγινε;», αποφάσισα να του πω τις σκέψεις μου. «Τι τρέχει; Δεν είσαι εσύ έτσι. Την άφησες έγκυο;»

«Όχι».

«Για λεφτά είναι; Έχεις χρεωθεί; Αν είναι γι’ αυτό να σου δώσουμε εμείς...», το παράκανα.

«Τι λέτε ρε; Πάτε καλά; Θα ‘κανα ποτέ κάτι τέτοιο;».

Θα ‘κανε.

«Την Ελένη την παντρεύομαι γιατί την αγαπώ».

Εγώ τώρα, γιατί δεν τον πίστευα;

Κοιταχτήκαμε με τους άλλους. Φαινόταν ξεκάθαρα ότι κανείς δεν ήταν ευχαριστημένος με τα νέα. Και το ‘βλεπε κι ο Μπάμπης. Κι αυτό δεν ήταν καθόλου καλό.

«Και πότε ο γάμος;», αποφάσισε να ελαφρύνει την κατάσταση ο Γιάννης.

«Τέλη Ιουλίου. Στο Πλωμάρι».

Απ’ το Πλωμάρι ήταν η νύφη. Και ως γνωστόν, οι γάμοι γίνονται στο χωριό της νύφης.

Τέλη Ιουλίου. Σ' ενάμισι μήνα δηλαδή.

Σαν πολύ δε βιαζόταν;

Κάτι συνέβαινε. Αλλά τι να του πεις; Αφού φαινόταν καθαρά ότι δεν ήθελε να μιλήσει. Τουλάχιστον όχι τώρα.

«Θα κάνουμε διακοπές στο Πλωμάρι, λοιπόν...», προσπάθησα να το παίξω χαρούμενος.

«Ναι», έκανε μ' ένα μικρό μειδίαμα ο Μπάμπης.

Είχε στενοχωρηθεί από την στάση μας. Έπρεπε να κάνουμε κάτι για να διορθώσουμε όσο μπορούσαμε τα πράγματα...

«Καλά, θα περάσουμε γαμάτα...», συνέχισα.

Έκανα νόημα στους άλλους να ανέβουν λίγο γιατί το είχαμε παρακάνει.

«Τέτοια νέα θέλουν τραγούδι!», φώναξε ο John.

Τον σηκώσαμε επάνω κι αρχίσαμε να χορεύουμε και να τραγουδάμε

...

«Έλα βρε Χαραλάμπη να σε παντρέψουμε, να φάμε και να πιούμε και να χορέψουμε...».

Νομίζω ότι ταίριαζε γάντι. Μόνο που ο Χαραλάμπης ο δικός μας δεν έλεγε «Άλλα λόγια πέστε βρε παιδιά». Κάθε άλλο μάλιστα...

«Ρε φίλε, εντάξει, δε θέλω να σε στεναχωρήσω αλλά... Δεν ξέρω, νομίζω ότι πρέπει να σου τα πω. Και μην με παρεξηγήσεις».

Το πάλευα μέρες μέσα μου και τελικά βρήκα τη δύναμη να του μιλήσω.

«Τι τρέχει ρε Μπάμπη;».

«Τι θες να τρέχει;».

«Γιατί παντρεύεσαι τόσο γρήγορα;».

«Πάλι τα ίδια; Πόσες φορές θες να τ' ακούσεις; Έτσι! Μου καύλωσε και παντρεύομαι. Πρέπει να σας το αναλύσω, ρε γαμώτο;».

«Ρε φίλε, εμείς...».

«Εσείς... εσείς, με έχετε πρήξει. Και οι τρεις. Δε θέλω να ακούσω λέξη ξανά γι' αυτό το θέμα. Γουστάρω να παντρευτώ και θα παντρευτώ».

Ανοίξε την πόρτα και βγήκε. Κι έμεινα να κοιτάω. Σα μαλάκας.

Έχουμε τόσα χρόνια να τα ιδούμε, ε; Αλήθεια, ιώδα είναι; Εφτά; Οχτώ; Αιό' την τρίτη λυκείου έχω να σε δω. Και κάνα χρόνο να μάθω νέα σου. Τι να κάνεις άραγε; Τι να κάνει εκείνη η μικρή κοιδέλα με τα εγOURά ξαυδά μαλλιά, ιδου λύνονται στους ώμους της και τρέλαναν τους χτύπους της καρδιάς μου;

Πώς ιδάει η έγγαμη γνή; Η κόρη σου; Μεγαλύνει; Θα 'ναι τώρα - ιδόσο; - δύο χρονών;

Πώς είναι το να γεις στην ειδαρχία; Συνηδύεται; Δε σου λείπει η κίνηση στους δρόμους και η ταχύτητα της ιδόλης; Εγώ... δεν ξέρω, δε νομίζω ότι θα άντεχα τόση ηρεμία... τόσο τίποτα...

Πώς είναι άραγε το να μη μιθαρείς να ιδας σινεμά; Ή δέατρο; Ή να χιδείς σε ένα λευφορείο και να χαδείς στην ανωνυμία της ιδόλης; Να χαρείς αυτήν την αυτοαυτομόνηση ιδου σου ιδροσφέρουν οι ατέλειωτες ώρες μοναχικής ιδορείας στους δρόμους της;

Πώς είναι το να ξέρει όλο το χωριό ιδού είσαι και τι κάνεις ανά ιδάδα σιγρή; Και να μη έχεις έστω ένα λειψό για του εαυτό σου; Να μη μιθαρείς να ιδάρεις ούτε μαν ανάδα χωρίς αυτό να αυδαεχολήσει άλλα χίλια άτομα;

Πες μου ότι δεν ωερνάς καλά. Πες μου ότι με εκέρτεσας κι ότι θα ήθελες τώρα να είσαι μαζί μου. Πες μου ότι νοστάληγες τα βράδια μας στη Μαβίλη με τις μυύρες αυ' το ωερίωτερο και τα βάντους αυ' τα βρώμικα. Πες μου ότι σου 'λειφαν τα τραγούδια μας στην ιωαραλία στη Βούλα, με την ξεκούρδιστη κιθάρα ιωου ιωοτέ δεν έραδα να ιωάινω. Πες μου ότι μ' αγαιάς...

Την άλλη βδομάδα ιωαντρεύομαι, ξέρεις...

Είμαι ηύμα. Έχω ιωει τα κέρατά μου. Βέβαια, είχονα να μην έχω τόσα κέρατα - δηλαδή, να μην έχω κανένα - αλλά έχω ιωει ιωάρα ιωολύ. Αλλιώς δε νομίνω να 'βρισκα τη δύναμη να σου γράψω αυτό το γράμμα. Όιως ξέρεις... ιωοτέ δεν είχα δάρρος. Γι' αυτό άλλωστε δε μ' άφησες; Γιατί δε μυορούσα να σταδώ στα ιωόδια μου.

Παντρεύομαι, ιωου ιες. Την Ελένη. Που μ' αγαιάει και την αγαιάώ. Την αγαιάώ... μεγάλη κουβέντα... Και φεύτικη. Πώς μυορείς να ξέρεις ότι στ' αλήθεια αγαιάς έναν άνδρωιω κι ότι όλο αυτό δεν είναι άλλη μια φαντασίωση... ένα βυαίδημα ιωου έφτιαξες για να στολίσεις το μύερό σου κόσμο; Πώς γίνεται όλοι μας να αγαιάμε κάιωον, να ιωεδάινουμε γι' αυτόν και μετά ιωό τρεις μήνες χωριωοι να μην τον διμύοαστε καν; Όιως εσύ εμένα. «Θα ε' αγαιάώ για ιωάντα» μου 'χες ιωει, όταν έφουες. Και το «ιωάντα» κράτησε ενενήντα μέρες ακριβώς. Ούτε ιωιτώ ιωαραιάνω. Και με ιωόνεβε αυτό. Υιερβολικά.

Εγώ ε' αγαιάωεα στ' αλήθεια όρως. Ίως είσαι η μόνη γυναίκα ιωου αγαιάωεα στη γνή μου. Και γι' αυτό σου χρωστώ ιωολιά. Γιατί δεν είναι μικρό ιωράγμα να καταφέρεις ν' αγαιάήσεις κάιωον. Και την αγαιάη, δεν τη χαρίζεις στον άλλο, αλλά στον εαυτό σου.

Μ' ενοχλεί ιδού δεν έχω καταφέρει να αγαπήσω την Ελένη. Γενικότερα, μ' ενοχλεί ιδού δεν έχω καταφέρει ν' αγαπήσω καμία μετά από σένα. Με τρώει όλη αυτή η κατάσταση...

Τον άντρα σου τον αγαπάς; Γενικότερα... Εδώ κατάφερες ποτέ να αγαπήσεις κανέναν; Εκτός από τον εαυτό σου, φυσικά...

Έχω ανοίξει το βακί με τη χολή και τη σκοριδιά. Είναι όμως από αυτά τα βράδια ιδού στέκεσαι απέναντι από τον καθρέφτη και εκθέτεις τα γεγονότα της ζωής σου... και ντρέπεσαι να τον κοιτάξεις κατάματα γιατί ξέρεις ότι τελικά θα σε βγάλει ψεύτη... Είναι από τα βράδια ιδού έρχεσαι ιδρόσπυδο με ιδρόσπυδο με τον εαυτό σου... ιδού ξέρεις πως νικητής και χαμένος θα είσαι εδώ και ιδρόσπυδο αυτά στέκεσαι στον στίβο και ιδρόσπυδο... με το ιδρόσπυδο σου, το τώρα, το μέλλον σου...

Την Ελένη την ξέρω κάπου εφτά μήνες. Της έκανα ιδρόσπυδο ιδού 50 μέρες ακριβώς. Τις μετρώ. Σαν κατάδικος. Αναρωτιέμαι... αξίζει η Ελένη τέτοια ιδρόσπυδο; Αξίζω εγώ; Τα ιδού με ρωτούν γιατί ιδού τόσο. Τι να τους ιδού; Δεν έχω απάντηση. Μάλλον ιδού ιδού να είμαι μόνος. Να ιδού στο ιδού και να ιδού στον τοίχο, ή στον ιδού για το ιδού. Έχεις ιδού ιδού σε ιδού; Εγώ το 'χω κάνει. Πολλές φορές. Τώρα ιδού το κάνω καθημερινά. Ξυπνώ και του ιδού καθημέρα. Την ιδού για ιδού και του ιδού...

Pathetic... Ποια είναι η ιδού για αυτό; Αξιοδρόμος; Αυτό. Εγώ. Και το ιδού μου. Κι ό,τι έχει να κάνει με μένα και τη ιδού μου.

Ούτε και στα ιδού μου δεν ιδού να ιδού τις ιδού μου. Με ιδού, ιδού να ιδού, να ιδού και εγώ ιδού τη ιδού ιδού... «Την αγαπάω την Ελένη!». Μ'

έχουν ιδάρεϊ γραμμή, το ξέρω. Αλλά, δε μου λεν και τίποτα. Δεν έχεις τίποτα να ιδεις ε' ένα μαλάκα ιδου σου 'ρχεται μες ετ' άγρια μεδάνιχτα και σου ανακοινώνει το «δε δύο μήνες ιδαντρεύομαι». Δε μιλάν. Βλέπω όμως στα μάτια τους την αυταρία και την αγωνία τους.

Ξημέρωσε. Άραγε, τι να κάνεις τώρα; Έχεις ξυπνήσει κι ετοιμάεις ιδρωνικό; Κοιμάσαι ακόμα μες εστη αγκαλιά του; Έχει ξυπνήσει το ιδαντί και ιδροιδανθείς να το κοιμήσεις;

Σε λίγο ανοίγουν τα ταχυδρομεία. Θα μείνω ξύπνιος για να ιδάν να ρίξω το γράμμα όσο κρατάει το μεδίει μου ακόμα.

Σ' αγαπάν. Ακόμα.

«Τι είναι αυτό ρε μαλάκα; Γι' αυτό παντρεύεσαι; Για να ξεπεράσεις την άλλη;».

Μου 'χε δώσει τα κλειδιά του τις προάλλες και τώρα που ήρθα σπίτι του τόσο ωρίς είπα να μην τον ξυπνήσω και δεν χτύπησα. Τον βρήκα λιώμα, κοιμισμένο στο γραφείο του πάνω από ένα γράμμα. Καθώς πήγαινα να τον βοηθήσω να πάει στο κρεβάτι του, είδα στο γράμμα τρεις λέξεις. «Σ' αγαπάω. Ακόμα». Δε χρειάστηκε πολύ για να καταλάβω πού απευθυνότανε... Το διάβασα όλο. Και τράβαγα τα μαλλιά μου. Και τα δικά του.

«Ξύπνα ρε και λέγε;».

Με δυσκολία άνοιξε τα μάτια του.

«Σταμάτα ρε, το κεφάλι μου».

Πού να σταματήσω; Εμένα δε με σταματούσε τίποτα.

«Το κεφάλι σου θέλει σπάσιμο! Τι μαλακίες είναι αυτές που κάνεις

ρε;».

Προσπαθούσε να καταλάβει τι γινότανε. Δεν άργησε. Μόλις είδε το γράμμα συνήλθε. Ξέχασε και μεθύσια και ύπνους.

«Δώσ’ το μου!», πήγε να το αρπάξει.

«Πάρ’ το ρε. Το ‘χω ήδη διαβάσει».

Φώναζα. Ήμουν εκτός εαυτού. Πώς να μην είμαι άλλωστε; Μια βδομάδα πριν από το γάμο του ανακάλυπτα ότι δεν είχε ξεχάσει ακόμη την άλλη και μάλιστα ότι παντρευόταν γι’ αυτόν ακριβώς το λόγο!

Πήρε από τα χέρια μου το γράμμα και το κοίταξε. Μετά άναψε ένα σπίρτο και του ‘βαλε φωτιά. Το ‘ριξε στο νιπτήρα της κουζίνας και το κοίταζε μέχρι που έγινε όλο στάχτη. Μετά μάζεψε τα αποκαΐδια και τα πέταξε.

«Πάει», μου ‘κανε,

«Τι πάει ρε; Δεν πάει καθόλου!». Μα με δουλεύει; Τι πάει να πει πάει; Το ξεχνάμε; Έτσι, επειδή το ‘καψε;

«Πάει ρε φίλε, το ξεχνάμε».

Αυτό ακριβώς πάει να μου πει με το πάει! Δε πάει... Δε πάει καθόλου έτσι.

«Τι να ξεχάσουμε ρε Μπάμπη; Πώς παίζεις έτσι με τη ζωή σου; Παντρεύεσαι κάποια που δεν αγαπάς για να ξεχάσεις μιαν άλλη;».

Κάθισε σε μια καρέκλα και άρχισε να τρίβει με τις άκρες των δακτύλων του το μέτωπό του. Πάντα έτσι έκανε όταν προσπαθούσε να συγκεντρωθεί.

Είχα θυμώσει μαζί του. Υπερβολικά.

Τον λυπόμουνα όμως κιόλας.

Μου ‘δειξε την καρέκλα για να κάτσω.

Κάθισα.

Ήταν ακόμα χάλια από το ποτό αλλά προσπαθούσε να μου μιλήσει.

«Είχα πει. Το βλέπεις...»

Πήγα να τον διακόψω, αλλά δε με άφησε.

«Κι όταν πεις, το ξέρω, φέρνεις στην επιφάνεια τον πραγματικό σου εαυτό και τα κρυμμένα σου συναισθήματα... Αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα».

«Πώς δεν...», πήγα να πεταχτώ σαν ...παπάκι, αλλά με σταμάτησε πάλι.

«Δε σημαίνει τίποτα, γιατί έχω πάρει μια απόφαση και γιατί γουστάρω να παντρευτώ την Ελένη που ξέρω ότι με αγαπάει και γιατί βαρέθηκα να είμαι μόνος μου και να σκέφτομαι την άλλη και να χαλιέμαι και γάμησέ μας τέλος πάντων... Καιρός δεν είναι να βρω κι εγώ το δρόμο μου;».

Το είχε πάρει απόφαση. Ό,τι και να του ‘λεγα δε θα με άκουγε. Εδώ που τα λέμε και να ‘θελε να κάνει πίσω τώρα, ήταν κάπως δύσκολο... μια βδομάδα πριν απ’ το γάμο...

Αλλά δε θα άντεχα να μην τον ρωτήσω.

«Αν μπορούσες να είσαι με την άλλη, θα την άφηνες την Ελένη;».

Δε μου απάντησε. Πήγε στο μπάνιο και έριξε νερό στο πρόσωπό του. Όταν γύρισε τον ξαναρώτησα.

«Λέγε ρε...».

«Την ξέρεις την απάντηση».

«Δεν την ξέρω. Ποια είναι;».

Αλήθεια δεν την ήξερα. Δε μου απάντησε όμως. Πήρε τα ρούχα του και άρχισε να ντύνεται.

«Φεύγουμε;».

«Για πού;».

«Για τ’ αεροδρόμιο...».

«Από τώρα;».

«Τα εισιτήρια τα πήραμε;».

«Εσύ, δεν τα ‘βαλες μες στην τσάντα σου;».

Αυτό μας έλειπε τώρα, να ‘χουμε ξεχάσει και τα εισιτήρια. Το πλοίο έφευγε στις οχτώ το βράδυ. Εμείς μόλις μπαίναμε με το ταξί στο λιμάνι. Κι η ώρα ήταν παρά πέντε. Οχτώ παρά πέντε.

Κοίταξα μέσα στην τσάντα μου. Δεν τα ‘βριСКА πουθενά.

«Δεν τα ‘χω ‘γω!».

«Αποκλείεται. Αφού σε είδα. Στο μπροστινό τσεπάκι.

Στο μπροστινό τσεπάκι; Α, να τα!

«Εντάξει, εδώ είναι».

«Ουφ!».

Μόλις περάσαμε και τα Κρητικά, το πλοίο φάνηκε μπροστά μας. Μας περίμενε. Μας περίμενε;

«Παίδες ετοιμαστείτε να κατεβείτε γιατί δε σας βλέπω σίγουρα μέσα», μας προειδοποίησε ο κύριος ταξιτζής.

«Πόσο είναι;», αναρωτηθήκαμε.

«Οχτώ παρά τρία», μας πληροφόρησε.

«Όχι, όχι, πόσο σας χρωστάμε;», εξηγηθήκαμε.

«Εφτά και ένα για τις βαλίτσες... οχτώ ευρώ», μας ενημέρωσε.

Ότι δεν ήταν τόσο, δεν ήταν. Σίγουρα. Αλλά πού να τσακώνεσαι τώρα... Βγάζω απ’ τη τσέπη μου οχτώ ευρώ και του τα δίνω. Αρπάζω την τσάντα μου και με το που ακινητοποιεί το αμάξι πετάγομαι έξω.

«Τρέχα Γιάννη, τρέχα!», φωνάζω.

Αλλά ο Γιάννης, πιο σωστός από εμένα, θυμάται ότι κάποτε είχαμε βάλει και δύο επί πλέον βαλίτσες σ’ αυτό το ταξί και ότι έπρεπε να τις πάρουμε κι αυτές.

Μέχρι να συνειδητοποιήσω τι παιζότανε, ο Γιάννης τις είχε γραπώσει και τις δύο και έτρεχε προς το μέρος μου. Ανέβηκα λοιπόν στη μπουκαπόρτα και καθώς οι μηχανές ανακάτευαν το νερό από κάτω μου,

περίμενα να δω αν ο Γιάννης θα τα κατάφερνε να μπει ή αν θα ξέμενα μόνος μου στο πλοίο για Λέσβο.

Ο Γιάννης έτρεχε πανικόβλητος, το πλοίο ξεκινούσε, η μπουκαπόρτα άρχισε να ανεβαίνει, οι λιμενικοί προσπαθούσαν να τον σταματήσουν κι εγώ ένιωθα πως έπρεπε να αρχίσω να σφυρίζω το Chariots of Fire για να δέσει το σκηνικό. Και να που στη κρίσιμη στιγμή ο μέγας αυτός αθλητής και ήρωας, παρά την κούραση της διαδρομής και το βάρος δύο βαλιτσών στις πλάτες του, κατάφερε με ένα σάλτο μορτάλε να βρεθεί δίπλα μου στην μπουκαπόρτα.

Και τότε κυρίες και κύριοι το πλήθος ξεσηκώθηκε... μπράβο και ζήτω ακούγονταν από παντού... χειροκροτήματα πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα... και βαθμοφόροι με σαρδέλες και τέτοια έρχονταν να βραβεύσουν το νικητή...

«Τι κάνεις ρε καραγκιόζη εκεί πέρα;», ήταν η φωνή ενός βαθμοφόρου που δεν ξέρω τι βαθμό ακριβώς είχε, ήταν όμως ντυμένος στ' άσπρα και είχε και δυο χρυσά τόξα σε κάθε ώμο και περιέλουζε το Γιαννάκη με καθόλου κολακευτικά σχόλια που όμως δε θα παραθέσω εδώ γιατί θα μας κόψει η λογοκρισία.

«Τι κάνω;».

«Ρε, το ξέρεις ότι λίγο ακόμα και θα σκοτωνόσουν;».

«Μα, εγώ...».

«Κοίτα ρε έναν άνθρωπο. Τι ήθελες ρε; Να προλάβεις το καράβι; Εντάξει, σιγά, θα 'παιρνες το επόμενο... Αύριο, μεθαύριο...»

«Ξέρετε...».

«Λίγο ακόμα και θα πήγαινες εσύ στον πάτο κι εμείς στη φυλακή».

Με τα τελευταία του λόγια, ο βαθμοφορεμένος έκανε μεταβολή και έφυγε. Κι εμείς τον κοιτούσαμε. Και δε βρίσκαμε ούτε μια λέξη να του πούμε. Να δικαιολογηθούμε. Ο Γιάννης δηλαδή. Κι εγώ ως φίλος του.

«Τα εισιτήριά σας παρακαλώ», έκανε μια βαθμοφορούσα γκόμενα.

Ε;

«Ε;»

«Τα εισιτήρια σας».

Τι ε; Ήθελα και μετάφραση;

«Α, ναι, αμέσως...».

Αφού – κλασσικά – τις έψαξα όλες, εντόπισα τα δύο πολύτιμα χαρτάκια στην τελευταία, μπροστινή τσέπη.

«Ορίστε», της τα ‘δώσα.

«Ευχαριστώ».

Τα ‘κοψε και μου επέστρεψε τα μπλε κομμάτια.

Και μετά έφυγε, τρέχοντας γιατί κάποιος από κάπου της φώναζε κάτι.

Και τώρα εμείς πού πάμε;

«Ε, παλικάρια!», φώναξε ένας τύπος με μούσια και βρώμικο μπλουζάκι. «Από εδώ».

Μας έδειξε τις σκάλες και χάθηκε πίσω από μια πόρτα.

Είχαμε αράξει στο κατάστρωμα και βλέπαμε τα φώτα της παραλιακής να απομακρύνονται. Ο ήλιος μόλις είχε δύσει και τα βουνά της μάνας γης είχαν πάρει ένα καταπληκτικό ροδοκόκκινο χρώμα.

«Νωρίς δεν τα ανάψανε τα φώτα;».

«Αυτόματα ανάβουν. Με χρονοδιακόπτη είναι».

«Κι εσύ πού το ξέρεις;».

«Το υπέθεσα».

«Α!».

Την τσάντα που κρατούσα εγώ στο ταξί, την είχαμε τιγκάρει στις μύτες. Ήταν ισοθερμική. Ξέρεις, απ' αυτές που κρατάν τη θερμοκρασία... Πολλές μύτες... Πολύ το γούσταρα αυτό... Να 'μαι με το κολλητό μου σε ένα πλοίο, να νυχτώνει, να σκάει ο τζίτζικας απ' τον καύσωνα κι εμείς να 'μαστε αραχτοί και να πίνουμε τις μύτες μας... Πηγαίνοντας να παντρέψουμε τον άλλο κολλητό... Που βασικά θα τον παντρέψει ο άλλος κολλητός, γιατί αυτός είναι κουμπάρος, αλλά το «παντρέψουμε» το 'πα επειδή... Τέλος πάντων. Μια μύρα; Να κεράσω μια μύρα;

«Κορίτσια, να κεράσουμε μια μύρα;».

Έχει αντίλαλο η σκέψη μου;

«Γιατί όχι;»

Δεν έχει. Προφανώς, δεν έχει.

Τα κορίτσια ήταν δυο γκομενίτσες που εντόπισε το δαιμόνιο μάτι του Γιάννη (βέβαια εδώ που τα λέμε, πώς να μην τις εντοπίσει, αφού καθόντουσαν δίπλα μας) και οι οποίες ήταν πολύ πρόθυμες να μοιραστούν την ώρα τους (και τις μύτες μας) μαζί μας.

«Από πού είστε;»

Τα κορίτσια ήταν από το Αγρίνιο και τη Λαμία, είχαν σπουδάσει Νομική στην Αθήνα και τον τελευταίο καιρό ήταν άνεργες γιατί δουλειά δε βρίσκεις εύκολα και πρέπει να έχεις και μέσον για να μπεις σε γραφείο και πάλι το δημόσιο δε λέει και τη μία τη λέγαν Χριστίνα και την άλλη Ιωάννα

και μέναν μαζί σε ένα δωάρι στο Γκούζη αλλά είναι πανάκριβα τα νοίκια στην Αθήνα και πώς να τα βγάλεις πέρα και εμένα μου άρεσε η Ιωάννα ενώ του Γιάννη η Χριστίνα και είναι γαμάτο που δε μας αρέσουν ποτέ οι ίδιες γκόμενες γιατί έτσι δε δημιουργούνται προβλήματα και βέβαια τα τελευταία δεν τα συζητήσαμε με τα κορίτσια αλλά μεταξύ μας όταν για λίγο πήγαν τουαλέτα και εμείς προσέχαμε τα πράγματά τους και προφυλακτικά δεν είχε κανένας μας και θα είχε άραγε στο καράβι αλλά και πάλι και να παίρναμε πού θα τις πηγαίναμε, στη καμινάδα; και μετά τα κορίτσια επέστρεψαν και συνεχίσαμε τα περί ανέμων και υδάτων και...

«Αλήθεια, πού πάτε; Λέσβο ή Χίο;», αναρωτήθηκα μετά από πολλή ώρα.

«Λέσβο. Εσείς;».

«Κι εμείς».

«Ωραία, θα έχουμε παρέα σε όλο το ταξίδι...».

Ένα πράγμα που μου τη σπάει πάντα σε τέτοιες φάσεις είναι ότι σου τελειώνουν οι ατάκες και μετά δεν έχεις κάτι να πεις. Και ψάχνεις εσύ και ψάχνουν κι οι άλλοι, αλλά κανείς δε βρίσκει τίποτα κι ενώ θέλετε τόσα να πείτε κοιταζόσαστε σα χάνοι κι ανταλλάζετε αμήχανα χαμόγελα, μέχρι να 'ρθει η Επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος σε κάποιον απ' όλους και να ξαναρχίσετε να μιλάτε ενθουσιασμένοι και μετά κάπου ξανασκαλώνει η κουβέντα, δεν πάει άλλο και πάλι απ' την αρχή. Και τι να πεις με κάποιον που γνώρισες πριν από δέκα λεπτά; Για την κατάσταση στη Μέση Ανατολή; Για το αγαπημένο του χρώμα; Για το αν του αρέσει ο Ιρανικός κινηματογράφος;

«Πού ακριβώς πάτε; Στη Μυτιλήνη;», είπα να ρωτήσω κάτι πιο πεζό.

«Όχι, όχι... Πιο νότια... Πλωμάρι».

Πλωμάρι; Κι αυτές;

«Πλωμάρι; Κι εσείς;».

«Ναι, γιατί; Κι εσείς;».

Καλά, μιλάμε καταχαρήκαμε όλοι. Τέτοια σύμπτωση, βρε παιδί μου!

«Και θα κάτσετε πολύ;», αφού βρήκα θέμα, να μην το εξαντλήσω;

«Μπα...», κάνει η Ιωάννα.

«Έχουμε βγάλει εισιτήρια για τη Δευτέρα», συμπληρώνει η Χριστίνα.

Για τη Δευτέρα; Πολλές συμπτώσεις δε μαζευτήκανε;

«Με ποιο πλοίο;».

Λες;

«Μ' αυτό εδώ».

Υπερβολικά πολλές.

«Κι εμείς μ' αυτό», αποφάσισε να συμμετάσχει στην κουβέντα και ο Juan. «Τη Δευτέρα».

«Έλα, δεν το πιστεύω!», το Χριστινάκι πέταξε την πιο κλασική, αναμενόμενη και εδώ που τα λέμε ψιλοχάλια ατάκα για την περίπτωση.

Να συνεχίσω τις ερωτήσεις, ή μήπως ξέρω τις απαντήσεις;

«Στο Πλωμάρι, μήπως πάτε γιατί παντρεύεται μια φίλη σας;», τις συνέχισα.

«Ναι, πού το ξέρεις», έκανε έκπληκτη η Ιωάννα.

Έλα, δεν το πίστευα!

«Η φίλη σας η Ελένη, ε;», έκανα σαν άλλος Τειρεσίας.

«Ν...ναι...», ψέλλισε η Χριστίνα.

«Το φίλο μας, το Μπάμπη», εξήγησε βαριεστημένα ο φίλτατος Γιαννάκης.

«Πεινάω».

Ήταν ο Γιάννης που διαμαρτυρόταν για την άθλια κατάσταση του στομαχιού του.

«Δεν μας παρατάς;».

Ήμουν εγώ που τα ‘χα πάρει γιατί ο συνομιλητής μου είχε ξεχάσει να σηκώσει λεφτά από την τράπεζα, όπως είχαμε συμφωνήσει και έτσι είχαμε βρεθεί στο καράβι με μοναδική μας περιουσία τα ρούχα μας, τις μύτερες μας και τα εβδομήντα τρία μας λεπτά.

Τα κορίτσια είχαν αποκοιμηθεί στα πόδια μας. Ναι, μετά από τόσες ώρες γνωριμίας και μιας που όπως αποδείχθηκε σε δυο μέρες θα συμπεθεριάζαμε, αναπτύξαμε μια άλφα οικειότητα μεταξύ μας.

Ο Γιάννης είχε στρέψει όλη την προσοχή του στο στήθος της κοιμισμένης Χριστίνας, αλλά όταν λέμε όλη εννοούμε όλη, δηλαδή περισσότερο δε γινόταν και...

«Ρε Γιάννη, συγγνώμη, αλλά όταν λες πεινάω, τι ακριβώς εννοείς;».

Δεν έκανε καν τον κόπο να γυρίσει να με κοιτάξει.

«Άμα θες, εσύ κοίτα τα αστέρια. Εγώ θα βλέπω τα βουνά».

Θεωρώ ότι το τελευταίο του σχόλιο ήταν θεαματικά γελοίο. Κι αν το αναπαράγω είναι μόνο και μόνο επειδή το άκουσε η – ξύπνια πλέον – Χριστίνα.

«Ποια βουνά; Τι λέτε;».

Εδώ σε θέλω, Γιάννη!

«Ε;».

Αυτή η απάντηση είχε γίνει πλέον το σήμα κατατεθέν μας.

«Τα βουνά... τα βουνά της Τουρκίας λέω. Αν προσέξεις πολύ, φαίνονται κάπου στο βάθος...».

Όχι, να πούμε και του στραβού το δίκιο... Σωστή απάντηση. Άξιος.

«Ναι; Που;».

«Να, εκεί...».

Μέσα στην όλη αναστάτωση ξύπνησε και η Ιωάννα.

«Τι;», ζήτησε να μάθει τι γινότανε.

«Τα βουνά της Τουρκίας», της εξήγησε η φίλη της.

«Δεν τα βλέπω!», παραπονέθηκε η Ιωάννα.

«Ούτε κι εγώ», συμφώνησε η Χριστίνα.

Πώς να τα δουν; Αφού καθόμασταν από την άλλη πλευρά. Αν βλέπαμε κάτι αυτό θα ήταν η Χίος. Αλλά αυτό το κακό έχουν οι γυναίκες. Πιστεύουν ό,τι μαλακία τους πούμε.

«Είναι που είσαστε από τον ύπνο. Γι' αυτό...», έδωσα την επιστημονική μου εξήγηση. «Δεν μπορούν να προσαρμοστούν τα μάτια σας. Αν κοιτάξετε αργότερα θα τα δείτε».

Στη Μυτιλήνη φτάσαμε οχτώ το πρωί. Το Πλωμάρι ήταν σαράντα δύο χιλιόμετρα μακριά, λέει. Και φυσικά δεν είχαμε κανέναν να μας περιμένει. Οι άνθρωποι ασχολούνταν με το γάμο, εμάς θα κοιτάζανε; Άρα, τι μας έμενε; Ταξί ή ΚΤΕΛ. Έχει ΚΤΕΛ, δεν έχει; Το λιμάνι ήταν γεμάτο με άδεια ταξί που ψάχνανε πελάτες.

«Πόσο θέλετε για να μας πάτε Πλωμάρι;», είπα να βοηθήσω έναν οδηγό στο ψάξιμό του.

«40 ευρώ, φιλαράκο».

Σαράντα ευρώ;

«Αλλά, άμα σου φαίνεται ακριβά σε πάω σε άλλα μέρη καλύτερα με πιο λίγα λεφτά!».

Αυτό τώρα το 'πε ή παράκουσα;

«Όχι, ρε φίλε... Να μου λείπει...».

Το ταξί λοιπόν απορρίφθηκε ασυζητητί και μείναμε με τη λύση των ΚΤΕΛ.

«Συγγνώμη, τα ΚΤΕΛ πού είναι;», ανέλαβε δράση ο Juanito.

«Πού θες να πας;», τον ρώτησε ο ερωτώμενος.

«Πλωμάρι».

«Πλωμάρι; Γιατί;».

Γιατί; Τι γιατί;

«Τι γιατί;».

«Δε βρήκες αλλού να πας; Θες να σου προτείνω εγώ κάπου αλλού που είναι ωραία και...».

Δεν μείναμε να ακούσουμε το τέλος της φράσης. Κάναμε μεταβολή και τραβήξαμε προς το κέντρο της πόλης. Σε μία φάση βρήκα ένα πιτσιρικάκι που ‘κανε ποδήλατο.

«Ψιτ, μεγάλε...».

Ο μικρός κοντοστάθηκε. Όχι, που θα τον έλεγα μεγάλο και δε θα σταμάταγε.

«Δε μου λες... για τα ΚΤΕΛ πώς θα πάμε;».

Ας μην κάνει κι αυτός την ίδια ερώτηση...

«Πού θέλετε να πάτε;».

Την έκανε! Κι ανάψανε τα λαμπάκια μου. Και γενικότερα φόρτωσα και...

«Στα ΚΤΕΛ!», φώναξα. «Στα ΚΤΕΛ, να πάρουμε το λεωφορείο για το Πλωμάρι και μη μου πεις κι εσύ να μου προτείνεις να πάω αλλού γιατί εκεί θέλω να πάω, γιατί εκεί παντρεύεται ο φίλος μου και γιατί έτσι γουστάρω!».

Μετά, από ένα τέτοιο παραλήρημα, ήταν λογικό ο μικρός να εξαφανιστεί από προσώπου γης, ενώ τα κορίτσια προσπαθούσαν να με συνεφέρουν και ο κυρ-Γιάννης είχε λιώσει στα γέλια λίγα μέτρα πιο πέρα!

«Ηρέμησε καλέ!», έκανε η Χριστίνα. «Θα πάθεις τίποτα».

«Τι να ηρεμήσω; Και τι να πάθω; Το ‘χω πάθει ήδη».

Δεν ήμουνα καλά. Καθόλου καλά.

«Έλα γλυκέ μου, ηρέμησε».

Αυτό το είπε η Ιωάννα. Με τα χειλάκια της. Με είπε «γλυκέ μου». Αχ, ναι Ιωάννα μου... Δεν είμαι τέτοιος εγώ. Δεν τα βάζω με μικρά παιδιά που θέλουν να με βοηθήσουν. Είμαι γλυκός. Πολύ. Μελιστάλαχτος.

Όπως γίνεται κατανοητό, η διάθεση μου άλλαξε με μιας. Εντυπωσιακά. Και το ύφος μου. Έγινε πολύ γλυκανάλατος. Σαν κουραμπιές στην άρμη.

Και όπως ήταν φυσικό, η αλλαγή μου αυτή προκάλεσε νέο κύμα χαχανητών στην παρέα που προέρχονταν φυσικά από το φίλο μου το Γιάννη.

Και τη Χριστίνα.

Και δυστυχώς ...και την Ιωάννα.

Αλλά, λίγα από την Ιωάννα. Πολύ λίγα. Γλυκά. Παιχνιδιάρικα.

«Αφεντικό», πήγε να με επαναφέρει στην πραγματικότητα ο Γιάννης. «Πώς θα βρούμε τώρα τα ΚΤΕΛ, έτσι που τα κατάφερες με τον μικρό;».

«Τι πώς θα τα βρούμε; Ρώτα κάποιον. Τόσος κόσμος είναι γύρω σου!».

Όντως, τόσος κόσμος ήταν γύρω του. Αλλά σιγά μην σταμάταγε ο Γιαννάκης όποιον κι όποιον. Σταμπάρισε μια κοπέλα που ερχόταν προς το μέρος μας κι αδιαφόρησε για τα άλλα έξι άτομα που περάσανε από μπροστά του.

«Ε... συγγνώμη δεσποινίς».

Η δεσποινίς σταμάτησε.

«Μήπως ξέρετε πώς θα πάμε στα ΚΤΕΛ για το Πλωμάρι;».

Τώρα δηλαδή, το ύφος αυτουνού ήταν καλύτερο από το δικό μου; Ν' αρχίσω κι εγώ τα χα χα χα κύριε Γιάννη;

«Για το Πλωμάρι;».

Αυτή τη φωνή κάπου την ήξερα εγώ. Και την κοπέλα. Αν αφαιρούσες οχτώ χρόνια ίσως... και τα μαύρα μαλλιά τα έβαφες ξανθά...

Τελικά, η φράση «πόσο μικρός είναι ο κόσμος» δεν είναι και τόσο γελοία όσο νόμιζα. Στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου γελοία.

Το αυτοκίνητο το οδηγούσε η Κατερίνα, δίπλα της καθόμουν εγώ και πίσω ο Γιάννης με τα κορίτσια. Πηγαίναμε στο Πλωμάρι.

«Πόσο έχεις ακόμα;».

«Καιρό; Δύο μήνες».

«Και μετά;».

«Μετά... δεν ξέρω. Αθήνα. Θα πάρω τη Νικολέτα και θα φορτωθούμε στους δικούς μου».

Η συζήτηση διεξαγόταν ανάμεσα σε μένα και την Κατερίνα.

Την Κατερίνα... το μεγάλο έρωτα του κολλητού μου.

Όταν τα χάλασε με το Μπάμπη είχε μόλις περάσει στην Ιατρική. Κάπου εκεί τη χάσαμε... Και να που τη βρήκαμε να κάνει αγροτικό στο Πλωμάρι. Την εποχή που ο Μπάμπης αποφάσισε να την ξεχάσει και να χορέψει το χορό του Ησαΐα με μιαν άλλη.

«Ο άντρας σου;», αποφάσισα να διερευνήσω το θέμα περί φορτώματος στους δικούς της.

«Τον χώρισα. Εδώ και δέκα μήνες».

Πού είσαι Μπάμπη ν' ακούσεις!

«Πώς κι έτσι;».

«Τον έπιασα με άλλη».

Ναι, ε; Μουρντάρης ο Ζακυνθινός.

«Και το παιδί, εσύ;».

«Εννοείται!».

Σιγά μην του το άφηνε...

Αναρωτιέμαι τι θα 'λεγε ο Μπάμπης όταν θα τα μάθαινε όλα αυτά. Ή μήπως θα 'ταν καλύτερο να μην τα μάθει; Αλλά, πάλι πώς θα του το κρύβαμε; Έπρεπε να το συζητήσω με το Γιάννη.

Μάλλον δεν κάναμε καλά που την ακολουθήσαμε. Τώρα θα μάθει κι εκείνη...

«Κατερίνα, λέει τίποτα το Πλωμάρι; Σαν μέρος...», αναρωτήθηκε ο Ιωάννης.

«Ναι, αμέ!», έδωσε μια μάλλον μη αναμενόμενη απάντηση η οδηγός μας. «Γαμάτα θα περάσετε! Πόσο θα μείνετε;».

Ωπ, φτάσαμε και στις επικίνδυνες ερωτήσεις...

«Μέχρι τη Δευτέρα», μπήκε στη συζήτηση ένα εκ των δύο ατόμων που θα μας βοηθούσε πολύ αν δεν έμπαινε, δηλαδή η Χριστίνα.

«Μόνο;», εξεπλάγη η Κατερινούλα. «Τι σόι διακοπές είναι αυτές; Δε θα προλάβετε να κάνετε τίποτα!».

Να το, έρχεται...

«Δεν ήρθαμε για διακοπές. Για γάμο...».

Ήρθε. Και ήταν το άλλο άτομο που καλά θα έκανε να μη μιλούσε, τουλάχιστον στην παρούσα φάση, αλλά μίλησε και μας κατέστρεψε, δηλαδή η Ιωάννα μου.

«Για γάμο; Ποιος παντρεύεται; Κάποιος γνωστός;».

Ρώτησε. Γινόταν να μη ρωτήσει;

«Μια φίλη μας με ένα φίλο των παιδιών», συνέχισε η Ιωάννα. Η Ιωάννα μου.

Και πώς να τη σταματήσεις τώρα; Εδώ που φτάσαμε, τι να κάνεις για να αποτρέψεις την αποκάλυψη;

«Ποιος φίλος σας παντρεύεται παιδιά; Τον ξέρω εγώ;».

Σιγά μην της απαντούσα εγώ. Ας έβγαζε ο Γιάννης το φίδι από την τρύπα.

«Ε, λίγο...».

Το προσπαθούσε.

«Ποιος;», έκανε όλο περιέργεια η Kate.

«Ο Μπάμπης».

Το 'βγαλε. Τώρα έμενε να δούμε αν το φίδι θα μας δάγκωνε ή θα τη γλιτώναμε.

Η Κατερίνα δε μίλησε. Μάλλον τη σκαπουλάραμε. Ναι. Ούτε μια έκφραση στεναχώριας στο πρόσωπό της. Τελικά δεν ήταν και τόσο τραγικό το να της το πούμε. Γιατί να της το κρύψουμε άλλωστε; Μεγάλη κοπέλα είναι, έχουν περάσει και οχτώ χρόνια... Σιγά μην την πειράξει ο γάμος του Μπάμπη...

«Πρόσεχε!».

Η κραυγή ήταν του Γιάννη και απευθυνόταν προς την Κατερίνα...

Του Γιάννη ήταν και ο αγκώνας που μου στραπατσάρισε τη μύτη, καθώς ο φίλος μου προσπαθούσε από πίσω να αρπάξει το τιμόνι απ' τα χέρια μιας Κατερίνας που τα είχε εντελώς χαμένα και μας οδηγούσε κατευθείαν στο γκρεμό.

Μόλις κατάλαβα τι συνέβαινε και ενώ από το πρόσωπό μου είχαν αρχίσει να τρέχουν αίματα, αποφάσισα να τραβήξω το χειρόφρενο. Το αυτοκίνητο ακινητοποιήθηκε, μετά από μερικές σβούρες, είκοσι εκατοστά από την άκρη του δρόμου.

Η Κατερίνα προσπαθούσε να καταλάβει τι της είχε συμβεί, η Χριστίνα και η Ιωάννα κάνανε το Σταυρό τους, ο Γιάννης κοιτούσε το κενό που απλωνόταν ακριβώς μπροστά μας και εγώ έψαχνα να βρω χαρτί να σκουπίσω τα αίματα. Βρήκα τελικά κάτι χαρτομάντιλα και προσπαθούσα να αυτογιατρευτώ γιατί απ' τη γιατρό δίπλα μου δεν ήταν να περιμένω και πολλά.

«Παιδιά, είστε καλά;».

Η φωνή ήταν απ' έξω. Ένα παλικάρι είχε έρθει να ρωτήσει αν θέλαμε κάτι. Πίσω του, τριγύρω μας, καμιά δεκαριά σταματημένα αυτοκίνητα και κόσμος που ερχόταν προς το μέρος μας.

«Ναι, καλά», έκανα ζητώντας επιβεβαίωση από τους άλλους.

«Καλά», συμφώνησαν οι πίσω.

Αποφάσισα να βγω από το αμάξι. Με ακολούθησαν και οι άλλοι. Εκτός από την Κατερίνα. Έκανα το γύρο του αυτοκινήτου για να την βοηθήσω. Μέχρι να πάω, είχε γείρει πάνω στο τιμόνι και έκλαιγε. Όχι, δυνατά, αλλά έκλαιγε. Άνοιξα την πόρτα και έσκυψα δίπλα της.

«Κατερίνα, τι έχεις;».

Τι ρώταγα; Δεν ήξερα;

«Δεν το περίμενες, ε;», με ρώτησε. «Ούτε κι εγώ. Αλλά μου ήρθε τόσο ξαφνικά...».

Είχε μαζευτεί κόσμος από πάνω μας, να δει αν είχε χτυπήσει. Τους έκανα νόημα ότι ήταν καλά.

«Εντάξει!», τους είπα ήρεμα. «Αφήστε μας λίγο...».

Φύγανε από μας και πήγαν στα παιδιά, προφανώς για να μάθουν τι συνέβη.

«Εντάξει, θα μου περάσει...».

Εκείνη την ώρα, είδε τα αίματα στο πρόσωπό μου.

«Χτύπησες;», έκανε ανήσυχη.

«Όχι... Δεν είναι τίποτα... Η μύτη μου... Καθώς πετάχτηκε ο Γιάννης».

Πήρε ένα χαρτομάντιλο και πίεσε το πάνω τμήμα της μύτης μου για να σταματήσει η αιμορραγία.

Στον υπόλοιπο δρόμο οδηγούσα εγώ. Αν και φαινόταν να 'χει ξαναβρεί την ψυχραιμία της, θεωρήσαμε ότι δεν ήταν κι η καλύτερη ιδέα να την αφήσουμε να συνεχίσει εκείνη. Έτσι λοιπόν, κάθισε πίσω με τα κορίτσια.

«Από πού γνωριζόσαστε με τα παιδιά», τη ρώτησε η Χριστίνα.

«Από το σχολείο. Ήμασταν συμμαθητές. Γυμνάσιο και λύκειο μαζί. Κολλητοί. Μετά χαθήκαμε... Από τότε έχω να τους δω...».

«Πώς κι έτσι;», μπήκε και η Ιωάννα στην κουβέντα. «Πώς και χαθήκατε;».

Κοίταξα ανήσυχος στον καθρέφτη, περιμένοντας την απάντηση της. Κοίταξε κι εκείνη και σιγουρεύτηκε ότι δεν ήθελα να πει τον πραγματικό λόγο.

«Δεν υπήρχε συγκεκριμένος λόγος», απάντησε. «Απλά, αλλάζανε οι παρέες μας».

Δόξα τω Θεώ! Το περάσαμε κι αυτό.

Μπαίναμε στο Πλωμάρι. Ωραίο φαινότανε.

«Ζάχαρη θα περάσουμε», σκέφτηκα. Και είπα.

Και μετά θυμήθηκα ποιο ακριβώς ήταν το πέμπτο μέλος της παρέας. Και άλλαξα γνώμη. Αμέσως.

«Που θα μείνετε παιδιά;», μας ρώτησε.

«Δεν ξέρουμε», απάντησα εκ μέρους όλων.

«Σας περιμένουν κάπου συγκεκριμένα;».

«Όχι», κάναμε ταυτόχρονα με το Γιάννη.

«Ναι...», μας διορθώσανε τα κορίτσια.

Ναι; Πως ναι δηλαδή; Εμείς γιατί δεν ξέραμε τίποτα;

«...στην πλατεία», συμπληρώσανε.

«Ωραία, φτάνουμε...», μας πληροφόρησε η Κατερίνα.

Φοβόμουνα και να ρωτήσω για το ποιος μας περίμενε.

«Ποιος μας περιμένει», το τόλμησε ο ατρόμητος Γιάννης.

«Η Ελένη. Της έστειλα μήνυμα ότι φτάνουμε και μου απάντησε ότι θα ‘ναι εκεί».

Ήταν ανάγκη;

Ας ελπίσουμε τουλάχιστον ότι δε θα ‘ναι και ο Μπάμπης μαζί της.

«Εδώ μην πας ευθεία, κάνε αριστερά», με συμβούλεψε η γιατρός μας.

Κι έκανα αριστερά. Και μετά μας έστριψε ο δρόμος δεξιά. Και βγήκαμε στην πλατεία. Όπου μας περίμενε η Ελένη.

Η Χριστίνα πετάχτηκε σχεδόν έξω από το παράθυρο και της φώναζε κουνώντας τα χέρια της.

«Ελένη! Ελένη!».

Εντάξει πια, θα την έβλεπε την Ελένη. Ας έκανε λιγάκι υπομονή, μπας και προλαβαίναμε να διώξουμε την Κατερίνα...

Αναγκαστικά σταμάτησα στο σημείο που μας περίμενε η Ελένη. Άλλωστε, δεν είχε νόημα να πάω μακρύτερα. Μας είχε ήδη δει. Τα κορίτσια έτρεξαν να αγκαλιάσουν τη φίλη τους.

«Καλωσορίσατε», έκανε μες στην τρελή χαρά εκείνη.

Καλωσορίσαμε δε λες τίποτα. Ακόμα δεν ήρθαμε και ψάχνουμε να δούμε πώς φεύγουν. Γιατί, ένα είναι σίγουρο... θα μας κυνηγάνε και θα φεύγουμε από 'δω...

Βγήκαμε κι οι υπόλοιποι έξω. Η Ελένη μας είδε και απόρησε.

«Μα... καλά, μαζί ήρθατε;».

«Γνωριστήκαμε στο πλοίο με τα παιδιά», εξήγησε η Ιωάννα. «Κι από 'δω η Κατερίνα. Μας έφερε με το αυτοκίνητό της».

Ωραία, φτάνουν οι χαιρετούρες. Δεν πάμε σπίτια μας; Ή ξενοδοχείο μας;

«Χάρηκα», έκανε η Ελένη.

«Κι εγώ», απάντησε η Κατερίνα.

«Στο Κέντρο Υγείας, δεν είσαι;».

Ωπ, την ήξερε κιόλας.

«Ναι, ναι...».

Τα πράγματα όλο και χειροτέρευαν...

«Η Κατερίνα είναι φίλη των παιδιών», συνέχισε η Ιωάννα. «Και του Μπάμπη. Ήταν συμμαθητές στο σχολείο!».

...όλο και χειροτέρευαν...

«Σοβαρά;», χάρηκε το Λενάκι. «Θα χαρεί πολύ ο Μπάμπης άμα το μάθει!».

Οουουου...

«Αύριο είναι ο γάμος. Σου ‘παν τα παιδιά;».

...όλο και χειροτέρευαν...

«Ναι, μου ‘παν».

«Θα ‘ρθεις σίγουρα!».

...πόσο άλλο πια;

«Βέβαια, προσκλητήριο τέτοια ώρα δεν έχω, αλλά θα ‘ρθεις...».

«Ξέρεις...», πήγε να σώσει την κατάσταση η Κατερίνα. «Δεν ξέρω αν θα μπορέσω...».

«Καλά, παντρεύεται ο συμμαθητής σου και δε θα ‘ρθεις; Εκτός κι αν δεν είχατε καλές σχέσεις».

Και που να ‘ξερες...

«Όχι, δεν είναι αυτό...».

«Τι λες παιδί μου», πετάχτηκε η Χριστίνα. «Ήταν κολλητοί σε Γυμνάσιο και Λύκειο!».

Τι φυτρώνει εκεί που δεν την σπέρνουν; Ε;

«Ε, τότε θα ‘ρθεις σίγουρα», το ‘δεσε κόμπο η Λενιώ. «Και αφού ήσασταν κολλητοί, για να είναι μεγαλύτερη η έκπληξη δε θα του το πούμε. Θα σε δει στην εκκλησία! Και μετά θα ‘ρθεις με τα παιδιά στο τραπέζι».

Η Ελένη την είχε καταβρεί!

«Εντάξει;».

Η Κατερίνα μάς έριξε μια απεγνωσμένη ματιά για βοήθεια, αλλά τι να κάνουμε κι εμείς; Τι να πούμε;

«Εντάξει», είπε τελικά, αποδεχόμενη τη μοίρα της. Τη μοίρα μας.

Η αντίδραση της Κατερίνας όταν άκουσε για το γάμο του Μπάμπη δεν ήταν και τόσο υπερβολική. Οχτώ χρόνια είναι βέβαια αυτά, αλλά ...όπως και να το κάνουμε, εμείς στην παρέα μας δεν ξεχνιόμαστε εύκολα...

Ο Bob, ήταν ο πρώτος έρωτας της Κατερίνας. Και τι έρωτας! Από την τρίτη γυμνασίου τα είχανε φτιάξει. Και μείνανε μαζί μέχρι που η Κατερίνα έφυγε για να σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη. Κι ο φίλος μου αποδείχθηκε ανάξιος των περιστάσεων. Ούτε πήγαινε να την δει, ούτε τηλέφωνο την έπαιρνε... μόνο αραιά και πού, όταν δεν ήταν κανείς στο σπίτι και κατάφερνε να μονοπωλήσει το τηλέφωνο χωρίς να τον ακούν και χωρίς να τον ελέγχουν.

Το Κατερινάκι προσπάθησε να την κρατήσει τη σχέση. Κατέβαινε κάθε μήνα, τον έπαιρνε κάθε δυο-τρεις μέρες τηλέφωνο, αλλά μόλις είδε ότι δεν υπήρχε ανταπόκριση άρχισε σιγά-σιγά να ξεκόβει. Μέχρι που βρήκε άλλον στη συμπρωτεύουσα και ξέκοψε για τα καλά.

Μετά από πέντε χρόνια τον παντρεύτηκε αυτόν τον άλλον και πήγε να ζήσει μαζί του σ' ένα κωλοχώρι στην ορεινή Ναυπακτία. Εκεί γέννησε και τη Νικολέτα. Και μετά ήρθε το κέρατο κι ο χωρισμός.

Και το αγροτικό στο Πλωμάρι.

Και τώρα, η άφιξή μας και η είδηση για το γάμο του Μπάμπη.

Ε, ναι... δεν ήταν καθόλου υπερβολική.

Αφού μπήκαμε στο χορό, ας χορέψουμε. Αποφάσισα να μην πάω με τα παιδιά στο σπίτι της Ελένης. Άφησα το Γιάννη να ακολουθήσει τα κορίτσια κι εγώ είπα να κάνω παρέα στην Κατερίνα.

«Πόσο χρονών είπαμε ότι είναι η Νικολέτα σου;».

«Δεν είπαμε. Δύο. Και τριών μηνών».

«Και τριών μηνών;».

Ξέρεις τι σου είναι τρεις μήνες, αν έχεις ζήσει μόνο δυο χρόνια;

«Και τριών μηνών!».

Διασχίζαμε κάτι σοκάκια ανεβαίνοντας το λόφο του Προφήτη Ηλία.

«Αυτά εδώ που βλέπεις τα σπίτια, κάποτε ήταν ενωμένα», έκανε τον ξεναγό το Κατερινάκι. «Κάθε φορά όμως που παντρεύανε τις κόρες τους, το χωρίζανε το σπίτι στη μέση. Για προίκα. Κι έτσι... δια του δύο, δια του δύο... καταλήξανε σ' αυτά τα μικρά σπιτάκια με δυόμισι μέτρα πρόσοψη και δυο ορόφους».

Άντε, ρε... Άραγε, τώρα που θα παντρευτεί ο Μπάμπης θα πάρει κι αυτός προίκα κάνα σπίτι δια δύο;

«Κατερίνα», αποφάσισα να μπω στο ψητό. «Γιατί έκλαιγες πριν;».

Ναι, ίσως να τοποθέτησα κάπως λάθος την ερώτηση αλλά νομίζω ότι κατάλαβε τι εννοούσα.

«Τι θες; Εξομολόγηση;», μου είπε.

«Όχι. Απλά θέλω να ξέρω αν αγαπάς ακόμη τον Μπάμπη».

Ωρες-ώρες εκπλήσσομαι κι εγώ ο ίδιος με το θράσος μου. Τι την ρώταγα τώρα την κοπέλα;

Το αναμενόμενο ήταν να μη μου απαντήσει. Αλλά είπε να κάνει την έκπληξη...

«Ναι...».

Είπε ναι; Είπε ναι; Δε μπορούσε να μου μοστράρει ένα όχι να γλιτώσω από την ταλαιπωρία;

Ναι, λοιπόν. Ο Μπάμπης ήταν τρελός για την Κατερίνα και η Κατερίνα αγαπούσε ακόμη τον Μπάμπη. Μετά από οχτώ χρόνια!

Ε, ρε γλέντια...

«Ρε Μπάμπη, έλα κάτσε λίγο να σου πω!».

Προσπαθούσα να τον απομονώσω λίγο από τους άλλους για να του μιλήσω.

Ήμασταν στο ξενοδοχείο που είχε καταλύσει όλη η αποστολή κι ο Μπάμπης έτρεχε από το ένα δωμάτιο στο άλλο διευθετώντας τα θέματα της τελευταίας στιγμής.

«Τάκη!», μ' έγραφε κανονικά. «Τάκη, τι ώρα σου είπαν ότι θα έρθει η ανθοδέσμη;».

Ο Τάκης δεν του απαντούσε γιατί του το είχε πει ήδη τρεις φορές. Κι αν λάβουμε υπόψη μας το γεγονός ότι ο φίλος μας ο Τάκης είναι από τα παιδιά που δε φημίζονται για την υπομονή τους, καλά έκανε και δεν απαντούσε.

«Θα μου πεις;», επέμενε ο Χαραλαμπούλης μας.

Σιγή. Σιωπή. Δεν απαντούσε.

«Θα μου πεις;».

«Κοίτα ένα μαλάκα που έμπλεξα να κάνω και κουμπάρο!».

Του απάντησε. Λεπτεπίλεπτα. Αλλά του άξιζε.

«Ε;».

Αποφάσισα να επέμβω.

«Ρε, θα 'ρθειτε στο δωμάτιο να σας πω δυο πράγματα;».

Τώρα δεν απαντούσαν σε μένα.

«Είναι σοβαρό!».

«Μπάμπη!».

Ποιος με διέκοπτε πάλι;

«Μπάμπη», εμφανίστηκε η μάνα του στην πόρτα. «Πού έχεις βάλει τη λακ, χρυσό μου;».

Καλά, κοροϊδεύομαστε; Τι δουλειά έχει ο Μπάμπης με τη λακ; Και τέλος πάντων, θα 'ρθει να του πω ή θα αρχίσω να ωρύομαι;

«Τώρα μαμά, έρχομαι να σου δείξω πού είναι!».

«Ρε, Μπάμπη», συνέχισα να αγωνίζομαι...

«Όχι τώρα, αργότερα», έκανε φεύγοντας.

Ε, δεν άντεξα...

«Είδαμε την Κατερίνα σήμερα».

Του το πέταξα έτσι, ψυχρά. Χωρίς οίκτο. Δίχως έλεος.

Και τον χτύπησα κατευθείαν στην καρδιά. Κέντρο.

«Εκείνη μας έφερε από τη Μυτιλήνη», συνέχισα.

Είχε σταματήσει στην πόρτα σαν άγαλμα. Δεν είχε καν τη δύναμη να με κοιτάξει. Απλά άκουγε.

«Εδώ μένει. Κάνει το αγροτικό της. Απορώ κιόλας, τόσες μέρες πώς δε συναντηθήκατε».

«Μπάμπη, να πάρεις στη ρεσεψιόν και να τους πεις να μας φέρουν χαρτί υγείας!», φώναξε απ' έξω η μητέρα του.

Ε, βέβαια... Έτσι που γίναν όλα σκατά θα το χρειαστούμε. Μπάμπη, να φέρουν παραπάνω ρολά. Ένα δεν θα μας φτάσει.

Γύρισε και μας έκανε νόημα να πάμε στο δωμάτιό μου. Τον ακολουθήσαμε.

Στο δωμάτιο κοιμόταν ο Γιάννης. Ο Μπάμπης κάθισε στο κρεβάτι μου και περίμενε τη συνέχεια. Είχε κιτρινίσει για τα καλά. Ο Τάκης πάλι, παρακολουθούσε ψύχραιμα, αλλά με το στόμα ανοιχτό. Σαν χάνος.

«Λοιπόν», συνέχισα. «Τη βρήκαμε τυχαία στη Μυτιλήνη, μας έφερε στο Πλωμάρι και γκαντεμιά στην γκαντεμιά γνώρισε την Ελένη».

Αν αναρωτιέστε αν μπορεί κανείς να πάρει χειρότερο χρώμα από το κίτρινο, η απάντηση είναι ναι. Άσπρο. Κάτασπρο.

«Μένει εδώ με την κόρη της, έχει χωρίσει και...».

Τώρα αυτό το «και...» πώς το λένε; Ή μήπως δεν το λένε;

Γιατί να μην το λένε; Το λένε.

«και... σ' αγαπάει ακόμα. Μόλις της είπαμε ότι παντρεύεται παραλίγο να μας πετάξει στο γκρεμό».

Μερικές φορές αυτοθαυμάζομαι. Με το δίκιο μου, ε; Θέλει ...κότσια για να τα πεις όλα στον άλλον, την προηγούμενη μέρα από τον γάμο του. Ας είν' και κολλητός, ας είν' και αδερφός σου.

«Και μετά τη ρώτησα αν σ' αγαπάει ακόμα και μου είπε ναι».

Αυτό ήταν το τελειωτικό χτύπημα. Ο Bob άρχισε να τρέμει σαν τη φωνή του Bob Marley στο No Woman No Cry.

«Λίγο νερό ρε παιδιά», κατάφερε να πει.

Ο Τάκης πετάχτηκε για να εκπληρώσει τη διαταγή του, αλλά δεν κατάφερε και πολλά. Τα 'χε χάσει κι αυτός από τα νέα και το μόνο που έκανε ήταν να γυρνάει γύρω-γύρω απ' το τραπέζι και να κοιτάει στο πάτωμα, λες και το νερό θα το 'βρισκε εκεί.

Πήγα ως το ψυγειακι, πήρα το μπουκάλι και του 'δωσα να πιει.

«Καλά ρε μαλάκα, λίγο πιο μαλακά δε μπορούσες να του το πεις;», με επέπληξε ο Γιάννης που στο μεταξύ είχε ξυπνήσει και έριχνε νερό στο πρόσωπο του Μπάμπη.

Εγώ πάλι, αποφάσισα να ηρεμήσω τον Τάκη.

«Κάτσε κάτω ρε Τάκη! Τι γυρνάς σα σβούρα;».

«Πω, πω!», μου απάντησε. «Πω, πω!».

«Κάτσε ρε φίλε... Δε βοηθούν την κατάσταση τα πω πω. Κάτσε να δούμε τι θα κάνουμε...».

Μετά, γύρισα στο Μπάμπη, γονάτισα μπροστά του και τον κοίταξα στα μάτια.

«Τι γίνεται τώρα Bob;».

Το Πλωμάρι ήταν ωραίο μέρος. Χαλαρό. Βασικά, μου άρεσε γιατί δεν ήταν τουριστικό. Ήταν πιο ...γνήσιο. Στα πιο πολλά νησιά μας οι κάτοικοι ζουν για τους τουρίστες. Αλλοιώνονται. Εδώ οι ντόπιοι φαίνονταν να ζουν για τους εαυτούς τους. Κι οι τουρίστες να ενσωματώνονται στη ζωή των ντόπιων. Κι αυτό εγώ το γουστάρω πολύ.

Είχαμε αράξει σε μια πλατεία και πίναμε ούζα. Τι άλλο να πίναμε στο Πλωμάρι; Στο κέντρο της πλατείας ήταν ένας γέρικος πλάτανος. Κι από κάτω του εμείς. Προσπαθώντας να βρούμε μια λύση στα προβλήματά μας.

Πιάνω ένα άδειο πενηνταράκι (έτσι λεν εδώ το καραφάκι) και το δείχνω στο σερβιτόρο. Κι αυτός μου φέρνει ένα γεμάτο. Το κουνάω (γιατί έτσι είδα να κάνει ένας τύπος στη διπλανή παρέα), το ανοίγω και βάζω στα ποτήρια μας.

«Γιαννάκη, βάλε λίγο νερό αγόρι μου».

Ο Γιάννης πιάνει τη κανάτα με το νερό και γεμίζει τα ποτήρια. Αλλά δε μιλάει. Έχει πέσει πολύ. Από Γιάννης Τζαζ έχει γίνει Γιάννης Μπλουζ.

«Εύα», τους κάνω.

«Εύα, γεια μας», μου απαντάνε και τσουγκράμε τα ποτήρια μας.

Τώρα, αυτό το «Εύα» δεν ήξερα τι σήμαινε. Ούτε οι άλλοι ξέρανε γιατί μου απαντήσανε «Εύα, γεια μας». Το αντιγράψαμε, απλά. Από τους διπλανούς. Μάλλον κάτι σχετικό με το «Εβίβα» θα ‘ναι.

Ο Μπάμπης δεν ήταν μαζί μας. Τον είχα πάει μέχρι το σπίτι της Κατερίνας και τον άφησα εκεί. Να ιδωθούνε, να μιλήσουνε. Τώρα καθόμασταν οι τρεις μας και προσπαθούσαμε να βρούμε μιαν άκρη.

«Εγώ λέω να πάει στην Ελένη και να της μιλήσει», είπα.

«Δεν γίνεται», διαφώνησε ο κουμπάρος.

«Γιατί, φοβάσαι μη χάσεις το κουμπαρίκι;».

«Σκάσε», μου έκανε κοφτά.

Πήγα να του απαντήσω θυμωμένος, αλλά με έκοψε μια βαριά ανδρική φωνή.

«Τι γίνεται Τάκη;».

Η φωνή ερχόταν από ένα μεγαλόσωμο άντρα, γύρω στα πενήντα, που χαμογελούσε στον Τάκη.

«Γεια σας κύριε Στέλιο».

Δίπλα στον άντρα βρισκόταν ένα νεότερο, αλλά εξίσου εύσωμο, αντίγραφο του. Το αντίγραφο ήταν κάπου στα εικοσιπέντε και – όπως και το πρωτότυπο – μου θύμιζε κάποιον που αδυνατούσα να προσδιορίσω. Έσπαγα το κεφάλι μου να βρω ποιον. Αλλά ο Παναγιώτης μας, ως καλός φίλος, φρόντισε να με απαλλάξει από το κεφαλοσπάσιμο και να με δια φωτίσει. Τόσο εμένα, όσο και το Γιαννάκη. Μας σύστησε τον πατέρα και τον αδερφό της Ελένης! Ε ρε, ξύλο που έχουμε να φάμε...

«Θα καθίσετε;», τους έκανα ευγενικά. Ίσως αν μας συμπαθήσουν να μας δείρουν λιγότερο.

«Όχι, ευχαριστούμε», έκανε ο μπαμπάς. «Έχουμε δουλειές. Έχει πολύ τρέξιμο ο γάμος...».

Άντε τώρα, να του πεις αυτουνού ότι δεν παντρεύεσαι την κόρη του.

«Έχεις δίκιο, δε γίνεται», συμφώνησα με τον Τάκη, μόλις φύγανε.

«Καταστροφή!», συμφώνησε και ο Γιάννης.

Η ώρα είχε πάει δυο παρά τέταρτο, εμείς είχαμε κάνει τρία τα πενήνταράκια κι ο Μπάμπης ακόμα δεν είχε φανεί.

«Γιατί αργεί τόσο;».

«Λες να κλέφτηκε και να μας παράτησε εμάς εδώ να βγάλουμε τα κάστανα απ' τη φωτιά;».

«Α, όχι... δε θέλω τέτοια...».

«Τι φωνάζετε ρε άχρηστοι; Που νομίζετε ότι είσαστε;».

Γυρίσαμε και είδαμε ένα θυμωμένο Μπάμπη να προσπαθεί να το παίξει χαλαρός για να μη δώσει περισσότερο στόχο απ' όσο καταφέραμε να δώσουμε εμείς.

«Είστε απαράδεκτοι», έκανε χαμηλόφωνα καθώς κάθισε.

Μετά γύρισε προς τον σερβιτόρο.

«Μου φέρνεις ένα καθαρό;», του είπε.

Καθαρό;

«Γιατί, υπάρχει περίπτωση να σου φέρει βρώμικο;», εξέφρασα την απορία μου.

«Ποτήρι για το ούζο και πιρούνι. Έτσι το ζητάνε», μου εξήγησε.

Α, ρε Plomariland, τι έχεις να μου μάθεις!

Ο τύπος έφερε το ...καθαρό κι ο Μπάμπης έβαλε να πιει.

«Γεια μας», λέει και σηκώνει το ποτήρι του.

«Εύα», τον διορθώνουμε κι οι τρεις.

«Τόσες φορές έχεις έρθει εδώ, ακόμα να τα μάθεις;», του πουλάει μούρη ο Γιάννης.

Ο Μπάμπης βάζει τα γέλια και επαναλαμβάνει την κίνηση.

«Εύα!».

«Εύα, γεια μας», απαντάμε και τσουγκράμε.

Πίνουμε και μπαίνουμε στο θέμα.

«Τι είπατε;».

Με κοιτάει, ρίχνει μια ματιά τριγύρω και μετά μου απαντάει με χαμηλωμένη τη φωνή.

«Είναι πιο όμορφη από ποτέ, δεν είναι;».

Είχε δίκιο.

«Είναι».

«Κι η Νικολέτα. Τι γλυκό μωρό...».

Α, για τη Νικολέτα δεν ήξερα, αλλά αν είχε πάρει από την Κατερίνα...

«Στο θέμα μας», μας επανέφερε ο Τάκης.

«Τι να σας πω; Την αγαπάω. Και μ' αγαπάει. Αυτά».

Αυτά. Βράστα Χαράλαμπε!

«Και τι κάνουμε τώρα Μπάμπη μου;», απόρησε ο Γιάννης μας.

«Έλα, ντε!»

Συγγνώμη, είναι αυτή απάντηση;

«Η Κατερίνα τι σου είπε;».

«Δε μου είπε».

«Εννοώ, αν έφευγες...».

«...θα ερχότανε μαζί μου».

Όχι, ρε παιδιά. Όχι και δεν το αντέχω το ξύλο...

«Ναι, αλλά δε θα το κάνετε, ε;», μπήκα στη συζήτηση.

«Λίγο δύσκολο», με καθησύχασε. «Μια μέρα πριν από το γάμο...

Είναι και νησί και δεν έχεις από πού να φύγεις... Πιάνουν το λιμάνι και το αεροδρόμιο και σε εγκλωβίζουν...»

Άρχισα να νοιώθω σαν ποντικός στη φάκα.

Δε γινόταν όμως, κάποια λύση θα υπήρχε... Αρκεί να τη βρίσκαμε.

Ίσως αν μπλοκάραμε το ελατήριο... θα παίρναμε το τυρί και θα φεύγαμε... και το πορτάκι θα έμενε ανοιχτό...

Ναι, αυτό ήταν!

«Το βρήκα!», φώναξα.

Μου κάνανε νόημα να χαμηλώσω τη φωνή μου και υπάκουσα.

«Εσύ δεν μπορείς να κλεφτείς. Αν όμως κλεφτεί η Ελένη;».

Με κοιτάζανε ξενερωμένοι.

«Με ποιον, ρε;».

Αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Ποιος θα πήγαινε να μπλοκάρει το ελατήριο;

«Εσύ!», μου 'κανε γεμάτος χαρά ο Μπάμπης.

«Τι εγώ;», έκανα γεμάτος άγχος, στρες και ανασφάλεια εγώ.

«Εσύ θα την κλέψεις. Πάντα σε γλυκοκοίταζε η Ελένη!».

Δεν υπήρχε περίπτωση να μιλάει σοβαρά.

«Τι λες, ρε; Είσαι με τα καλά σου;».

«Εσύ θα πας να την κλέψεις. Απόψε! Θα φύγετε μαζί και σε κάνα μήνα τη χωρίζεις».

Υπήρχε. Και μιλούσε. Ή έτσι νόμιζε.

Προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου και ταυτόχρονα να τον προσγειώσω στην πραγματικότητα.

«Μπάμπη μου, αγόρι μου, σύνελθε!», του είπα.

Κοίτα εδώ κατάσταση... Ο κολλητός μου μού ζητούσε να του κλέψω τη γυναίκα!

«Τι θα πάω να της πω; Ξαφνικά σ' αγάπησα και ήρθα να σε κλέψω; Θα μας πάρουν με τις ντομάτες».

«Ναι, ρε Μπάμπη, δε γίνεται», συμφώνησε – επιτέλους – μαζί μου ο Γιάννης.

«Άσ' το Μπάμπη, μην πίνεις άλλο», προχώρησε σε δραστικά μέτρα, παίρνοντάς του το ποτήρι, ο Τάκης.

Αφήσαμε τον Τάκη και τον Μπάμπη στο ξενοδοχείο και πήγαμε με το Γιάννη να βρούμε την Ιωάννα και τη Χριστίνα σε μια ταβέρνα στο Αμμουδέλι. Η ταβέρνα ήταν σε μια ταράτσα πάνω από την παραλία και μπροστά της απλωνόταν το Αιγαίο, καταγάλανο και ήρεμο. Απέναντι, φαινόταν αχνά τα παράλια της Τουρκίας και πιο κει η Χίος και τα Ψαρά.

Όταν φτάσαμε τα κορίτσια είχαν ήδη φάει και το 'χαν ρίξει στο παγωτό.

«Τι τρώμε; Παγωτάκι;», ρώτησα την Ιωάννα.

«Θες;», μου πρόσφερε μια κουταλιά.

Γιατί να μη θέλω; Μου 'φερε το κουτάλι στα χείλια και καταβρόχθισα το περιεχόμενό του. Πώς θα γινόταν να καταβροχθίσω και την Ιωάννα;

«Καλό;», με ρώτησε.

«Γαμάτο!», της απάντησα. Όντως, πολύ καλό.

«Είναι ντόπιο», με πληροφόρησε. «Από ένα ζαχαροπλαστείο στην αγορά».

Μμμ... καλό το παγωτάκι, αλλά να πιούμε και κάτι...

«Γκαρσόν!», φώναξα.

Αλήθεια, άμα το καλοσκεφτείς, δεν είναι λίγο μαλακία να τον φωνάζεις τον άλλο έτσι; Λες και είσαι κυράτσα του πενήντα που θέλει να επιδείξει τη δήθεν μόρφωσή της αρνούμενη να μιλήσει στα ελληνικά του λαουτζίκου, επιλέγοντας τα πιο σικ γαλλικά.

«Ένα πενηνταράκι και τέσσερα καθαρά», συμπλήρωσα.

«Αμέσως».

Μαθαίνω γρήγορα, ε;

Στο τρίτο ποτηράκι τα κορίτσια είχαν αρχίσει να ζαλίζονται. Είχαν πιει και κρασί πιο πριν, αλλά...

Στο τέταρτο είχαν μεθύσει.

Στο πέμπτο η Ιωάννα μού είπε «Σ' αγαπώ!».

«Κι εγώ εσένα», έκανε η Χριστίνα στο Γιάννη.

«Ε;», έκανε ο Γιάννης στη Χριστίνα. Πάντα μες στην ευφράδεια αυτό το παιδί.

Τι μας αγαπάτε ρε κορίτσια; Πότε προλάβετε και μας αγαπήσατε;

«Μ' αγαπάς ή σ' αρέσω;», πήγα να τη διορθώσω.

«Μμμ...», το σκεφτότανε. Ναζιάρικα. Πόσο μ' αρέσει το νάζι στη γυναίκα! Αλλά να μη σου το κάνει η άλλη συνέχεια. Εκεί που πρέπει. Όταν πρέπει.

«...μ' αρέσεις», κατέληξε.

Α, μπράβο!

«Κι εγώ... Μ' αρέσεις», συνέχισε τις αντιγραφές η Χριστίνα.

«Α!», συνέχισε την πολυλογία ο John.

«Κι εμένα μ' αρέσεις», της είπα.

«Κι εγώ... Κι εμένα μ' αρέσεις», επανέλαβε ο Γιάννης. Στη Χριστίνα. Πώς ταιριάζανε όμως τα σκασμένα, ε;

Πήγε να με φιλήσει. Πήγα να τη φιλήσω. Αλλά δεν πρόλαβα.

Καθώς έφερνε το πρόσωπό της προς το δικό μου άφησε ένα επιφώνημα έκπληξης και γύρισε στη φίλη της.

«Χριστίνα, κοίτα!», της έδειξε έναν τύπο σε ένα τραπέζι λίγο πιο πέρα. «Αυτός δεν είναι...».

Η Χριστίνα κοίταξε, σκέφτηκε λίγο και μετά απεφάνθη.

«Ωχ, ναι!».

«Τι είναι αυτός;», ρώτησα.

«Πώς;», έκανε σαν μόλις να συνειδητοποιήσει ότι ήμασταν κι εμείς εκεί. «Α, κανείς...».

«Τι κανείς μωρό μου; Εσείς πάθατε πλάκα μόλις τον είδατε».

«Ε, να...», τελικά δε χρειάστηκε πολλή προσπάθεια για να μιλήσει. Ας είναι καλά το ποτό. «Αυτός είν' ο πρώην της Ελένης. Χώρισαν επεισοδιακότα!».

Για λέγε, για λέγε...

«Επεισοδιακότα;».

«Ναι...».

Ωρες-ώρες ευχαριστώ το Θεό που οι γυναίκες είναι τόσο κουτσομπόλες.

«...τα 'χανε δυο χρόνια. Μπορεί να πηγαίνανε για γάμο. Κάπου το φθινόπωρο όμως, μαθαίνει η Ελένη ότι τον είδαν με μια άλλη από το χωριό του, το Μεγαλοχώρι, δέκα χιλιόμετρα από δω».

Τώρα, εγώ γιατί αισθανόμουν τόσο χαρούμενος; Και του Γιάννη, γιατί γελάγανε και τα μουστάκια του (που δεν είχε);

«Η Ελένη τότε ήταν στην Αθήνα», συνέχισε την ιστορία η Χριστίνα. «Επιστρέφει που λέτε, στο Πλωμάρι και ...ποιος την είδε και δεν τη φοβήθηκε! Τον έκανε ρεζίλι, λέει, μες στην αγορά».

«Και μετά έφυγε πίσω στην Αθήνα», πήρε τη σκυτάλη πάλι η Ιωάννα. «Επειτα από μια βδομάδα πήγε και ο Μιχάλης – έτσι τον λένε – στην Αθήνα για να τη βρει, να μιλήσουνε, αλλά η Ελένη δεν του άνοιξε...».

«Μέσα ήτανε ο Μπάμπης», πετάχτηκε το Χριστινάκι.

Κορίτσια, θυμίστε μου να σας εμπιστευτώ κάνα μυστικό μου.

«Και μετά, δεν ξανάγινε τίποτα με το Μιχάλη;», αποφάσισε να τις ενθαρρύνει ο Γιαννάκης.

«Όχι», ενθαρρύνθηκε η Ιωάννα. «Η Ελένη, όπως καταλαβαίνετε, τα είχε φτιάξει με το Μπάμπη, αλλά εκτός αυτού ένοιωθε πολύ προδομένη από το Μιχάλη κι έτσι ενώ αυτός προσπαθούσε, αυτή τον απέφευγε».

Μη μας τα χαλάτε τώρα...

«Δηλαδή η Ελένη, δε νιώθει τίποτα πια για το Μιχάλη;».

Τα κορίτσια διστάσανε, αλλά τελικά η Χριστίνα το αποφάσισε.

«Ε, όχι και τίποτα. Δηλαδή, πού και πού τον θυμάται... Δυο χρόνια είναι αυτά βλέπεις...».

«Αλλά, μην ανησυχείτε για το φίλο σας», την έκοψε η Ιωάννα. «Τον αγαπάει και θα τον παντρευτεί».

Γι' αυτό ακριβώς ανησυχούμε Ιωάννα μου. Γι' αυτό ακριβώς.

Είναι στιγμές που μια σου πράξη μπορεί να καθορίσει ολόκληρη τη ζωή σου. Μια και μόνη λέξη, μια και μόνη κίνηση. Οι πιο πολλοί τις φοβούνται αυτές τις στιγμές. Λογικό είναι. Εγώ πάλι, όχι. Δεν ξέρω γιατί, αλλά λέω ότι ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει. Απλά προσπαθώ για το καλύτερο κι ό,τι έρθει.

Τι γίνεται όμως όταν η στάση σου και οι πράξεις σου θα καθορίσουν όχι τη δική σου ζωή, αλλά των άλλων; Κατά πόσο μπορείς να παίζεις το ρόλο του Θεού;

Η ευκαιρία για τη λύση όλου του προβλήματος ήταν μπροστά μας. Είχαμε βρει το ποντικάκι που θα πήγαινε να μπλοκάρει το ελατήριο. Είχαμε βρει τον Ήρωά μας. Το πρόβλημα όμως ήταν να τον πείσουμε να μπει στη μάχη.

Έκανα ένα ερωτηματικό νεύμα στο Γιάννη κι εκείνος, μετά από λίγη σκέψη, μου απάντησε θετικά.

Ο Κύβος Ερρίφθη!

«Κορίτσια, προς τα πού είναι η τουαλέτα;», τις ρώτησα.

«Μέσα και δεξιά», μου απαντήσανε.

Σηκώθηκα και έκανα πως πήγαινα προς την τουαλέτα. Στα μέσα της διαδρομής όμως άλλαξα πορεία και κατευθύνθηκα προς το Μιχάλη.

«Είσαι ο Μιχάλης;», του είπα μόλις έφτασα πάνω από το τραπέζι του.

«Ναι», μου απάντησε ψυχρά. Δεν ήταν και στις καλύτερές του. Φαινόταν.

«Μπορούμε να μιλήσουμε λίγο;».

«Κάτσε», μου είπε και μου έδωσε μια καρέκλα.

«Κάπου πιο ήσυχα», την απέρριψα.

«Γιατί;», με δυσκόλεψε.

«Είμαι φίλος τής Ελένης», του 'κανα.

«Το κατάλαβα», μου είπε δείχνοντας την παρέα μου.

«Ωραία, μπορούμε να πάμε λίγο παραπέρα;», άρχισα να χάνω την υπομονή μου.

«Άντε, να πάμε».

Ήπια μια γουλιά από τη μύρτα του – καλά, εγώ γιατί νόμιζα ότι όλοι εδώ πίνουν μόνο ούζο; – και σηκώθηκε. Μου ‘κανε νόημα να τον ακολουθήσω. Προχωρήσαμε λίγο και μετά κατεβήκαμε κάτι σκαλοπάτια προς την παραλία. Αράξαμε σ’ ένα παγκάκι.

«Είσαι σίγουρος ότι δε μας ακούν;», τον ρώτησα ανήσυχος, βλέποντας τριγύρω μου σπίτια.

«Εντάξει, όλοι δικοί μας είναι», έκανε ήρεμα. «Σ’ ακούω».

Δυσκολευόμουν. Πώς να τ’ αραδιάσεις σ’ έναν άγνωστο όλα αυτά;

«Αυτά που θα σου πω θα σου ακουστούν λίγο περίεργα, αλλά...».

Πήρα φόρα και άρχισα...

«Την Ελένη την αγαπάς;».

«Άσε μας ρε φίλε», μου είπε και σηκώθηκε να φύγει. «Με τον πόνο μας παίζεις;».

Τον άρπαξα από το μπράτσο και τον σταμάτησα.

«Μη φεύγεις. Κάτσε να σου πω πρώτα».

Με κοίταξε σκεπτικός. Τελικά αποφάσισε να ξανακαθίσει.

«Λέγε», έκανε επιτακτικά.

«Πώς να σου πω, αν δε βοηθάς κι εσύ λίγο; Θέλω να πω... Αν σ’ αγαπούσε κι εκείνη θα την έκλεβες;».

Του ‘ρθε νταμπλάς. Μάλλον τα λέω λίγο απότομα, ε; Δε φταίω όμως εγώ... Είναι αυτή η ριμάδα η πίεση του χρόνου...

«Αν μ’ αγαπάει ή μ’ αγαπάει;», ζήτησε διευκρίνιση.

Τώρα τι να του πω; Λες και ήξερα;

«Σ’ αγαπάει».

Ο πνιγμένος απ’ τα μαλλιά πιάνεται...

Σηκώθηκε και πήγε μέχρι το μαγαζάκι που ήταν δίπλα μας. Πήρε δυο μπύρες και ένα μεγάλο μπουκάλι νερό. Το νερό το άδειασε στο κεφάλι του για να συνέλθει. Έγινε λούτσα. Αλλά δε φαινόταν να τον πολυνοιάζει.

Μου ‘δωσε τη μια μπύρα και άνοιξε τη δικιά του. Τσουγκρίσαμε.

«Γεια μας», είπε.

«Εύα».

Με κοίταξε ερευνητικά για λίγο και μετά μου μίλησε.

«Σ’ ακούω. Τι κάνουμε;».

Αυτά είναι! Έτσι σε θέλω Μιχαλάκη!

«Λοιπόν κοίτα...», μπήκα αμέσως στο ψητό. «Η Ελένη δεν ξέρει τίποτα για όλα αυτά... ξέρουμε όμως ότι σ’ αγαπάει ακόμη. Βέβαια δεν τολμάει να ματαιώσει το γάμο... δεν γνωρίζει βλέπεις αν τη θέλεις κι εσύ...».

Τι έλεγα; Τι ασυναρτησίες ήταν αυτές;

«Αν όμως τη διεκδικήσεις...».

«Κι αν δε δεχτεί;».

Αν δε δεχτεί, ίλος roulos para mashalos!

«Θα δεχτεί, είμαι σίγουρος».

«Και πώς θα γίνει;».

«Ε;».

«Πώς θα γίνει η όλη φάση; Πρέπει να της μιλήσω πρώτα...».

Ναι, είν’ κι αυτό.

«Τι ώρα είναι; Πέντε. Λοιπόν, με κάποιον τρόπο σε μία ώρα θα την στείλω στην αγορά. Μόνη της. Εσύ να είσαι κάπου εκεί στο γεφυράκι και να περιμένεις. Τα υπόλοιπα είναι δική σου δουλειά. Αν όλα πάνε καλά, κανονίζουμε μετά για το κλέψιμο. Αλλά προς Θεού, μην της πεις τίποτα για μένα. Όλα ήταν δική σου ιδέα, Ο.Κ.;».

«Ο.Κ.».

«Α, και κάτι άλλο... Να την κλέψεις είπαμε, ε; Μη σου πει, θα πάω να μιλήσω στο γαμπρό και τέτοια...».

«Γιατί;».

Γιατί έτσι! Γιατί ο γαμπρός είναι άχρηστος και αισχρός ηθοποιός και θα μας πάρει η Ελένη πρέφα.

«Γιατί μπορεί να την αρχίσει αυτός στην πάρλα και στις κλάψες και να νοιώσει εκείνη ενοχές και να καταστραφούν όλα».

«Έχεις δίκιο».

Το ξέρω.

«Άντε, καλή επιτυχία!».

Προσοχή στο ελατήριο!

Όταν γύρισα πίσω στην ταβέρνα είπα ότι είχα δει έναν γνωστό μου από το στρατό κι ότι πήγα να του μιλήσω. Προφασίστηκε ότι δεν είχα μπαταρία στο κινητό μου και ζήτησα εκείνο της Ιωάννας για να στείλω ένα μήνυμα στον αδερφό μου στην Αθήνα. Η Ιωάννα φυσικά μου το έδωσε, αλλά το μήνυμα δε θα το ‘στελνα στον αδερφό μου. Θα πήγαινε στην Ελένη. Της έγραφα, ως Ιωάννα, ότι θα την περίμενα στις έξι και δέκα στην πλατεία, για να με βοηθήσει να ψωνίσω κάτι.

Μετά πήγα σ’ ένα καρτοτηλέφωνο και τηλεφώνησα στον Μπάμπη.

«Σου ‘χω νέα, αλλά δε λέγονται από το τηλέφωνο».

«Τι νέα;», έκανε ανυπόμονα ο Μπάμπης.

«Δεν μπορώ να σου πω. Απλά, έχουμε εξελίξεις. Θετικές».

«Λέγε, ρε!».

«Μη με πρήζεις. Για άλλο σε πήρα...».

«Τι;».

«Θα πάρεις τηλέφωνο την Ελένη και θα της σπάσεις τα νεύρα».

«Πώς;».

Τι πώς; Τόσο δύσκολο είναι να σπάσεις τα νεύρα σε μια γυναίκα; Εγώ το καταφέρνω με την πρώτη κι αυτός με ρωτάει πώς;

«Θα βρεις έναν τρόπο. Αλλά να την πάρεις τώρα. Μην αργήσεις».

Πάντα μ' άρεσε να μπλέκομαι σε ραδιουργίες και συνωμοσίες. Ήταν η καλύτερή μου.

Γύρισα στην ταβέρνα, όπου τα παιδιά το 'χαν ρίξει στα ανέκδοτα.

«Ξέρεις ποιο είναι το αντίθετο του πείθω;», με ρώτησε γελώντας η Χριστίνα.

«Ποιο;».

«Το μπροθά!», έκανε και λυθήκανε και οι τρεις στα χαχανητά.

Τώρα, να της πω κι εγώ το αντίθετο του βαριόμουνα;

«Πάμε;», είπα να παίζω το ρόλο του party spoiler.

«Από τώρα;», έκανε η Ιωάννα.

Τα κορίτσια είχανε πει πολύ. Κι εμείς βέβαια, αλλά όσο να 'ναι εμείς αντέχαμε λίγο περισσότερο. Αυτές δεν καταλαβαίνανε τι τους γινόταν.

«Καλά, εσύ δεν είπες ότι έχεις να βρεις την Ελένη στις έξι και δέκα;», προσπάθησα να φρεσκάρω τη μνήμη της.

«Εγώ; Πότε;», είχε μπαγιατέψει για τα καλά. «Είπα εγώ κάτι τέτοιο, Χριστίνα;».

«Δε θυμάμαι», έκανε η φίλη της.

«Ναι μωρέ», επέμεινα εγώ. «Ορίστε, το θυμάται και ο Γιάννης...».

«Ε;».

Τι «ε;» ρε βλάκα; Πες ότι το θυμάσαι!

«Είπες κιόλας ότι της το 'στειλες σε μήνυμα», συνέχισα απτόητος.

«Εγώ;», έκανε παραξενευμένη.

«Ναι, ναι!», πήρε μπρος ο Γιαννάκης. «Το θυμάμαι κι εγώ».

Αφού πείσαμε την Ιωάννα ότι είχε ραντεβού με την Ελένη, σηκωθήκαμε να φύγουμε.

«Θες να έρθεις μαζί μας;», με ρώτησε.

«Έχω μια δουλίτσα, αλλά θα ‘ρθω μετά», της είπα. «Πάρτε τον Γιάννη».

«Τον Γιάννη τι να τον κάνω;», έκανε μουρτζούφλικα και με φίλησε πεταχτά στο στόμα. «Εγώ, εσένα θέλω».

Α, ρε Μπάμπη, τι χάνω για χάρη σου...

Τελικά τους άφησα και πήγα στο γεφυράκι. Κρύφτηκα σε μια γωνιά και περίμενα να δω τι θα γίνει.

Ο Μιχάλης δεν άργησε να ‘ρθει. Άραξε και περίμενε τη λεγάμενη.

Έξι και πέντε, η Ελένη περνούσε το γεφύρι. Θυμωμένη. Μπράβο Bob!

«Ελένη», της φώναξε.

Η Ελένη γύρισε και τον είδε. Ταράχτηκε. Ήταν ολοφάνερο. Ο Μιχάλης την έπιασε από το χέρι και την τράβηξε ήρεμα σε ένα πιο απόμερο σημείο.

Γαμώτο, δεν έβλεπα τίποτα. Πού την πας ρε Μιχάλη;

Καθόμουνα στην κρυψώνα και περίμενα να επιστρέψουν. Δεν το διακινδύνευα να βγω. Υπήρχε φόβος να χαλάσουν όλα. Αλλά δεν επιστρέφανε.

Μετά από δέκα λεπτά στην ίδια θέση, είχε αρχίσει να μουδιάζει το πόδι μου. Προσπάθησα να το σηκώσω για να αλλάξω θέση, αλλά δεν τα κατάφερα. Το ‘πιασα με τα χέρια μου, του άλλαξα θέση και μετά του ‘κανα μαλάξεις μπας και κατέβει καθόλου αίμα.

Από τη μεριά που είχαν χαθεί ο Μιχάλης κι η Ελένη ακούστηκαν φωνές. Καυγάζ.

Όχι, ρε... Χάλασε η δουλειά...

Γιατί ρε Μιχάλη; Γιατί αγόρι μου; Λες να την κάνω για Αθήνα από σήμερα, για να γλιτώσω το ξύλο;

Μετά οι φωνές σταμάτησαν. Ξανά σιωπή. Τι έγινε; Μαχαιρωθήκανε;

Η ώρα είχε πάει έξι και μισή και εδώ και κάνα δεκάλεπτο δεν είχε ακουστεί τίποτα. Λες να φύγανε και να μην τους είδα;

Θα περίμενα για άλλα πέντε λεπτά. Αν δε βγαίνανε θα πήγαινα να δω.

Στα τρία λεπτά είδα την Ελένη να φεύγει. Κοίταξε το ρολόι της και άρχισε να τρέχει. Μετά από λίγο βγήκε και ο Michael.

Πήγα προς το μέρος του.

«Τι θες εσύ εδώ;», έκανε έκπληκτος.

«Λέγε παιδί μου τι έγινε και άσε τις ερωτήσεις», απάντησα ανυπόμονα.

«Εντάξει, συμφώνησε», μου είπε περιχαρής ο Μιχαλάκης.

Συμφώνησε; Ζήτω! Πω, πω, χαρά που θα κάνει ο Μπάμπης... Αν και εδώ που τα λέμε, εγώ στη θέση του θα σπαζόμουνα. Ανεξάρτητα του αποτελέσματος, πώς φεύγεις κυρία μου και παρατάς έτσι έναν Μπάμπη; Ποια νομίζεις ότι είσαι;

«Και...;», περίμενα να μάθω λεπτομέρειες.

«Στις δύο θα την περιμένω έξω από το σπίτι της».

«Τι; Μόνος σου;».

«Ε, τι; Με παρέα;».

Τι μόνος σου ρε χαϊβάνι, να κάνεις καμιά ανοησία και να σε πάρουνε γραμμή! Έτσι εύκολα νομίζεις ότι κλέβεις μια γυναίκα;

«Αποκλείεται! Θα 'ρθουμε κι εμείς».

Να σιγουρευτούμε. Μισές δουλειές θα κάνουμε;

«Ποιοι εσείς;».

Οι φίλοι της. Να βοηθήσουμε.

«Σε τι;».

«Στα πάντα! Στις τσίλιες, στην σκάλα, στο αυτοκίνητο...».

«Μα, δε χρειάζονται όλα αυτά», έκανε άνετος ο Mike. «Απλά θα την περιμένω με το αυτοκίνητο, θα ‘ρθει και θα φύγουμε...».

«Ναι, ε; Σοβαρά; Και τι θα πει στον κυρ-Στέλιο άμα τη δει να ξεπορτίζει στις δύο η ώρα με μια βαλίτσα στο χέρι; Ότι βγάζει τη μπουγάδα της μια βόλτα, να δει τ’ αστέρια;».

«Αυτό δεν το σκέφτηκα».

Πώς να το σκεφτείς; Με τι;

«Γι’ αυτό είναι οι φίλοι. Για να σκέφτονται και να βοηθούν στις δύσκολες στιγμές».

Αι, στο καλό... θα με πάρουν τα ζουμιά...

«Λοιπόν, λέγε...», του κάνω. «Έχεις κανέναν δικό σου να βοηθήσει;».

«Αφού θα ‘ρθετε εσείς!».

«Ναι, αλλά εμάς η Ελένη δεν πρέπει να μας δει. Ούτε να της το πεις ότι βοηθήσαμε. Ποτέ! Ακούς;».

«Εντάξει».

«Έτσι μπράβο». Θέλουμε τουλάχιστον έναν για το αυτοκίνητο που θα σας πάρει και άλλον ένα για να κρατάει τη σκάλα. Και δύο αυτοκίνητα. Το ένα που θα φύγετε και το άλλο που θα μεταφέρουμε τη σκάλα».

«Τα ‘χουμε όλα. Το αυτοκίνητο θα το οδηγάει ο αδερφός μου και στη σκάλα θα είναι ένας φίλος μου. Και τα αυτοκίνητα, υπάρχουν».

«Φίνα!».

Ο κανονικός κόσμος, την προηγούμενη του γάμου του, το ρίχνει έξω. Κάνει ένα Bachelor's Party ή κάτι τέτοιο.

Εμάς πάλι στη παρέα μας, μας αρέσει να πρωτοτυπούμε. Ο Μπάμπης μας την προηγούμενη του γάμου του κλέβει τη γυναίκα του. Για λογαριασμό άλλου.

Στις δύο παρά δέκα φτάσαμε στην κεντρική πλατεία. Ήμασταν κι οι τέσσερις. Ο Μιχάλης ήταν μόνο με τον αδερφό του.

«Ο αδερφός μου», μας τον σύστησε.

«Ο άλλος; Πού είναι ο άλλος;», ρώτησα ανήσυχα.

«Δεν κατάφερε να 'ρθει».

Και ποιος θα κρατάει τη σκάλα;

«Δεν μπόρεσες να βρεις άλλον;».

«Τέτοια ώρα...».

...τέτοια λόγια.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο», έκανε ο Μπάμπης. «Πάμε».

Ο Τάκης και ο Γιάννης μπήκαν με τα δύο αδέλφια στο αυτοκίνητο που θα 'παιρνε την Ελένη. Εγώ με το Μπάμπη φύγαμε μ' ένα αγροτικό φορτηγάκι, απ' αυτά με την ανοιχτή καρότσα, όπου είχαμε βάλει τη σκάλα.

Οδηγούσε ο Μπάμπης.

«Γι' αυτόν ετοιμάζεται να με παρατήσει;», έκανε χλευαστικά.

«Γι' αυτόν».

«Σιγά τα μούτρα».

Το φορτηγάκι το παρκάραμε σε μια γωνία καμιά πενηνταριά μέτρα από το σπίτι της Ελένης. Ο Μπάμπης θα έμενε μέσα και θα περίμενε να τελειώσουμε για να μας πάρει να φύγουμε.

Ήρθε ο Μιχάλης και μας βοήθησε να πάρουμε τη σκάλα. Ο αδερφός του περίμενε λίγο πιο πέρα στο αυτοκίνητο με αναμμένη τη μηχανή. Οι άλλοι δύο είχαν ακροβολιστεί φυλώνοντας τσίλιες. Τον βοήθησα να βάλει τη σκάλα και πήγα να κρυφτώ για να μη με δει η Ελένη.

Μόλις τελείωναν όλα θα έπαιρνα τη σκάλα και θα πηγαίναμε με τους άλλους δυο στον Μπάμπη. Η Ελένη και ο Μιχάλης θα φεύγανε τα ξημερώματα με το αεροπλάνο για την Αθήνα. Αν βέβαια έβρισκαν εισιτήριο. Αν όχι, θα παίρνανε το πλοίο των εννέα για Θεσσαλονίκη.

Καθώς απομακρυνόμουν από το πεδίο βολής άκουσα ένα «Γύρνα πίσω».

Ήταν ο Μιχάλης. Και το φώναζε σ' εμένα καθώς κατέβαινε τη σκάλα.

Τι έγινε πάλι;

«Λάθος παράθυρο», μου εξήγησε.

Ε, δε γίνεται! Δεν μπορώ να δουλέψω έτσι! Πώς περιμένετε ένα αριστούργημα όταν μου δίνετε ερασιτέχνες;

Βάλαμε τη σκάλα στο διπλανό παράθυρο.

«Είναι σίγουρα αυτό;», τον ρώτησα.

«Μάλλον», μου απάντησε.

Τι να πω; Άντε κι ο Πανάγαθος βοηθός.

Πήγα πάλι να κρυφτώ.

Η μεγάλη δυσκολία στο όλο θέμα, ήταν ότι το σπίτι της Ελένης περιστοιχιζόταν από άλλα σπίτια και ας έκανε ο καλός Θεούλης να κοιμούνται όλοι και να μην ξυπνήσουν και να μη δουν τι γίνεται... γιατί χαθήκαμε.

Κι ενώ ο Μιχάλης, ως άλλος Πάρις, ήταν έτοιμος να χτυπήσει το παράθυρο της Ωραίας Ελένης, ένας δυνατός βήχας ακούστηκε από την άλλη μεριά του δρόμου. Ήταν το σύνθημα του Τάκη ότι κάτι γινόταν.

Μέσα σε τρία δευτερόλεπτα ο Μιχαλάκης είχε κατέβει τη σκάλα και είχε προλάβει να κρυφτεί. Σβέλτος, δεν μπορώ να πω. Αλλά και ηλίθιος. Γιατί δεν αφήνεις τη σκάλα ρε φίλε στο παράθυρο της κοπέλας!

Ένα αυτοκίνητο ερχόταν προς το μέρος μας. Αποφάσισα να δράσω.

«Τη σκάλα», του φώναξα και πετάχτηκα στο δρόμο κάνοντας ότι παραπατούσα από το ποτό. Εδώ που τα λέμε, δε δυσκολεύτηκα και πολύ. Τόσο που είχαμε πει...

Το αυτοκίνητο είχε φτάσει σχεδόν μπροστά μου, αλλά ήταν σε τέτοιο σημείο που δε φαινόταν τι συνέβαινε κάτω από το παράθυρο της Ελένης.

Τρεκλίζοντας πήγα και σταμάτησα μπροστά στο αμάξι. Ωραία. Και τώρα, τι κάνουν; Θα έχει προλάβει ο άλλος να κατεβάσει τη σκάλα; Χρειαζόμασταν και άλλη καθυστέρηση.

Με χαρακτηριστική άνεση, γύρισα και στρογγυλοκάθισα πάνω στο καπό του αυτοκινήτου. Και μετά, με μια θεαματική κίνηση, ξάπλωσα. Και προσπαθούσα να φανταστώ τη φάτσα του οδηγού.

Αλλά δεν πρόλαβα. Γιατί άνοιξε η πόρτα και τον είδα. Και δεν ήταν άλλος απ' τον κυρ-Στέλιο. Πλησίαζε προς το μέρος μου απειλητικά. Μέχρι που κατάλαβε ποιος ήμουν.

«Βρε, εσύ δεν είσαι φίλος του Μπάμπη;».

Είμαι; Ξέρω 'γω;

Δεν του απάντησα. Σηκώθηκα από το καπό, του χαμογέλασα και συνέχισα το δρόμο μου.

«Καληνύχτα σας», έκανα όλο ευγένεια.

Ο κυρ-Στέλιος μπήκε στο αυτοκίνητό του και το πάρκαρα στα πέντε μέτρα. Μετά βγήκε απ' το αυτοκίνητο και μπήκε στο σπίτι του.

Εγώ άλλαξα κατεύθυνση και επέστρεψα στην κρυψώνα μου.

Η επιχείρηση καθυστερούσε υπερβολικά. Αλλά δε γινόταν να κάνουμε αλλιώς.

Για τα επόμενα πέντε λεπτά βλέπαμε φώτα να ανάβουν και να σβήνουν σε όλο το σπίτι. Και μετά σκοτάδι. Αποφασίσαμε να περιμένουμε δέκα λεπτά και μετά να δράσουμε.

Πάλι καλά που δεν είχε φεγγάρι απόψε και δε φαινόμασταν τόσο.

Με την πάροδο των δέκα λεπτών ξαναβάλαμε τη σκάλα και ο Μιχάλης ανέβηκε για τρίτη φορά.

Χτύπησε το τζάμι και το παράθυρο άνοιξε.

«Δεν θα ‘ρθω», ήταν η πρώτη φράση που άκουσα.

Όχι, ρε Λένα. Τώρα που φάγαμε το γάιδαρο, θα κολλήσουμε στην ουρά;

«Γιατί;», έκανε ανυπόμονα ο Μιχάλης.

«Δεν... δεν είμαι σίγουρη. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό στον Μπάμπη».

Όχι, να του το κάνεις. Να του το κάνεις! Ε, Μπάμπη;

«Κι εγώ; Η αγάπη μας;».

Α, ρε κακόμοιρε Μιχάλη. Μ’ αυτά που λες, ο μόνος τρόπος να τη ρίξεις είναι απ’ το παράθυρο!

Ή όχι; Συγγνώμη, έπεσε μ’ αυτό;

Του ‘δωσε τη βαλίτσα και μετά άρχισε να κατεβαίνει πίσω του τα σκαλιά.

«Ίίίί...», ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από το μπαλκόνι. «Κλέβουν’ του Λεινιώ!».

Όχι, ρε πούστη μου! Το Ελατήριο. Τρέξτε πριν κλείσει η φάκα!

Ο Μιχάλης είχε πάρει την Ελένη και τρέχανε προς τον αδερφό του. Εμείς από πίσω τους είχαμε πάρει τη σκάλα και τρέχαμε προς το Μπάμπη.

Τα φώτα τριγύρω ανάβανε ένα-ένα και ένα σούσουρο γινότανε στη γειτονιά.

«Κι γίν’τσι;». «Κλέφ’τσι;». «Μι ποιον;».

Βάζουμε τη σκάλα στο αγροτικό και σκαρφαλώνουμε στην κάσα. Ο Μπάμπης βάζει μπροστά και ξεκινάει. Αλλά πριν κάνουμε δέκα μέτρα βλέπουμε έναν αλλόφρονα Μιχάλη να τραβάει την Ελένη προς το μέρος μας και να φωνάζει.

«Σταματήστε! Έσκασε το λάστιχο!».

Πριν προλάβουμε να αντιδράσουμε πετάει τη βαλίτσα πίσω, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει με την Ελένη μπροστά.

Και τότε η Ελένη βλέπει τον Μπάμπη.

«Μπάμπη;!».

Μετά από το μυστήριο του γάμου, ακολουθεί δεξίωση. Δεξίωση για εμάς τους Αθηναίους. Στα χωριά μας εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τον όρο γλέντι. Και μεταξύ μας, καλά κάνουν. Δεν «δεξιώνονται» οι άνθρωποι. Γλεντάν. Γλεντάν για το γάμο που έγινε. Ή για το γάμο που δεν έγινε.

«Τόσα λεφτά έδωσα», είπε ο κυρ-Στέλιος. «Θα πάνε χαμένα επειδή αυτοί έχουν τα μυαλά τους πάνω απ' το κεφάλι τους;».

Όχι, ότι είχε δίκιο είχε. Απόλυτο.

Και μια που ήρθαν έτσι τα πράγματα, δεν κάνουμε και κάνα αρραβώνα;

Γιατί έναν; Δύο είναι καλύτερα.

Πήραμε τηλέφωνο και ήρθαν κι οι γονείς της Κατερίνας, κατέβηκαν κι εκείνοι του Μιχάλη απ' το Μεγαλοχώρι και έτοιμο το σκηνικό.

«Δεν αρραβωνιαζόμαστε κι εμείς;», είπε ανοίγοντας το τέταρτο μπουκάλι κρασί.

«Χαλάρωσε λίγο, ρε Γιαννάκη. Προχτές τις γνωρίσαμε», του έκοψα τη φόρα.

Είχε γίνει πάλι Τζαζ. Από Μπλουζ.

«Ο Τάκης πού είναι;», αναζήτησα τον πρώην κουμπάρο.

«Έχει σταμπάρει εκεί μια ξαδέρφη της Ελένης και την έχει πάρει μονότερμα», με πληροφόρησε ο John.

Τα κορίτσια ήρθαν προς το μέρος μας. Η Χριστίνα φίλησε το Γιάννη και του είπε κάτι στ' αυτί. Εκείνος την ακολούθησε.

Η Ιωάννα κρατούσε τη Νικολέτα στην αγκαλιά της και την έπαιζε.

«Δεν είναι πανέμορφη;».

«Είναι», είπα και έκανα μια χαζή γκριμάτσα στη μικρή.

«Εσύ θες παιδιά;», με ρώτησε.

«Ναι. Πέντε-έξι...», της απάντησα. «Εσύ;».

Μου χαμογέλασε.

«Κι εγώ. Κάπου εκεί...».

Γλυκά που σκοτώνουν

Είκοσι τέσσερις χιλιάδες τριακόσιες ενενήντα δύο σταγόνες ρετσίνιας είχαν κηρύξει πόλεμο σε 990 χιλιοστόλιτρα κόκα κόλας, προκαλώντας έτσι μια απεριορίστου βαθμού αναταραχή μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός ανυπεράσπιστου όσο και ταλαίπωρου στομάχου. Ο Στομάχος αυτός, όπως είναι φυσικό, άνηκε σε ένα ευρύτερο γκρουπ οργάνων που ονομάζεται σώμα. Το σώμα ούτο (καθώς και τα όργανά του) κυβερνούνταν από ένα ανώτερο (;!) όργανο που λέγεται ΜΥΑΛΟ.

Το συγκεκριμένο μυαλό όμως, ενός σώματος που κάθε άλλο παρά την τελειότητα της φύσης φανέρωνε, δε βρισκόταν στην καλύτερη δυνατή κατάσταση που μπορούσε να βρεθεί – αν και εδώ που τα λέμε ποτέ δεν είχε λειτουργήσει καλύτερα. Φορτωμένο με μια μεγάλη ποσότητα οιοπνεύματος που εδώ και πέντ’-έξι ώρες γυρνοβόλαγε στα δρομάκια του εγκεφάλου, είχε αρχίσει να κάνει μικρά λαθάκια που σιγά-σιγά εξελίσσονταν σε χοντρές μαλακίες.

Έτσι, για να αποφύγει παρατράγουδα – το μέγεθος των οποίων προβλεπόταν από ειδικούς και μη αναλυτές ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ μεγάλο – πήρε τη σοφότερη απόφαση που είχε λάβει ποτέ ο ανθρώπινος νους στα παγκόσμια χρονικά: να μην κάνει απολύτως τίποτα.

Μια ψευδαίσθηση ηρεμίας κυριαρχούσε στην αίθουσα. Τα φαινόμενα απατούσαν. Διακριτικά, αθόρυβα και συστηματικά μια πλειάδα μηχανημάτων προσπαθούσε (και σε γενικές γραμμές κατάφερνε) να φέρει σε πέρας ένα δύσκολο έργο.

Πάνω από τριακόσιες πάστες και παστάκια, εκατόν πενήντα παγωτά και παγωτάκια, διακόσια τριάντα αναψυκτικά και αναψυκτικάκια, είκοσι πέντε εκλέρ και εκλεράκια, δεκατρία γιαούρτια και εβδομήντα δύο τρουφάκια χρωστούσαν τη διατήρησή τους στη ζωή στις μηχανές αυτές: τα ψυγεία. Δυο ταψιά αργολάβων όφειλαν την επερχόμενη γέννησή τους σε ένα άλλο κοινωφελές μηχάνημα: το φούρνο.

Κανείς δε χρωστούσε τίποτα (τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή) σ' ένα ρολόι τοίχου που παρόλ' αυτά ίδρωνε πασχίζοντας να μη χάσει ούτε ένα λεπτό, ενώ την αποφυγή θερμοπληξίας (λόγω καύσωνα) την όφειλε ένα άθλιο, ναρκωμένο, ανθρώπινο κορμί στους δύο ανεμιστήρες που στριφογύριζαν στο ταβάνι, δροσίζοντας όποιον ταλαίπωρο αποφάσιζε να εισέλθει στο εν λόγω ζαχαροπλαστείο. ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Κανένας δεν ήταν τόσο ηλίθιος ώστε να κυκλοφορεί στο κέντρο της πόλης με 43°C υπό σκιάν, πράγμα που σημαίνει ότι ουδείς πατούσε το πόδι του στο κατά τα άλλα αξιόλογο κατάστημα.

Ο καταστηματάρχης-υπάλληλος (2 σε 1), για τον οποίο κάναμε λόγο λίγο πρωύτερα, καθόταν σε μια αναπαυτική καρέκλα χρώματος καφέ. Το βλέμμα του (ιδίου χρώματος με την καρέκλα) ήταν σταθερά καρφωμένο σε ένα πολύ ορισμένο σημείο: το άπειρο. Το στόμα του (διαφορετικού χρώματος από την καρέκλα) ήταν καλά κλειστό. Η μύτη του (της οποίας το χρώμα τη συγκεκριμένη στιγμή δεν ήταν δυνατό να προσδιοριστεί) ήταν – ως συνήθως – ακίνητη. Τα μάτια, το στόμα και η μύτη (καθώς και άλλα χαρακτηριστικά τα οποία δεν είναι σοφό να αναφερθούν γιατί το παρόν θα καταλήξει στον κάλαθο των αχρήστων – αν κάτι τέτοιο δεν έχει γίνει ήδη) άνηκαν σε ένα πρόσωπο του οποίου η φωτογραφία κοσμούσε μια ταυτότητα στην οποία ήταν γραμμένο με κεφαλαία γράμματα το όνομα ΚΑΤΣΑΡΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ένα κουδούνισμα του τηλεφώνου διέκοψε βάνουσα τη μεσημεριάτικη γαλήνη. Δε διέκοψε όμως και την επικοινωνία του νεαρού με το άπειρο. Τα κύματα βέβαια, μετέφεραν τον ήχο από το τηλέφωνο έως το ακουστικό όργανο του αγάλματος που περιέργως ονομαζόταν άνθρωπος. Από εκεί και πέρα όμως άρχισαν τα δύσκολα. Το νεύρο ανέλαβε να μεταφέρει το μήνυμα που έλαβε από το τύμπανο του αυτιού, στον εγκέφαλο. Λόγω όμως της ολισθηρότητας του οδοστρώματος (που προκλήθηκε από το υπάρχον οινόπνευμα, όπως ίσως θα καταλάβατε) η αποστολή στέφθηκε από απόλυτη αποτυχία. Η δεύτερη απόπειρα, που ήρθε ως αποτέλεσμα ενός δεύτερου κουδουνίσματος ήταν περισσότερο επιτυχημένη: το μήνυμα έφτασε στο αρμόδιο γραφείο του εγκεφάλου. Για τον ίδιο όμως με πριν λόγο, οι εντολές που δόθηκαν δεν έφτασαν σε όλους τους αποδέκτες. Έτσι το κεφάλι γύρισε και τα μάτια είδαν το τηλέφωνο, αλλά τα κάτω άκρα ήταν πολύ μακριά για να πράξουν τα δέοντα. Το κουδούνισμα όμως τρίτωσε και αυτή τη φορά το θαύμα έγινε. Ολόκληρος ο οργανισμός λειτούργησε σωστά! Ολόκληρη η μάζα που τώρα άρχισε να δείχνει σημάδια της ανθρώπινης φύσεως, σηκώθηκε και μετά από ένα μαραθώνιο τεσσάρων βημάτων και κατανάλωση δεκατριών θερμίδων έφτασε στο φωνακλάδικο μηχάνημα. Με μια μηχανική κίνηση το δεξί άνω άκρο τού, εν λειτουργία πια, σώματος σήκωσε το ακουστικό. Μετά από ένα άψυχο έψιλον που κάπου σκάλωσε, ακούστηκε το υπόλοιπο τής, αναλόγου της περιστάσεως, λέξεως: ...μπρός.

Μια δυνατή, τσιριχτή και αποκρουστική φωνή ξεστόμισε την πιο ηλίθια, απρόβλεπτη και επώδυνη (για τον ερωτώμενο) φράση: «Είσαστε ανοιχτά;». Το ναρκωμένο (έως προ ολίγου) και βομβαρδισμένο από το μέγεθος της ανοησίας που έδερνε το πλάσμα με το οποίο συνομιλούσε μυαλό, άργησε να βρει την κατάλληλη απάντηση. Μπόρεσε μόνο να δώσει εντολή για ένα «Μάλιστα, κυρία μου», άλλη μια για κλείσιμο του ακουστικού και τέλος με συντονισμένες ενέργειες να οδηγήσει το σώμα στην προηγούμενη κατάστασή του.

Ο δρόμος ήταν ήρεμος. Ο ήλιος ήταν ψηλά και η θερμοκρασία ακόμα ψηλότερα. Έτσι, ούτε πεζοί ούτε τροχοφόρα τολμούσαν να διασχίσουν την ασφαλτο. Τα μυρμήγκια μπορούσαν λοιπόν ανενόχλητα να μεταφέρουν τα κομματάκια από ένα σάντουιτς που κάποιος ασυνείδητος είχε πετάξει και που κάποιο δαιμόνιο μυρμήγκι-πράκτορας είχε εντοπίσει. Το εργοτάξιο αυτό είχε στηθεί από το πάρκο της πόλης – στο οποίο στεγάζονταν το αρχηγείο και οι αποθήκες των εργατικών τούτων όντων – ως τη μέση του δρόμου όπου προφανώς βρισκόταν η λεία.

Η όλη επιχείρηση λειτουργούσε αρκετά καλά, ώσπου – ω! συμφορά τους – τα μυρμηγκιά άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητα αφήνοντας κάθε τροφή στο έλεος του οδοστρωτήρα που πλησίαζε. Μόνο μία σκέψη, μία κραυγή κυριαρχούσε: Ο σώζων εαυτόν σωθήτω!

Για καλή τους τύχη ο οδοστρωτήρας ήταν αρκετά αργός και έτσι όλοι πρόλαβαν να αποφύγουν το μοιραίο και να επιστρέψουν πίσω στις μυρμηγκίνες και τα μυρμηγκάκια τους (βλέπετε στις επικίνδυνες αποστολές όπως αυτή, η συμμετοχή των γυναικόπαιδων αποκλειόταν).

Τα ψηλοτάκουνα παπούτσια του «οδοστρωτήρα» ισοπέδωσαν την τροφή των μυρμηγκιών – που όμως δε φάνηκαν να ενοχλούνται ιδιαίτερα. Ένα μέτρο και πενήντα επτά εκατοστά (παρά την ύπαρξη των τακουνιών) πάνω από το ταλαιπωρημένο σάντουιτς, μια κακοβαλμένη περούκα «στόλιζε» το κεφάλι της προσωποποίησης της ασχήμιας. Λίγο χαμηλότερα από τα φυσικότατα αυτά ξανθά μαλλιά, επτά ρυτίδες στο μέτωπο δεν άφηναν περιθώριο αμφισβήτησης της ηλικίας της κυρίας. Δύο σχεδόν ανύπαρκτα φρύδια, δύο γκριζοκίτρινα μάτια, μια σουβλερή παράξενη μύτη, ένα μικρούτσικο στοματάκι και μια ανδρική σχεδόν κορμοστασιά μέσα σε σκουρόχρωμα πανάκριβα ρούχα, τυλιγμένα σε καμιά δεκαριά χρυσά κοσμήματα και ποτισμένα με έναν τόνο κολόνια μέσα στον καύσωνα συμπλήρωναν την πιο γελοία εικόνα που είχε δει ποτέ άνθρωπος. Η κυρία Ελπινίκη προχωρούσε αγέρωχη και αεράτη!

Η ώρα ήταν τέσσερις και τέταρτο. Το ρολόι στον τοίχο το επιβεβαίωνε. Οι μηχανές δούλευαν ακόμη το ίδιο διακριτικά, το ίδιο αθόρυβα και το ίδιο συστηματικά. Η γνώριμή μας νεκρική σιγή δεν είχε διαταραχτεί. Το ταλαιπωρημένο κορμί που βρισκόταν εκεί και προσπαθούσε να συνάψει φιλία με το άπειρο παρέμενε κι αυτό στην ίδια συνήθη θέση και κατάσταση. Οι καιρικές συνθήκες δεν είχαν αλλάξει. Μόνο η κίνηση στο δρόμο είχε μεταβληθεί. Αισθητά. Ένα τακ-τοκ τακ-τοκ ακουγόταν. Μα, να! Ήταν ήχος από παπούτσια. Κάποιος, μια ανθρώπινη ύπαρξη, διάβαινε το δρόμο. Κι αυτή η ύπαρξη, για κακή τύχη του Γιώργου, εισέβαλε στο ζαχαροπλαστείο.

«Γεια σας», είπε με το πιο ηλίθιο χαμόγελο που μπορούσε να πάρει.

«Καλησπέρα», τον αντιχαιρέτησε το πλάσμα που βρισκόταν μπροστά του. Και – δυστυχία του! – ήταν το ίδιο εκείνο πλάσμα που τρία τέταρτα πριν τον είχε πάρει τηλέφωνο.

Ήταν αυτή η αποκρουστική, δυνατή και τσιριχτή φωνή. Ήταν το ίδιο άτομο. Ο ορισμός του homo stupidus. Η θεωρία της ανοησίας στην πράξη. Η γνωστή σε όλους κυρία Ελπινίκη. Το πρόσωπο για το οποίο ενεπνεύστηκε το παρατσούκλι «πιράνχας». Ήταν μπροστά του. Είχε έρθει για να ψωνίσει. Κι αυτός έπρεπε να την εξυπηρετήσει.

«Τι γλυκά έχετε;» του έδωσε ένα γερό χτύπημα.

Ήθελε άραγε πραγματικά να της απαριθμήσει όλα αυτά τα γλυκά που βρίσκονταν μπροστά στα μάτια της;

«Δεν έχετε αμυγδαλωτά;».

Το ανήσυχο μάτι της κυρίας Ελπινίκης είχε εντοπίσει το μόνο γλυκό το οποίο έλειπε από τη βιτρίνα.

«Φτιάχνονται αυτήν την ώρα. Είναι στο φούρνο», απάντησε με την πιο γλυκιά χροιά που μπορούσε να δώσει στη φωνή του ο Γιώργος.

«Εμ, εγώ παιδί μου τα θέλω τώρα. Γιατί δεν έχετε, ε; Τι θα κάνω εγώ τώρα;», συνέχισε το μονόλογό της η κυρία Ελπινίκη.

«Σε μία ώρα το πολύ θα είναι έτοιμα», απάντησε ο 2 σε 1.

«Δεν μπορώ να περιμένω, παιδάκι μου! Τα θέλω τώρα», εξακολούθησε ακάθεκτη η stupidus. «Δεν έχεις και τίποτε άλλο να πάρω», τόνισε ενώ ο Γιώργος απορούσε αν όλα αυτά τα γλυκά στις βιτρίνες ήταν δημιουργήματα της φαντασίας του.

«Αυτά εδώ τα μπακλαβαδάκια πόσο έχουν;».

«Δύο χιλιάδες δραχμές το κιλό», απάντησε ανακουφισμένος ο Γιώργος που έβλεπε ότι το «πιράνχας» έδειχνε σε κάτι ενδιαφέρον.

«Πόσα κομμάτια μπαίνουν στο κιλό;», ρώτησε γεμάτη περιέργεια η δυνάστις.

«Δεν ξέρω, δεν τα 'χω μετρήσει», έκανε ο Γιώργος που δεν ήταν σε θέση να κάνει υπολογισμούς.

«Βάλε μου ένα κιλό».

Ο ήρεμος πια Γιωργάκης πήρε ένα κουτί και άρχισε να το γεμίζει με τις προτιμήσεις της αγαπητής κυρίας Ελπινίκης.

Κι ενώ η όλη διαδικασία βρισκόταν σε εξέλιξη, ένας ήχος διέκοψε πάλι την ηρεμία που περιέργως είχε επιτρέψει η λαλίστατη κυρία. Ένα ζευγάρι παπούτσια, επίσης ψηλοτάκουνα, πρόβαλε στην πόρτα. Μόνο που αυτή τη φορά στόλιζε τα πόδια μιας ψηλής, χυμώδους, ξανθιάς και νεαρής κοπέλας με την οποία ο ήρωας μας είχε αναπτύξει ιδιαίτερες σχέσεις (αν εννοείτε Τι θέλω να εννοήσω). Αποτέλεσμα αυτών των απροσδόκητων εξελίξεων ήταν τα σιρόπια των μπακλαβάρων να πολλαπλασιαστούν (κάποιου του τρέχανε τα σάλια) και γενικότερα να επέλθει μια αναστάτωση στην όλη ατμόσφαιρα.

Η νεαρά χαιρέτησε, ο νεαρός χαιρέτησε, ενώ η γυναικάρα του ένα πενήντα επτά (είπαμε: το ένα μέτρο τακούνια) ρίχνοντας μια περιφρονητική ματιά στη γυναικούλα του ένα και ογδόντα τρία, άφησε να της ξεφύγει ένα μουγκρητό. Βέβαια, σ' αυτό ουδείς από τους άλλους δύο έδωσε σημασία, για ευνόητους λόγους. Όμως, τα προσχήματα έπρεπε να κρατηθούν γιατί το

νεαρό ζευγάρι δεν έπρεπε να λησμονεί ότι βρισκόταν μπροστά στη Μис Ελλάς Κοινωνικός Σχολιασμός του Αιώνα, πράγμα που σήμαινε ότι το παραμικρό λαθάκι μπορούσε να επιφέρει ευρεία δημοσιότητα όσον αφορά τη σχέση τους, πράγμα που θα αποτελούσε καταστροφή, μια και ο μπαμπάς της μικράς δεν τα σήκωνε κάτι τέτοια.

Κι επάνω που το γέμισμα του κουτιού τελείωνε και μαζί τα βάσανα του δύστυχου Γιωργάκη, η κυρία Ελπινίκη αναφώνησε:

«Αχ, αυτά εδώ πόσο κάνουν;».

«Χίλιες διακόσιες το κιλό», απάντησε αδιάφορα ο νέος γνωρίζοντας τη συνήθειά της να ρωτάει για όλα δίχως να ενδιαφέρεται πραγματικά. Έτσι κι αλλιώς, αυτόν τον απασχολούσαν άλλα θέματα, με ξανθά μαλλιά, γαλάζια μάτια και κόκκινα – κατακόκκινα – χείλη.

«Άσε τα μπακλαβαδάκια και βάλε μου από αυτά», ξεστόμισε η άθλια γριά.

Δεκαοχτώ μπακλαβαδάκια λιάζονταν στο πολυτελέστατο κουτί, το οποίο προφανέστατα δεν ήταν δυνατό να ξαναχρησιμοποιηθεί, τριάντα έξι κινήσεις έκανε ο άμοιρος υπάλληλος για να το γεμίσει και άλλες τόσες απαιτούνταν για να το αδειάσει, τα μπακλαβαδάκια ζαλίζονταν, τα κανταϊφάκια φώναζαν ότι ήθελαν κι αυτά βόλτα και η γκόμενα ξεροστάλιαζε αποχαυνωμένη μπροστά στη βιτρίνα με τα σοκολατάκια.

Σε ένα εξάισιο σόλο ανοησίας και υποχωρητικότητας ο αξιαγάπητος φίλος μας αποφάσισε να υπακούσει στις επιταγές της κυρίας Ελπινίκης. Καμιά τριανταριά βουτήματα άρχισαν λοιπόν, να κάνουν με τη σειρά τους τη βόλτα τους μέσα σε ένα εξίσου πολυτελές κουτί με εκείνο των μπακλαβαδακίων.

Κι ενώ η λαβίδα διαμαρτυρόταν – δικαίως βέβαια – για την απότομη διακοπή των διακοπών της, η ευτυχία του Γιώργου συμπληρώθηκε... τέσσερα παπούτσια συνοδευόμενα από δύο κορμιά που και τα δύο μαζί

άγγιζαν τα χρόνια ενός αιώνα, διέσχισαν την αίθουσα και στάθηκαν μπροστά στη βιτρίνα με τις τούρτες παγωτό.

Ο κακόμοιρος 2 σε 1 διερωτώταν αν όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης, μια παρενέργεια του οινοπνεύματος που κυλούσε στις φλέβες του και ορkiζόταν να μην ξαναπιεί πριν τη δουλειά, ποτέ. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που του συνέβαινε. Εδώ και ώρες ψυχή ζώσα δεν είχε περάσει έξω από το κατάστημα και να που την κρίσιμη στιγμή (αν με αντιλαμβάνεστε) τρεις ενοχλητικές φιγούρες στέκονταν καμαρωτές-καμαρωτές μέσα στο ζαχαροπλαστείο ανατρέποντας όλα του τα σχέδια – τα οποία ναι μεν είχε κάνει για τις τέσσερις και μισή, είχε ξεχάσει όμως (λόγω οινοποσίας, όπως πιθανώς θα καταλάβατε).

Και μέσα σ' όλα αυτά η κυρία Ελπινίκη ξαναχτυπάει:

«Οι πάστες είναι φρέσκες;»

«Μάλιστα», απαντάει ο απιστεύτου ηλιθιότητας Γιώργος.

«Άσ' τα αυτά και βάλε μου δέκα πάστες».

Ο Γιωργάκης ως κλασσικός τύπος Καραγκιόζη (χωρίς να θέλω να προσβάλλω τον Καραγκιόζη) υπάκουσε και πάλι, ενώ κάποια ξανθιά ψυχή άρχισε να κάνει κινήσεις που φανέρωναν έντονη αποδοκιμασία, ανυπομονησία και ... χμ... ανυπομονησία.

Ένα ακόμα κουτί κατέληγε στα σκουπίδια, άλλες εξήντα κινήσεις πήγαιναν χαράμι, ακόμη τόσες ήταν αναγκαίες για να επιστρέψουν τα βουτήματα στη θέση τους, τα παξιμαδάκια δίπλα ζητούσαν (ως άλλα κανταϊφάκια) κι αυτά βόλτα, ενώ η γκόμενα ξεροστάλιαζε ακόμη, αυτή τη φορά μπροστά στα γλυκά ταψιού.

Ένα νέο κουτί ήταν έτοιμο, η σπάτουλα βρισκόταν στο χέρι του ζαχαροπλάστη, ενώ οι πάστες – που είχαν παρακολουθήσει τα γεγονότα – ξεκινούσαν χαρούμενες για την εκδρομή τους, ελπίζοντας ότι αυτές θα ήταν τυχερές και θα έβγαιναν και στο εξωτερικό (έξω από το ζαχαροπλαστείο, εννοείται). Η κυρία Ελπινίκη περιεργαζόταν ακόμη τα γλυκά, το ζευγάρι

είχε απορροφηθεί σε μια σύσκεψη περί χιλιομετρικών αποστάσεων σε συνάρτηση με την αντοχή του παγωτού εκτός της καταψύξεως, η ξανθιά ακόμη περίμενε και ο Γιώργος ακόμη έβαζε γλυκά, ενώ τα μάτια του και το μυαλό του ήταν ακόμη στα πόδια της κοπέλας που βρισκόταν ακόμη απέναντί του. Και να που η κυρία Ελπινίκη δεν είχε πει ακόμη την τελευταία της λέξη. Έκρυβε ακόμη έναν άσο στο μανίκι της. Έδινε τη χαριστική βολή.

«Δεν αφήνεις καλύτερα τις πάστες; Τα μπακλαβαδάκια...».

Δέκα εξαγριωμένες πάστες εκτοξεύτηκαν και διέσχισαν τον αέρα, παρασύροντας το κουτί στο οποίο μέχρι προ ολίγου βρίσκονταν, το οποίο με τη σειρά του τράβηξε το χέρι που το κρατούσε λίγα δευτερόλεπτα πριν και που όμως δεν κατάφερε να αποσπαστεί από το υπόλοιπο σώμα του Γιώργου, παρά τη φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλε. Τέσσερα μέτρα παραπέρα οι πάστες έκαναν μια θαυματική προσγείωση, ενώ το κουτί σκέπαζε το πρόσωπο της κυρίας Ελπινίκης, ολοκληρώνοντας έτσι το έργο των πάστεων (οι πάστες, των πάστεων, τοις παστέσοι, τις παστέες, ω πάστες – αυτό για τους αστοιχείωτους που τυχόν θα εναντιωθούν σε αυτή τη γενική) εν μέσω ενός καταγίγισμού κοσμητικών επιθέτων τα οποία για λόγους τακτ αδυνατούμε να παραθέσουμε εδώ.

Το ζευγάρι των μεσηλίκων αποφάσισε ότι είναι δύσκολος καιρός για τούρτες-παγωτό και για γλυκά γενικότερα και σκέφτηκε να ξεκινήσει δίαιτα.

Η γηραιά κυρία πέθανε από ανακοπή καρδιάς. Δεν άντεξε το σοκ της εκπαστώσεως (θεωρώ περιττή την ανάλυση αυτής της λέξης) του προσώπου και του ρουχισμού της.

Ο νεαρός αθωώθηκε μετά από εντονότατες διαδηλώσεις των καταστηματαρχών πάσης Ελλάδος, Γαλλίας, Αγγλίας και της ευρύτερης

περιοχής της Μολδοβλαχίας, οι οποίοι προέβησαν σε εντονότερες κινητοποιήσεις, φτάνοντας μέχρι και της απεργίας πείνας. Οι μικρομεσαίοι καταστηματάρχες και οι υπάλληλοι αυτών δικαιώθηκαν. Δόθηκε επιτέλους τέρμα στην αλαζονεία και την υπεροψία των πελατών.

Όσο για τη νεαρά, περιποιήθηκε κατά το βέλτιστο δυνατό τον νεαρό. Τα γνωστά... παντρευτήκανε, αραδιάσανε μερικά κουτσούβελα... και με λίγα λόγια... ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Η Ασάρτη κρύβει μέσα της το Φως,
ένας sniper έχει χάσει το μέτρημα,
η Ελπίδα θέλει να αλλάξει τον κόσμο,
μια παρέα πίνει ούζα
κι ο Γιώργος σερβίρει γλυκά.
Πέντε ιστορίες του Βαγγέλη Λαγουτάρη
υπό το πρίσμα της απόλυτης μέθης.

ISBN 978-1-4461-7788-4



9 781446 177884

90000

